

Giới thiệu Mệt Rồi! Em Buông Nhé!

Đừng bao giờ...im lặng...k đọc...k trả lời...hoặc...trả lời cộc lốc...những tin nhắn từ người mà bạn thương yêu...♥ Mệt Rồi! Em Buông Nhé! ... Vì có thể...một ngày...bạn...Liệu truyện tình yêu có thể đến với đôi bạn trẻ Lâm và Bảo Anh,hay chỉ nhận lại nỗi đau. Hay có sự xen vào của người thứ ba.

Em rồi cứ như cô gái của những cơn mưa... vì thương và yêu quá nhiều.

-Đọc truyện đi rồi biết nhá.

Giới thiệu nhân vật Trần Bảo Anh-Nó,17 tuổi

-Gia thế: con của mẹ nó,gia cảnh bình thường không có gì đặc biệt

- Ngoại hình: tóc nhuộm giấu màu bên ngoài thì màu đen còn bên trong màu xanh lam,đôi mắt màu xám tro bị cận đeo kính áp tròng chỉ ở nhà mới đeo kính,da trắng,ngoại hình chuẩn

-Tính cách: nắc bệch lì, chỉ nói nhiều khi ở cạnh mama và con đũa bạn thân, còn người ngoài thì lạnh lùng ít nói

*Đai đen karate . Đội trưởng nhóm dancer THE KING nổi tiếng, IQ:140=> học giỏi

Bạn đang đọc truyện *Mệt Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Giới Thiệu Nhân Vật

Chương 1: Giới thiệu nhân vật Trần Bảo Anh-Nó,17 tuổi

-Gia thế: con của mẹ nó,gia cảnh bình thường không có gì đặc biệt

- Ngoại hình: tóc nhuộm giấu màu bên ngoài thì màu đen còn bên trong màu xanh lam,đôi mắt màu xám tro bị cận đeo kính áp tròng chỉ ở nhà mới đeo kính,da trắng,ngoại hình chuẩn

-Tính cách: nắc bệch lì, chỉ nói nhiều khi ở cạnh mama và con đũa bạn thân, còn người ngoài thì lạnh lùng ít nói

*Đai đen karate . Đội trưởng nhóm dancer THE KING nổi tiếng, IQ:140=> học giỏi

Bùi Thị Kỳ-Nhỏ,17 tuổi

-Gia thế: con gái của chủ tịch tập đoàn đá quý MH đứng thứ 5 trong danh sách nhưng tập đoàn lớn nhất Đông Nam Á bạn thân của Bảo Anh ,ba mẹ chăm lo hết sức hướng theo quản trị kinh doanh để sau này nối nghiệp ba nó

-Ngoại hình: mũm mĩm,tóc màu đen huyền bí,đôi mắt màu xanh rêu,da trắng mịn (mị là mị dùng lăm mĩ phẩm hàng hiệu)

-Tính cách: cực điệu,nói nhiều,nê xem phim hàn+ thái,có nguy cơ trở thành hủ nữ

*IQ:130 (vì tình cảm đã lấn chiếm hết lý trí của mị)=> học khá giỏi (kém nữ chính ^^),thích karate mà bố mẹ không cho học

Hoàng Khánh Lâm-Cậu,17 tuổi

-Gia thế: Trong tương lai sẽ trở thành người thừa kế tập đoàn The Light của ba,tiền tiêu không phải suy nghĩ

-Ngoại hình:cao, Tóc kiểu angular fringe cực cool,đôi mắt màu xanh dương cuốn hút

-Tính cách: lạnh lùng với người không quen,với người quen thì ngược lại nói khá nhiều

*IQ:140(đã đẹp trai còn học giỏi đích thị soái ca),học võ taekwondo được 5 năm

Hoàng Gia Minh-Hấn, 18 tuổi

-Gia thế: Thiếu gia công ty FS một công ty chi nhánh của tập đoàn The Light, anh kết nghĩa của Khánh Lâm

-Ngoại hình:Sở hữu một ngoại hình perfect, đôi mắt đen bí ẩn,tóc màu khói,

-Tính cách: lạnh lùng thờ ơ, có thể nói là vô cảm

*IQ:150,yêu nhiều em không đếm nổi chỉ có một mục đích là để mua vui,

Trịnh Hoàng Nam-Anh,22 tuổi

-Gia thế:giống nó không phải con ông cháu cha

-Ngoại hình:sở hữu mái tóc bạch kim cực ngầu,mắt màu cafe ầm ập,body chuẩn không cần chỉnh

-Tính cách:hoà đồng nói nhiều cười nhiều

*Là thành viên trong nhóm nhảy The King,bạn cùng chỗ làm vs nó

Ngoài ra còn một số nhân vật khác ^^

(Mong các bạn ủng hộ bộ truyện xàm xí đủ đầu tay này ^^)

Đây là lần đầu tiên mình viết truyện nên có sai sót gì mong các bạn bỏ qua.Cho xin ít cmt nhé ^^

Bắt chọt...

– Nhớ về những kỉ niệm cũ...

– Bật cười...

– Sau mà lúc đó hạnh phúc và vui vẻ đến thế...!?

– Nhưng rồi...

– Cũng chọt buồn...

– Vì tất cả...giờ chỉ là quá khứ...!!

Quá khứ không bao giờ trở lại...!

3.Nước mắt...

...• So với tiếng Cười...

• Nước mắt vẫn thường chân thật hơn...

...• Khiến cho người ta khắc ghi lâu hơn...

...

• Bạn có thể sẽ không nhớ ai đã từng làm bạn cười.....

...• Nhưng Chắc Chắn...

• Sẽ Nhớ rất rõ Người đã làm bạn khóc...!!

Yêu 1 người vô tâm...

• Giống như dao đâm vào ngực

• Rút ra thì đau...

• Mà để lâu thì chảy máu

– Yêu thương ấy phải chăng là giả vờ

– Hạnh phúc hờ thì giữ được bao lâu??Quên đi những gì cần quên4.Hãy nhớ những gì đáng nhớ

Thay đổi những gì có thể...

Và ...hãy chấp nhận những gì đã mất...

5. Yêu đúng người vào đúng thời điểm là một may mắn! Yêu đúng người nhưng sai thời điểm là muôn đời nuối tiếc...

6. Đi bao nhiêu cây số rồi mới hết khoảng cách

Đi bao nhiêu giấc mơ rồi mới thành sự thật

Đi bao nhiêu cô đơn để thấy người là duy nhất

Đi bao nhiêu tháng năm ta mới gặp được người.

7.-:- Yêu mà k dám nói

££-> Hèn

-:- Yêu mà k bjết thể hiện

££-> Ngốc

-:- Yêu mà k giữ đk ny

££-> Ngu

-:- K yêu mà nói rằng yêu

££-> Khốn nạn...

8.- Nước mắt...

- Cũng giống như muối vậy ...

- Là gia vị không thể thiếu của tình yêu...

- Chẳng ai muốn, ăn canh lạc phèo ...

- Cũng chẳng ai “yêu” mà không “khóc” ...

– Chỉ có điều ...

- Canh quá mặn thì không ai dám nuốt ...

- Tình yêu quá nhiều nước mắt ...

...thì không ai dám yêu !

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chương 2 : Hôm nay trời mưa rất to. Hấn hẹn nó sau khi học ở lại nói chuyện. Làm nó cả ngày hôm nay bồn chồn không chú tâm vào học được. Yêu nhau được 6 tháng hấn có bao giờ hẹn nó trước đâu toàn nó phải hẹn trước vậy mà có lúc hấn còn không thèm đi. Không biết hôm nay có chuyện gì quan trọng làm nó tò mò quá. Con bạn thấy thế cũng nhắc khéo:

- Đang nhớ anh Minh hay sao mà thần thờ thế. Chả tập trung chép bài gì cả.Tao ghen tị với mày đấy, tự nhiên vợ được anh soái ca hahaha chả bù cho tao huhu (thay đổi cảm xúc một cách chóng mặt)

- Làm gì có thời chép bài đi - nó chóng chế ngay mặt đã thoáng đỏ

- Góm đã nghiệm còn ngại.Nhưng thôi chị tha cho cung không trêu cung nữa hí hí – nhỏ cười gian

Năm tiết học một mõi cũng qua nó đeo balo rồi bảo nhỏ bạn thân cứ đi về trước nó có việc. Nhỏ gật đầu xong tùm tùm cười. Nó mới ra cửa lớp đã thấy hấn đứng đợi nó vẫy tay và gọi

-Anh Minh. Chờ em

Hấn chẳng nói gì gật đầu nhìn hấn đứng dưới mưa cool dễ sợ.Nó cảm ô chạy nhanh về phía hấn nở nụ cười tươi rói:

- Anh hẹn em ra đây có chuyện gì vậy???- Nó vào vấn đề luôn

- Chia tay đi! Anh không yêu em nữa. – Hấn nói không chút ngập ngừng

- Anh nói đùa đúng không? Em không thích kiểu đùa này đâu chả vui tạo nào – Nó dường như không tin những gì mà hấn vừa nói

- Anh không đùa? Anh chỉ coi em là một món đồ chơi mà đồ chơi chán rồi cũng đến lúc phải vứt– Hấn trả lời bình thản

Chiếc ô trên tay nó đã rơi xuống . Những hạt mưa lăn trên khuôn mặt trái xoan, nó nuốt nước mắt vào trong nói bình tĩnh nhất có thể, nó không được phép tỏ ra yếu đuối trước những kẻ làm tổn thương mình:

-Sáu tháng qua với anh chỉ như một trò chơi thôi sao? Anh là đồ tồi anh không xứng đáng với tình cảm của tôi.Và tôi cũng chẳng còn gì để níu kéo anh cả. Chào anh.

Nói rồi nó quay lưng bỏ đi không một lần nhìn lại nước mắt cũng đã tuôn rơi. Thứ nước mặn chát mà nó không bao giờ nghĩ lại rơi vì trao nhầm trái tim cho một kẻ không ra gì. Nó ước gì ngày đó không gặp hấn. Hấn là người đầu tiên nó yêu, người mà nó nghĩ cả đời này sẽ ở bên cạnh. Giả như nó không tin những lời hứa của hấn. Giả như nó không ngu ngốc đem tình cảm này trao cho hấn thì nó đâu có đau đến thế. Nhưng tất cả đã quá muộn, tất cả chỉ còn là giả như.....

Mưa vẫn rơi khiến tim nó như vỡ vụn. Nó sẽ tập quên hấn làm quen với cuộc sống không có hấn

Trả lại em .....

Một thế giới khi chưa có anh tồn tại

Em bận đi tìm em Bình yên và không có nước mắt

Hôm qua.....

Vẫn còn câu nói hạnh phúc

Hôm nay .....

Tất cả kết thúc bằng 2 từ chia tay

Bắt đầu từ hôm nay ... em không tìm anh nữa

Ngày mai .....

Ngày kia ....

Và những ngày sau cũng vậy ...

Vì em bận ...

Tìm em của những ngày trước.....

ầu trời những ngày cuối tháng, trong vắt và cao vợi vợi, gió hững hờ và mây xa xôi, cũng giống như ký ức của những cô gái. Ngoảnh mặt, đã thấy tuổi xuân ở một nơi quá xa, ngoảnh mặt, đã không còn những gương mặt vui tươi tràn đầy nhựa sống ngày ấy, ngoảnh mặt, đã thấy nét thơ ngây thuở nào giờ chỉ còn là những vết hằn mờ lung sâu hoắm trong đáy mắt.Người ta nói, biết một người từng trải hay không từng trải, chỉ cần nhìn vào đôi mắt người đó. Đôi mắt chính là nơi chứa đựng tất cả những ký ức vui buồn, những tâm sự chất chồng. Thế gian, hết thấy có thể vứt bỏ, hết thấy có thể thay đổi, duy chỉ đôi mắt của một người là thứ chân thật nhất có thể lưu giữ lại. Đời thay đổi, người thay đổi, nhưng ánh mắt vĩnh viễn không thể là tờ giấy trắng!

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chương 3: Bước đi trong vô thức, chẳng biết mình đang ở đâu. Nó ngồi xuống vệ đường khóc nức nở, mưa rơi không ngớt, nước mưa tạt vào mặt nó toàn thân nó đã ướt sũng.Nó lẩm bẩm đủ để mình nghe thấy:

-Mẹ ơi con gái mẹ khóc lắm phải không mẹ,con gái mẹ đang khóc vì một thằng con trai không ra gì dám đem tình yêu của con gái mẹ làm trò đùa.Con thật thảm hại mẹ ạ.

Tất cả những hành động của nó đã được thu vào tầm mắt của một người. Lặng lẽ bước đến bên cạnh nó đưa ô cho nó rồi nhẹ nhàng nói :

-Ngồi đây coi chừng bị cảm lạnh đấy!(Á Á soái ca đích thị là soái ca)

Nghe thấy tiếng nói nó ngước lên, đập vào mắt nó là một cậu con trai tầm tuổi mình vì trời mưa nên nó không nhìn thấy rõ mặt cậu nhưng trong làn mưa đôi mắt màu xanh dương của cậu thật nổi bật. Nó đứng dậy giọng thều thào vì nó đã ngồi dưới mưa quá lâu rồi:

-Cảm ơn. Tôi không s-.....

Chưa kịp nói hết câu cả cơ thể của nó đã đổ ập vào người cậu làm cậu hốt hoảng lay người nó gọi:

-Đây cô bị làm sao thế?Đừng làm tôi sợ.

Nhưng nó không phản ứng gì.Cậu rút điện thoại gọi cho ai đó

-Alo đưa xe đến địa chỉ này đón tôi

-Vâng thưa cậu chủ tôi đến ngay – đầu dây bên kia kính cẩn trả lời

5 phút sau xe ô tô đã đến nơi ,cậu bế nó vào trong xe rồi bảo tài xế chờ đến bệnh viện. Cậu lấy khăn lau mặt và tóc cho nó.Nó tựa đầu vào vai cậu, da mặt nó nhợt nhạt không chút sức sống, mồ hôi lấm tấm đôi mắt nhắm hờ mệt mỏi.Trong cơn mê man nó đã mơ đến hân, mơ rằng hân đang quay lưng bước đi, nó chạy theo miệng gọi tên hân:

-Anh Minh.Anh Min...

Nhưng hân vẫn bước đi mặc những lời kêu gọi của nó.Nó giật mình mở mắt, cơ thể rã rời đang định hỏi đây là đâu thì một giọng nam trầm ấm đã vang lên:

-Cô đừng lo.Tôi thấy cô bị ngã trên đường nên đang đưa cô đến bệnh viện nhưng nếu cô muốn tôi có thể đưa cô về nhà cô.

-Vậy thì phiền anh đưa tôi đến địa chỉ này.Cảm ơn – Nó đáp lại

-Không có gì – cậu nói rồi bảo tài xế đưa về nhà nó

Trên đường đi cậu định hỏi nó tên gì nhưng nhìn bộ dạng mệt mỏi của nó cậu lại thôi, cậu len lén chụp hình nó.10 phút sau xe đã đến trước cổng nhà nó.Nó mở cửa xe định đi ra thì đã bị cậu giữ lại nó ngạc nhiên thì cậu đã cúi vào tay nó cái ô rồi nói:

-Tĩnh đi mưa từ đây vào hả.

-Vâng cảm ơn anh – Nó cúi đầu rồi quay người bước vào nhà như chợt nhớ ra điều gì nó quay lại – Đây nếu có dịp gặp lại tôi sẽ trả anh chiếc ô này và dẫn anh đi ăn coi như trả ơn được không?

Cậu gật đầu mỉm cười rồi đóng cửa xe ra lệnh cho tài xế đi.Còn nó thì bước vào nhà tự mình săn sóc mình thôi tại mẹ nó đi làm mà.Nó thay quần áo rồi sấy tóc sau đó thì leo lên chiếc giường thân yêu,nhanh chóng chìm vào giấc ngủ

-Cậu chủ vừa ở bên về Hà Nội mà không nghỉ ngơi mai còn phải nhập học nữa – tiếng quản gia nói với cậu

-Ừ tôi biết rồi.Mà ông tìm hiểu về người trong ảnh này cho tôi – Cậu nói rồi chìa tấm ảnh lúc nó ở trong xe cậu cho ông quản gia.Cậu biết thế này là sai nhưng nó có một sức hút mãnh liệt khiến cậu muốn tìm hiểu về cô gái này.

-Vâng cậu chủ.Nhưng tại sao cậu lại có hứng thú với cô gái này đến vậy ạ.

-Tôi cũng không biết có lẽ là thú vị chăng – Cậu nói xong bật cười rồi quay lưng đi lên phòng

Ông quản gia nhìn theo tò mò nhưng cũng không hỏi thêm gì nữa.Nhanh chóng tìm hiểu thông tin về cô gái trong bức ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 4

Chương 4: Cốc... cốc... Tiếng gõ cửa làm cậu tỉnh giấc cậu lịch sự đáp lại:

-Mời vào.

Người quản gia bước vào cúi đầu kính cẩn:

-Mời cậu chủ xuống ăn sáng.Còn chuyện mà cậu chủ nhờ tôi tìm kiếm thông tin về con gái đó tôi đã hoàn thành rồi.

-Đã tìm ra rồi à?Thế nào- Cậu sốt sáng tỉnh cả ngủ

-Cô gái này tên là Trần Bảo Anh học sinh lớp 11A1 trường Star đã từng tham gia giải đấu võ thuật thành phố,nhóm trưởng của nhóm nhảy The King ,hiện đang đi làm thêm tại một quán cafe ở phố X.Sống với mẹ và có cô bạn thân là tiểu thư Bùi Kỳ của tập đoàn đá quý MH.Đây là tất cả thông tin ạ.

-Cảm ơn bác nha.Theo các thông tin cô gái này đúng thật là rất thú vị-khoẻ miệng cậu khẽ nhếch lên-à mà bác, đơn nhập học của tôi bác xin vào lớp 11A1 hộ tôi.

-Vâng tôi biết rồi.Cậu chủ dậy rồi xuống ăn sáng, tất cả đã được chuẩn bị.

Sau khi cậu gạt đầu ông quản gia cúi người rồi đi ra khỏi phòng

15 phút sau cậu đi xuống lầu trên mình diện bộ đồng phục trường Star trông cực bánh.Áo trắng viền màu đỏ,chiếc quần bò sẫm màu càng làm tôn lên chiều cao của cậu.Nhanh chóng giải quyết đồ ăn sáng cậu sách cặp leo lên con phân khối lớn màu đen được dựng sẵn phóng đến trường.

Cậu vừa đặt chân lên ngời trường là cả lũ con gái đã hét lên

-Á!Trai đẹp này ui.Người đâu mà đẹp vậy trời-thím bánh bèo

-Đẹp trai thiệt hí hí – Thím mê trai

-Trời ơi. Chắc tôi chết – 1 Thanh niên gay lọ cho hay

Cởi chiếc mũ bảo hiểm ra rồi cậu quay lại nở nụ cười tươi rồi làm các mẹ mê trai hét lên.Còn đám con trai thì cứ liếc xéo cậu mặt thẳng nào thẳng nấy hiện rõ chữ GATO.Cậu lướt qua ngăn con mắt của học sinh nữ+nam đến phòng hiệu trưởng.Cậu mở cửa phòng bước vào,thầy hiệu trưởng nhận ra cậu rồi nói:

-À cậu học sinh mới à.Đợi tôi một chút tôi sẽ dẫn cậu đến lớp.

-Vâng.Cảm ơn thầy-Cậu cúi đầu lễ phép

Tại nhà nó:

Óáp...Óáp (Mẹ này ngáp vô duyên dễ sợ).Sau khi ưỡn ẹo chán chê nó mới bước xuống giường và một phát hiện kinh khủng làm nó cuống cuồng (Có gì đâu muộn học ý mà ^^):

-Mẹ ơi sao mẹ không gọi con dậy.Muộn học rồi.Mẹ nó chạy lên lầu thì thấy nó đang vội vàng vsen + thay quần áo,mẹ nó thấy thế thì phì cười cốc đầu nó một cái rồi mắng yêu :

-Cái con bé này hôm qua đi đâu về sốt li bì làm tôi lo lắng.Thôi hôm nay nghỉ đi mẹ thấy con vẫn còn mệt lắm.Để mẹ gọi cô xin phép cho.

-Thôi mẹ ơi hôm nay con có tiết kiểm tra Sử.Con đi luôn đây-Lấy chiếc balo nó lao nhanh xuống dưới lầu,lượn qua nhà bếp cầm miếng bánh mì(bánh mì gối nha mấy chế),rồi đi đôi giày yêu thích converse full đen,lao nhanh ra khỏi nhà.Nó nói vọng lại:

-Con chào mẹ.

Mẹ nó chỉ biết nhìn theo lác đầu miệng nở nụ cười hiền hậu.Bà rất vui vì nó không còn buồn nữa. Từ khi ba nó bỏ đi theo người phụ nữ khác nó không

nói một câu nào,cả ngày tự nhốt mình trong phòng.Nhưng cũng nhờ nhờ Kỳ với bà khuyên răn mà nó đã lấy lại tinh thần vui vẻ như trước kia, bà rất mừng vì điều đó.

Tại lớp học 11A1

Bà giáo bước vào dẹp lũ giặc trong lớp.Cộp...Cộp Tiếng gỗ thước làm cả lớp im bất không dám ho he gì.Bà giáo nâng kính rồi nói:

-Cả lớp trật tự (trong đầu học sinh: biết rồi khổ lắm nói mãi).Hôm nay lớp chúng ta sẽ đón một bạn học sinh mới –bà cô vẫy tay ra phía cửa-vào đi em

Một bé....À nhầm một chàng trai bước vào làm cả lớp mồm chữ A mắt chữ O

-Chào các bạn mình tên là Hoàng Khánh Lâm, mình vừa du học bên Anh về Việt Nam.Bây giờ mình sẽ là thành viên của lớp 11A1.Mong các bạn giúp đỡ-cậu giới thiệu còn khuyến mại thêm cho cả lớp nụ cười hờ chiếc răng khểnh.

Cả lũ con gái hét lên

-Soái ca mày ơi-girl 1

-Tao bị say nắng rồi-girl 2+3+4+5+.....n

Bà cô lại tiếp tục đập bàn giữ trật tự part 2,đưa tay về phía chiếc bàn trống cuối lớp

-Em ngồi ở chỗ kia nh...

-Em xin phép cô cho em vào lớp-Giọng nói vang lên ở phía cửa lớp cắt ngang lời giáo viên

Bà cô cùng 54 con mắt đều hướng về hướng cửa ra vào là nó.Mồ hôi lấm tấm mồm vẫn còn ngậm miếng bánh mì nhìn vừa kute vừa cool.Riêng cậu ngỡ ngàng tim đập loạn xạ trước hình ảnh dễ thương của nó nhưng lấy lại tinh thần lao nhanh xuống chỗ ngồi của mình gục đầu xuống bàn

-Sau khi em lau xong mồ hôi và bỏ miếng bánh mì kia thì em có thể vào lớp-bà cô

Nó cúi đầu rồi bỏ miếng bánh mì ra rồi đi ra WC lau mặt rồi nhanh chóng quay lại lớp học.Ngồi trong lớp nó thấy cả ngàn con mắt đang dồn về chiếc bàn của nó.Thấy lạ nó vỗ vỗ nhỏ ngồi trên hời:

-Tại nó làm gì mà nhìn xuống đứ vậy?

-Tại nó nhìn soái ca ngồi cạnh mày ý-Nhỏ giải thích thắc mắc của nó

-Đẹp trai vậy hả-nó

-Ừ.Mấy đứa con gái say nắng hết rồi-nhỏ

-Kệ chúng nó đi mày ưi.Tao don't care nè.À mày có dây buộc tóc không ?-nó

Nhỏ vẻ giận dữ bĩu môi quay lên nhưng không quên ném cho nó cái cột tóc.Nó nhanh chóng chóng buộc lên để lộ màu tóc xanh nhuộm giấu trông cực cá tính.Nó giờ mới để ý cậu thấy quen quen mà chưa nhớ là đã gặp ở đâu rồi nhưng mà cái kiểu gì mà hôm đầu tiên đi học đã ngủ rồi, không chấp nhận được.Nó không để tâm lắm rồi quay lại viết bài.Nó không biết rằng cậu chỉ chả vờ ngủ thôi.Cậu đang điều chỉnh lại nhịp tim của mình.Cậu không hiểu nổi trái tim mình nữa, đây chỉ là con say nắng hay cậu đã thích nó rồi.....Cậu cũng không biết nữa

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Chương 5: Từng...Từng...Từng tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi.Nó mệt mỏi cắt sách vở,vỗ vai nhỏ nững nịu:

-Mây ơi xuống canteen đê.Sáng dậy muộn đã kịp ăn gì đâu t đói quá.

-Ok-Nhỏ gật đầu

Nhỏ đứng dậy khoác tay nó cười nói riu rít.Cậu thấy nó đi cũng đi theo.Nó và nhỏ đi đến hành lang thì gặp hấn,nó chỉ cúi đầu (chào nhau xã giao ý

mà).Hắn không nói gì bước qua mặt nó như người không quen biết.Nhỏ thấy lạ khều tay nó hỏi:

-Tụi mày giận nhau à?Sao mà lướt qua nhau như không quen biết thế.

-Tụi tao chia tay rồi-Nó nói liền một lèo chưa kịp đề nhỏ hỏi vì sao-Loại người xem tình cảm người khác là trò đùa như hắn không xứng đáng với tình cảm của tao-nó cố tình nói to để hắn nghe thấy.Hắn nghe thấy nó nói lòng cũng đau lắm,hắn chia tay nó vì sợ làm nó tổn thương sợ nó biết một bí mật kinh khủng. Hắn đang suy nghĩ mông lung nhận ra thằng em chí cốt liền gọi theo:

-Ê!Lâm không nhận ra anh mày hả?

Cậu nghe thấy người gọi thì quay lại nhận ra người vừa gọi là ai liền chạy đến chào hỏi tíu tít:

-Hello thằng anh lâu rồi không gặp.Anh học trường này à.

-Lô cái thằng bố mày.Về bao h mà không cho anh biết-Hắn giờ tay định kí đầu cậu một cái thì cậu đỡ lấy tay hắn cười xoa:

-Anh giai thông cảm,em quên ý mà hôm nào em đưa anh giai đi ăn coi như tha lỗi nhá-cậu để ý thấy nó đã đi xa thì nói –thôi giờ em có chút chuyện em đi trước.Hắn gật đầu rồi cũng đi luôn. Cậu cũng tức tốc chạy xuống canteen thì thấy nó đã mua đồ ăn xong và ngồi ở bàn thưởng thức chiếc bánh sandwich.Còn nó đang ngồi ăn thì nghe tiếng xì xào cộng thêm hàng chục con mắt đang đổ về phía bàn nó:

-Hình như là anh chàng mới chuyển vào lớp 11A1 đấy.Đẹp trai nhĩ-girl 1

-Nhưng mà sao anh lại bước đến chỗ con nhỏ kia hình như quen nhau thì phải-girl nhiều chuyện

-Ồ có khi thế.Mà con nhỏ đó nhìn không xinh đẹp mà sao lại quen được anh ý nhĩ.Ăn mặc thì như con trai chả có tí nữ tính gì cả-girl chánh cày

Nhỏ Kỳ cũng nghe thấy mấy tiếng rì rầm nên cũng có phần bực mình :

-Ăn cũng không được yên.Mà hình như thằng cha hotboy kia quen mày à.Đang thẳng tiến bước ra chỗ tụi mình kìa

-Không biết.Thôi ăn đi còn lên lớp-Vừa nói nó vừa đưa tay đeo headphone lên tai tiếp tục bữa ăn của mình.Bỗng một bên tai headphone được rút ra làm nó quay lại xem thằng nào dám cả gan làm ảnh hưởng đến bữa ăn thiêng liêng của chế.Và lại một lần nữa nó nhận ra đôi mắt màu xanh dương miệng nó áp a áp ứng:

-Là anh. .... à

-Ừ là tụi nè.Tôi tên Khánh Lâm,học sinh mới của lớp 11A1,rất vui được làm quen-cậu tím tím cười-ê hôm nay mua đồ ăn cho tụi đi trả ơn vụ hôm ý ý.Tôi ngồi ở đây được không?

Nhỏ lịch sự “Ừ.Ông ngồi đi.Tôi là Bùi Kỳ còn con bé kia là Bảo Anh”

-Dù sao cũng cảm ơn.Thôi được rồi nhưng sau lần này đừng lán la kiếm chuyện với tụi nữa-Nó nói rồi đứng dậy đi mua đồ cho cậu

Sau khi nó đi nhỏ mới lên tiếng:

-Này ông là người đầu tiên mà nó nói chuyện hơn 2 từ đấy.Ngay nhiên ghê

-Vậy hả?Vậy tụi có phải là người may mắn không nhĩ-Cậu mỉm cười mãn nguyện

-Này!Đồ ăn-nó đưa cho cậu một chiếc bánh sandwich cùng với một hộp sữa.Cậu cầm lấy khoé môi cong lên tạo thành một đường cong hoàn hảo làm cả lũ con gái trong canteen rớt tim ra ngoài.

-Từ sau hết ơn.Mai tụi mang trả ông ô-nó

Cậu không nói gì chỉ gật đầu vì đang mải dớp thức ăn của nó mua.Không khí ở cái bàn im lặng đến lạ thường cậu lên tiếng phá vỡ sự im lặng đến ngọt ngào:

-Này sao tụi không thấy bà mặc váy đồng phục thế.

-Không thích-nó đáp lại ngắn gọn súc tích

-Nó được đặc cách không phải mặc váy đồng phục.Mẹ nó xin phép nhà trường rồi-nhỏ giải thích rõ hơn

-Ế hình như bà nhuộm tóc à-cậu lại hỏi tiếp

-Ông ngậm miệng vào được không –nó khó chịu

- Nó không thích ai nói đến nói đến màu tóc của nó đâu-nhỏ lại lên tiếng phân bua

Nó đứng dậy quay qua nói với nhỏ “Tao lên lớp trước đây mày cứ ngồi đây mà hàn huyên với hotboy của mày đi” nói rồi nó quay lưng bỏ đi nhỏ cũng cuống cuống chạy theo “Chờ tao với con kia”. Cậu cũng khó chịu trước thái độ của nó chả nhẽ cậu đang làm phiền nó à. Cậu chau mày đứng dậy rồi cũng đi luôn

Trong lớp, nhỏ cứ la nó mãi:

-Tao chưa thấy đứa con gái nào như mày, ăn mặc thì như con trai, mày mà không để tóc dài thì đồ ai biết mày là con gái.

-Mày ngậm miệng lại được không, nhức cả đầu-nó khó chịu đưa tay che miệng nhỏ lại

Nhỏ gạt tay nó ra lại lải nhải:

-Mày thuộc loại chanh cầy gì đấy? Được anh hotboy đến hỏi chuyện mà cứ bơ người ta.

Nó đeo headphone trước khi gục xuống bàn nó còn nói với nhỏ “cho tao hai chữ bình yên”. Thấy nó nói thế nhỏ tức lắm nhưng biết nó buồn chuyện của hần thì cũng không nói nữa. Nhỏ sợ nó buồn. Nó áp mặt xuống quyển sách từ điển Tiếng Anh (Quyển sách có độ dày phù hợp để đi vào giấc ngủ nhanh nhất), tâm can của nó như bị hàng ngàn mũi dao đâm vào rí máu. ...

Hần lướt qua nó như người dưng. ...

Nó đau lắm. ... Đau rất nhiều. ...

Liệu nó có quên được hần. ... quên mối tình đầu.

Liệu trái tim của nó có lạnh lại được nữa không??

Nó cũng không biết nữa. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Chương 6: Nhỏ quay lên lấy sách ra thì thấy cậu từ ngoài đi vào lớp đằng sau là một đàn toàn là girl lán la nói chuyện. Nhỏ nhìn đã thấy ghét bĩu môi. Cậu đã đi về chỗ mà mấy girl cứ bám theo nào là xin số, nào là anh có bạn gái chưa bla... bla. Nó nhăn mặt vì mấy tiếng ồn ào đứng dậy:

-Ồn quá biến hết đề. Phiền-nó lên tiếng phá tan tiếng ồn ọ của mấy mẹ bánh bèo, cả lớp đổ dồn ánh mắt về phía nó

Một à tiến đến chỗ nó, mặt à có khi chất cả xô phấn, mùi nước hoa của à làm nó buồn nôn (tại con mẹ kia xịt nhiều quá thành ra thành mùi hắc cmn luôn) à cất tiếng giọng the thé:

-Này con nhỏ kia, mày ghen tị với bọn tao đấy à. Cái thứ như mày chỉ tổ sách dếp cho tao.

À nói xong thì cả lũ con gái đằng sau phá lên cười. Nhỏ nghe đứa khác nói về bạn thân mình như vậy thì ngứa tai lắm, đứng lên nói chuyện phải trái với à:

-Này mày hết chuyện làm rồi à. Thứ như bọn tao thì làm sao chả bù cho loại bọn mày chỉ biết ăn bám bố mẹ vào được cái trường này là nhờ bố mẹ chạy hết cho. Bọn này động vào đằng ấy thì chỉ tổ dơ tay thôi. Bảo Anh nhể-nhỏ nhếch môi cười khinh bỉ

À kia nghe xong tức xì khói lao đến định cho nhỏ một phát tát, ngay lập tức nó đỡ bàn tay của à, nắm chặt lấy tay à rồi lạnh lùng:

-Đừng đến tao thì ok còn với bạn tao thì mày cứ cẩn thận. Giờ thì biến, chỗ này không phải chỗ la liếm trai của tụi mày.

Cậu lẩn đám con gái cảm nhận được ám khí toát ra từ người nó sồn hết gai ốc. À kia cũng sợ hãi nhưng vẫn cố vênh vào vùng tay ra khỏi tay nó:

-Th... Thôi được-à quay qua nói với lũ con gái-về lớp. Mày nhớ mặt tao đấy Bảo Anh. Tao Ngọc Tiên này không bỏ qua cho mày đâu-rồi lại quay qua ồ ọ với cậu-em về lớp đây bye anh.

Cậu gạt đầu. Sau khi à đi nhỏ giờ ngón cái lên trên tỏ ý “cho một like”. Nó cười lộ nướm đồng tiền rõ hiên (mà thực ra éo phải như thế) làm tim ai đó xao xuyến. Nó ngồi xuống lấy khăn mùi xoa lau tay, không cần hỏi nhỏ cũng biết nó ghét mùi nước hoa chắc tại vừa nãy cầm tay à kia mùi nước hoa ám vào tay. Xong xuôi việc của mình nó lại đeo headphone gục mặt xuống bàn nhắm mắt. Cậu nhìn theo hành động của nó này giờ không rời mắt. Trong đầu

vẫn hiện rõ hình ảnh nó lúc cười trái tim đập nhanh hơn bình thường(kiểu nay chết sớm).Tiếp tiếp theo là Ngữ Văn,trời thì nóng bà cô thì cứ lái nhái về bài học một rữ cả người.Nó thì vẫn chìm trong giấc mộng ngàn thu...(có gì sai sai) à nhằm giấc ngủ êm đềm thảnh thơi lại chau mày như gặp điều gì không hay trong giấc mơ thì phải.Cậu cứ mãi ngắm nó từ đôi mắt đến đôi môi,cánh mũi everything đều được cậu thu vào bộ nhớ.Bà cô giảng cái gì cậu cũng không để tâm tại cậu đang bận ngắm angel .Bà cô thấy cả lớp có vẻ không chú ý thì gõ thước lên bàn giọng nhẹ nhàng hơn:

-Chúng ta đã biết còn hai tháng nữa là thi cuối kỳ II rồi cô mong lớp mình tập trung ôn bài để đạt kết quả tốt.

-Nhưng mà cứ liên tục nhồi nhét thế này oải lắm cô ơi-lớp trưởng lên tiếng

-Trí lý lắm lớp trưởng ưi-cả lớp đồng thanh

-Thôi được rồi.Bây giờ chúng ta vừa học vừa chơi nhé.Luật chơi như sau hai bạn cùng bàn sẽ bắt cặp,cô ra chủ đề và 2 bạn sẽ tranh luận về đề tài ấy.Ai thua chịu mọi hình phạt từ người thắng

-Yey.Cô Văn muôn năm-Đồng thanh

-Bàn lớp trưởng tiên phong đi nhì-cô cười

Nói chung là mặt đũa nào đũa nấytươi tỉnh làm tiết học sôi nổi hơn hẳn.Đũa nào cũng muốn mình thắng.Nhỏ tính gọi nó dậy mà sợ quá lại thôi.Nó tự dậy thì không sao chứ ai mà cả gan động vào giấc ngủ của nó chỉ có nước ăn một cốc.Mà giờ nhỏ mới để ý cái thằng ngồi cạnh làm cái cc gì mà cứ nhìn nó hoài không chớp mắt.Nhỏ liền đưa tay vỗ vai cậu:

-Này cu mê con này rồi hả? Mơ đi nhá mê thì kệ cưng nó không quan tâm đâu nhá?

-Xì thêm vào.Bé này không phải gu, con gái gì đâu men lý phát ón-Cậu nói thế nhưng trong đầu đầu có nghĩ thế đâu,cậu muốn nó phải là của cậu,chỉ là của riêng cậu mà thôi.

-Thêm cũng không có mà xoi đầu cưng nhá-nhỏ chêm thêm câu nữa rồi quay lên.Nó thực ra nghe hết những gì cậu nói về nó,nó cảm thấy bình thường tại ở nhà nhỏ Kỳ nói riết nên quen rồi.Mà đang ngủ thì lớp cứ ầm ầm cái vụ gì không biết.Nó ngồi dậy dụi mắt bỏ headphone xuống rồi hỏi nhỏ :

-Ê,vụ gì thế.Ồn ào.

-Vừa học vừa chơi...-nhỏ thuật lại ý như cô Văn vừa nói-sắp đến lượt mày rồi đấy chuẩn bị tinh thần đi.Tao xong rồi đó chờ thằng nhon kia bị phạt là đến lượt mày với thằng cu cùng bàn.Mà tao thấy thằng đó mê mày rồi ngắm mày nãy giờ.

-Ê này bà tầm bậy.Làm gì tôi phải ngắm nó-cậu nghe thấy phản bác ngay

-Ế nói trúng tim đen rồi mặt đỏ hết rồi kìa hahaha-nhỏ bụm miệng cười trước hành động lấy gương ra soi của cậu,nhỏ càng cười to hơn.Cậu biết mình bị lừa thì mặt đen xì không nói lên lời.Nó ngồi im mắt ngược ra cửa sổ kệ nhỏ nói gì thì nói.Bỗng cô Văn gọi nó và cậu lên thuyết trình.Cậu thì hớn hờ đi lên còn nó đứng dậy nói luôn :

-Em không thích.

-Đây là trò chơi em cũng phải tham gia đi chứ-cô

-Em không thích -nó lặp lại câu nói một lần nữa

-Được bắt cặp với hotboy còn không thích.Chánh vừa thôi em ơi-một con nhỏ lên tiếng cả lớp đồng tình liền

Nó bình tĩnh vô cùng,môi khẽ nhếch lên đưa tay thành nắm, đấm xuống bàn, bàn thì bị "xây xát" chút xíu,tay nó thì rom róm máu cả lớp lẫn cô được phen hốt hoảng.Nhỏ lo lắng nhưng biết thừa nó mà không thích làm gì thì đừng hòng bắt nó làm,nó làm như vậy để được xuống phòng y tế khỏi phải tranh luận với tranh leo.Nó ngẩng mặt mỉm cười nhìn cô(con này quý rồi).Cậu ngạc nhiên vì hành động của nó nhưng nhờ IQ cao nên hiểu ngay.

-Cô ơi em bị thương rồi đành để bạn hotboy kia độc thoại một mình vậy.Cô cho em xuống phòng y tế-không đợi cô trả lời nó cũng tự đi.Trước khi đi nó còn tặng lại con nhỏ vừa sửa nhằng kia nụ cười khẩy.Nó đi rồi cả lớp mới hoàn hồn.Cậu hơi thất vọng nhưng không sao.Cậu nhất quyết phải làm nó thích cậu bằng được.Nhất định.....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Chương 7: Giả như có ai ngồi ở đằng sau xe

Ôm thật lâu, tựa đầu vào lưng của tôi

Giả như có ai cùng dạo quanh phố xá

Tôi sẽ vui, sẽ hạnh phúc biết bao

Hẹn hò với những cô đơn riêng tôi

Một chiều lang thang

Hẹn hò với những miên man trong tôi

Tình Yêu vỡ nát

Cần tin nhắn mỗi ngày

Cần những hỏi han

Cho tôi yên bình thêm chút

Giả như ... Có người đợi tôi đâu đó giữa cuộc đời

Giả như ... Có người ôm tôi mỗi tối

Giả như ... Có người ngồi nghe tôi kể bao vui buồn

Giả như ... Có thể ôm lấy ai và khóc lên.

Tiếng nhạc chuông điện thoại làm nó tỉnh giấc.

-Alo-nó uể oải trả lời

-Mấy ngủ ở phòng y tế à mà không biết đánh trống tan trường từ bao giờ rồi không-nhỏ đầu bên kia la oai oái làm nó phải rời điện thoại ra khỏi tai

-Xin lỗi baby mà.Chờ, xuống ngay đây-Nó cúp máy không đợi đầu dây bên kia kể lễ tiếp.

Nó đưa tay lên miệng ngáp rồi leo lên lớp lấy cặp.Đi trong hành lang lòng nó miên man.Nơi này là nơi mà lần đầu tiên nó gặp hấn.Bao nhiêu ký ức ùa về,nó nuốt nước mắt ngược vào tim.Không khóc nhưng nó rất đau,trái tim non nớt rỉ máu.Bước đi của nó bắt đầu loạng choạng,vết thương ở tay bắt đầu đau nhức.Hấn từ xa đã nhìn thấy nó,hấn nhìn nó như thể cũng đau lắm,nhưng biết làm sao được nó và hấn không thể đến được với nhau,nó mà biết sự thực này còn đau gấp bội nên hấn không dám nói.Nhưng giờ hấn mới để ý tay nó bị băng bó thì không kìm lòng được.Hấn đi đến đứng trước mặt nó,cầm tay nó lên xem làm nó rất ngạc nhiên.Nhưng lý trí của nó đã điều khiển tay nó rút về.Nhưng hấn giữ chắc quá không tài nào bỏ ra được,bất quá nó nói luôn:

-Bỏ tay ra.Đau

-Tay bị làm sao-hấn lạnh lùng

-Chả sao.Tránh ra còn đi về

-Không.Nói đi tay bị làm sao, có đau không?

-Không tay tôi chẳng bị làm sao cả.Đừng tỏ ra quan tâm tôi-nó nhếch môi –tránh ra đi.Vướng

Hấn không chịu được sự lạnh nhạt của nó,cầm tay nó kéo đi.Nó bị lôi xềnh xệch thì bực mình,la bảo bỏ tay ra hoài mà hấn đâu có chịu.Hấn quyết định rồi hấn sẽ nói cho nó sự thật.Tay nó đỏ hết lên mà hấn vẫn không chịu buông.Hấn nhét nó vào trong chiếc BMW chốt cửa xe.Nó bực mình hét lên:

-Mở cửa ra.Nhỏ Kỳ đang chờ.Anh bị điên à?

-Anh gọi cho Kỳ bảo về trước rồi.Đi với anh ra đây một chút-hấn nhỏ nhẹ

-Không tôi chả đi đâu với anh hết.Mở cửa ra chiều nay tôi phải đi làm.

-Đi với anh đi mà.Anh trả tiền lương cho em buổi hôm nay-hấn nũng nịu

-Đừng làm vẻ mặt đầy với tôi.Thật bu sịt

Hắn thấy nó có vẻ bức bối thì nhào người ôm nó rồi thò thẻ vào tai nó:

-Đi với anh,anh có chuyện muốn nói

Nó cảm nhận được hơi ấm của hắn, mùi bạc hà từ tóc hắn làm nó dễ chịu vô cùng.Bất giác từng giọt nước mắt nóng hổi từ khoé mắt lăn ra,hắn thấy nó khóc thì hốt hoảng,đưa tay lau nước mắt cho nó:

-Vừa này anh nắm tay em đau lắm à-hắn ân cần hỏi

-Ừ đau lắm-Nó lấy tay gạt nước mắt

-Ngoan anh xin lỗi mà.Đừng khóc nữa-hắn nhẹ nhàng-giờ đi cùng anh nhé

Nó gật đầu,rồi lôi điện thoại nhắn tin cho anh báo là chiều có việc nhờ anh xin phép nghỉ làm hộ.Hắn hài lòng gài số phóng đi luôn.Hắn và nó đâu có biết cậu đã theo họ từ hành lang tới đây rồi còn nhìn thấy họ ôm ấp nhau trong xe.Lòng cậu khó chịu vô cùng.Cậu không hiểu cảm xúc của mình nữa.Mặc dù biết người đi cùng nó là anh em kết nghĩa của mình nhưng cậu chỉ muốn lao vào cho hắn một trận.Nhưng rồi suy đi tính lại cậu với nó có là gì đâu mà lao vào đánh người ta.Nhưng mà cậu ghen mà lại không có lý do gì để tức giận.Nói chung là khó chịu.

Nó và hắn dừng chân tại căn biệt thự to bá cháy luôn,có khi đi bộ từ cổng vào chắc mất xừ nó 30 phút.Cơ mà có siêu xe nên 2 phút là tới trước cửa ngôi biệt thự.Nó theo sau hắn bước vào cho nên bị thân hình của hắn che mất đằng trước.

-Con chào ba mẹ-Tiếng hắn chào ai đó

Nó vừa nghiêng người để nhìn ba mẹ hắn vừa lễ phép chào

-Cháu chào 2 b-.....Nó bất ngờ khi nhìn thấy ba mẹ hắn-Ba...sao ba lại ở đây-Nó nhận ra người đàn ông kia là ba nó.Tuy ba nó đã già hơn trước,tóc cũng bạc hơn nhiều,nhưng nó vẫn nhận ra.Nước mắt nó đã tuôn ra,nó không hiểu sao ba nó lại ở đây với người đàn bà kia,liệu ba có biết khi ba bỏ đi nó đau khổ biết đường nào.Tại sao vậy?Ba nó nhìn thấy đứa con gái bấy lâu không gặp thì ngạc nhiên lắm,bao nhiêu tội lỗi bao trùm lấy ông.Hắn thấy không khí có vẻ nặng nề thì nói với mọi người:

-Mọi người vào phòng khách đi.Con nghĩ ba và mẹ cần nói rõ chuyện này với tụi con.

-Con biết chuyện rồi à-Người đàn bà kia bây giờ mới lên tiếng

-Vâng một chút.Ngoài chuyện con và Bảo Anh là anh em cùng cha khác mẹ thì con chưa biết gì nữa.Chúng con cần lời giải thích.

Cái gì?nó chết đứng tại chỗ “anh em cùng cha khác mẹ” hắn đang nói cái gì vậy?Nó cảm giác như không thở nổi vậy, nước mắt chảy ra nhiều hơn,nó ngồi thụp xuống đưa tay che tai,miệng thì liên tục nói:

-Đừng nói nữa?Làm ơn!Đừng nói nữa mà.

Hắn cũng ngồi xuống xuống cạnh nó đưa hai tay đỡ hai tay nó đặt úp vào tai ra.Lau những giọt nước mắt của nó,nhưng càng lau nước mắt càng tràn ra không kìm được.Ba chạy lại ôm nó vào lòng:

-Ba xin lỗi.Ba xin lỗi-Không biết ông đã nói câu này bao nhiêu lần nữa.Nhưng không khí tròng xuống nào nè chỉ nghe tiếng nấc của nó.Đợi khi nó đã bình tĩnh lại,cả bốn người cùng vào phòng khách.Ba nó lên tiếng trước:

-Bảo Anh bình tĩnh nghe ba nói nhé.Trước khi cưới mẹ con ba và mẹ của Minh yêu nhau và đã mẹ Minh đã mang bầu nó,nhưng gia đình ba không chấp nhận ép ba cưới mẹ con.Vì không muốn làm ông bà buồn lòng nên bố chấp nhận cưới mẹ con rồi sinh con.Khi con lên lớp 9 thì mẹ con phát hiện toàn bộ chuyện này và hẹn ta với mẹ thằng Minh đến nói chuyện và mẹ con sẽ ly dị với ba để ba được hạnh phúc.Chuyện là như thế

-Mong con hiểu cho ba con.Bác không cần con tha thứ cho bác,chỉ cần con tha thứ cho ba con.Bác xin con-Bà Hoa thành khẩn(Hoa là tên mẹ Minh nhé)

Nó vốn hiểu chuyện và thông cảm cho người khác nên cũng nở nụ cười nhẹ rồi nói:

-Con hiểu rồi.Con cũng muốn hai người hạnh phúc bên nhau.Mà từ nay con gọi mẹ anh Minh là dì nhé!

-Ok.Thế thì bác à dì vui lắm-Bà Hoa trông thế mà vẫn còn teen lắm

Không khí vui vẻ hơn, dì Hoa bảo nó ở lại ăn cơm lúc đầu nó định từ chối nhưng thấy ánh mắt năn nỉ của hắn nên nó ở lại.Chờ dì Hoa nấu cơm nó với hắn đi dạo trong vườn.Nó hít một hơi,không khí trong lành làm nó cảm thấy dễ chịu.Hắn nhìn nó mà cũng vui lây,bỗng nó quay người giọng lý nhí khác hẳn nó ngày thường:

-Em xin lỗi vì đã không hiểu cho anh.

Hắn cười rồi xoa đầu nó làm đầu nó rối bưng,

-Em đừng làm cái mặt đấy buồn cười lắm-hắn vừa cười vừa nói-từ bây giờ anh chỉ có thể làm một người anh của em thôi.

Nó không nói gì gật đầu.Nghe tiếng gọi của dì Hoa vào ăn cơm,nó và hắn mới đi vào thì thấy trên bàn toàn món sơn hào hải vị ..OMG...Bốn người ăn cơm nói chuyện vui vẻ.Nó cảm thấy ấm cúng vô cùng,lâu lắm rồi nó không có cảm giác này.Nó hạnh phúc lắm nhìn,nhìn ba,dì Hoa,hắn ai cũng cười.Bữa cơm xong xuôi nó cùng dì rửa bát,nhà to nhưng dì chỉ muốn người làm vườn thôi chứ không muốn người giúp việc vì dì muốn làm tất cả việc trong nhà.Nó gọt hoa quả mang ra mời ba với hắn.Nó ngồi cạnh ba ôm ba ba cũng vuốt tóc nó:

-Này con gái ba nhuộm tóc đấy à-ba nó hỏi

-Vâng tại trong nhóm nhảy nên nhuộm cho có tý màu sắc-nó

-Nó còn đi học karate đấy, để đánh người ta đấy ba ạ-hắn chêm thêm câu nữa

-Kệ em lâu lâu-nó phồng mũi định cho hắn một cước thì tiếng chuông điện thoại reo lên:

-Alo?

....

-Em biết rồi.

Ba hỏi có chuyện gì thì nó nói rằng “có một người cứ làm ầm quán lên nói là phải gặp con bằng được.Con đi luôn đấy”.

-Để anh chờ em đi-hắn

-Thế cũng được-nó

Dì Hoa còn bảo nó phải cẩn thận,khi nào thích lại đến đây chơi với dĩ” nó gật đầu rồi leo lên xe.Trong lòng yên tâm giao ba nó cho dì,nó muốn 2 người phải thật hạnh phúc....

Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Chương 8: -Em đến rồi.May quá.Nhanh lên thằng cha từ nãy đến giờ cứ làm ầm lên nói là muốn gặp em bằng được không thì sẽ san bằng cái quán cà phê này.Chị quản lý đang câu giờ đấy-Anh thấy nó đến thì nhanh chóng cung cấp thông tin cho nó.Nó bình tĩnh gật đầu,rồi quay ra bảo hắn về đi, mọi chuyện nó có thể tự giải quyết được.Hắn không yên tâm lắm nhưng vẫn ra về.Nó vào trong quán thì thấy một người thanh niên troai troai nhìn kiểu ăn mặc này chắc là con ông cháu cha muốn gì được nấy,rảnh rỗi sinh nông nổi đến đây quậy phá.Hắn(hắn giờ là thằng kiểm chuyện với nó nhé) nhìn thấy nó thì mắt sáng lên.Nó khinh thường không thèm liếc hắn đến một cái kéo ghế ngồi đối diện trước mặt hắn,ra hiệu cho anh và chị quản lý cứ làm việc của mình đi kệ nó.Chờ 2 người kia đi nó mới nói với hắn:

-Tìm tôi.

-Tất nhiên.Tất nhiên anh đến đây là để tìm cô em mà-ánh mắt gian tà nhìn nó

-Chuyện gì.Không vòng vèo nhiều

-Cô em được đấy.Anh cũng không lòng vòng nữa.Anh muốn em phải đi chơi với anh, phục tùng anh.Em mà không làm được đừng trách anh không nương tay.

-Không rảnh-Nó thẳng thừng từ chối,cái điệu bộ vênh vao của hắn làm nó buồn nôn

-Đừng để anh bức mình.Thằng này muốn cái gì là được cái đó.Cô em cũng phải may mắn lắm mới được lọt vào mắt xanh của anh đây,nên biết ơn tý đi.Đừng chảnh thế chứ-hắn vừa nói vừa đưa tay nâng cằm nó lên.Anh từ xa nhìn thấy máu nóng nổi lên.Nó đứng dậy ghé sát tai hắn làm hắn sượng rón.Nó nói vào tai hắn từng câu từng chữ rõ ràng:

-Này chú em rảnh rồi ra đây uống cà phê thì chị đây tiếp còn đến đây làm càn thì đừng trách.

-Con ranh này mày thích chết à-Không nghe được câu trả lời ưng ý hắn gào lên giờ tay lên định tát nó thì nó đỡ lấy tay hắn bẻ tay hắn ra đằng sau rồi đẩy hắn ngã nhào ra đằng trước.Hắn tức tối nhưng biết đánh không lại nó thì gọi người hỗ trợ.Một lúc sau một nhóm người 4,5 tên mặc áo đen xì.Nó nhếch môi khinh bỉ,bình tĩnh lấy headphone đeo vào tai.Bọn người kia được lệnh của hắn thì lao vào.....

Bộp....Bộp.....Sau một hồi oánh nhau,vỡ một số đồ đạc thì cả đám người kia nằm la liệt đau đớn,hắn thì mặt mũi xanh lét ra hiệu cho cả đám chuồn.Nó phúi tay rồi bỏ headphone ra thở dài:

-Haizzz vẫn chưa hết bài nhạc mà bọn kia đã chạy rồi.Đánh chưa sướng tay.

Anh và chị quản lý được phen hết hồn,con này trâu bò rứa.Oánh như thế mà không xi nhê gì.Chị quản lý chạy lại hỏi thăm nó:

-Em có sao không?

-Không chị-nó trả lời câu hỏi của chị lịch sự rồi làm việc thường ngày ở quán cà phê.Hôm nay quán đông khách làm nó với anh chạy lăng xăng mà không kịp.Nó phụ trách phần đồ uống nên hay phải bốc đá nhiều nên tay nó đỏ ửng lên và lạnh buốt.Anh nhìn thấy bàn tay thon dài của nó đỏ ửng lên thì cảm thấy nó lên áp vào má anh.Nó cảm nhận được má anh ấm dễ sợ luôn.Nhưng nó vẫn tỉnh táo lăm rút tay về.Anh có vẻ khó chịu:

-Tay em lạnh lắm á.Đừng làm nữa để anh làm cho.

-Không sao-nó lạnh lùng

-Làm việc với nhau bao lâu rồi mà em vẫn lạnh nhạt với anh nhỉ

-Shut up.Ok

-Anh ứ hiểu-Anh vẫn nhây nhua

-Biến đi.Ok

-Anh thích ở đây cơ

-Thế cứ ở đây đi.Tôi đi-nói rồi nó quay lưng bước đi, anh kéo tay nó lại làm nó mất thăng bằng ngã nhào vào người anh.Tư thế hiện giờ là nó nằm trên người anh.Hai khuôn mặt cách nhau 3cm, lần đầu tiên anh được nhìn gần mặt nó đến vậy.Đôi mắt nó màu xám tro cuốn hút anh.Tim anh đập loạn xạ.Nó lúc đầu còn hơi ngỡ ngàng nhưng rồi đứng dậy phúi quần áo rồi bắt đầu “phun châu nhà ngọc”:

-Thứ nhất:đứng dậy làm việc tiếp đi.Thứ hai:đừng làm phiền tôi nữa.

Nó nói xong lại tiếp tục công việc pha chế của mình.Anh đứng dậy tay đặt lên ngực trái.Trái tim vẫn còn đập nhanh...OMG...hình như anh thích nó rồi thì phải.Hồi mới vào nhóm nhảy của nó anh chỉ hâm mộ nó vì nó còn nhỏ mà đã là leader của The King rồi.Nhưng dần dần làm việc với nó anh cảm thấy rất khác.Nó có một cái gì đó cuốn hút anh.Bây giờ được nhìn khuôn mặt nó gần như vậy anh khẳng định anh đã thích nó rồi.Anh rời khỏi dòng suy nghĩ miên man tiếp tục công việc của mình.Cả anh và nó đều để ý cậu đã đứng ngoài nhìn hết cảnh vừa này cảm thấy vô cùng khó chịu trong đó có thêm chút hài lòng trước hành động của nó nhưng nhìn cái mặt của anh cậu cũng ngầm đoán được anh đang nghĩ gì.Cậu bước vào quán ngồi vào một bàn cạnh cửa sổ kêu anh ra để gọi đồ uống.Cậu gọi một tách cà phê sữa với một cupcake và bảo anh phải để nó bùng ra.Anh không muốn tý nào nhưng tiêu chí của quán là “khách hàng là thượng đế” nên đành chiều theo.Khoảng 10 phút sau nó đặt trước mặt cậu một tách cà phê sữa có vẽ hình trái tim với chiếc bánh cupcake.Cậu mỉm cười nhìn nó rồi buột miệng:

-Thích tôi hay sao mà vẽ hình trái tim ở cốc cà phê dợ

-Không biết về hình khác-Câu trả lời làm cậu tụt hứng thả dưng hỏi còn hơn.Nó đi từ lúc nào chứ để đứng đây để cậu vịn vịn nữa à đâu có ngu.Cậu nhâm nhi tách cà phê của mình lấy trong balo một cuốn tiểu thuyết,ngồi đọc.Nó thì vẫn miết làm công việc của mình không để ý cậu lắm,chợt chị quản lý hốt hoảng chạy ra nói với nó và anh:

-Hai em có biết đánh guitar không?Con bé đánh đàn hôm nay xin nghỉ ốm.Mà chị không tìm được ai thay.

-Em biết-Nó vừa nói vừa gật đầu

-Em biết á?Thế mà lâu nay anh không biết-anh ngạc nhiên

Nó không đáp lại anh lên sân khấu,nói là sân khấu chứ nó khá bé nhưng cũng đẹp lắm.Nó cầm đàn lên thử dây đàn bên dưới bắt đầu có tiếng xì xào:

-Bé đánh đàn nhìn xinh nhỉ-boy 1

-Ừ công nhận tao thấy thích em này rồi đấy-boy 2

Cậu nghe tiếng xì xào thì cũng ngước lên sân khấu.Ồi mai chuối đập vào mắt cậu là thiên thần chơi guitar.Tiếng đàn guitar hoà với giọng hát vang lên thật tuyệt vời.Nó đang miết chìm đắm trong tiếng guitar.Nó không để ý rằng cũng có hai chàng trai đã xa vào lưới tình của nó mất rồi....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Chương 9: For all the times that you rain on my parade

And all the clubs you get in using my name

You think you broke my heart, oh girl for goodness sake

You think I'm crying, oh my oh, well no I ain't

And I didn't wanna write a song cause I didn't want anyone thinking I still care

I don't but, you still hit my phone up

And baby I be movin' on and I think you should be somethin'

I don't wanna hold back, maybe you should know that

My mama don't like you and she likes everyone

And I never like to admit that I was wrong

And I've been so caught up in my job, didn't see what's going on

And now I know, I'm better sleeping on my own

Cause if you like the way you look that much

Oh baby you should go and love yourself

And if you think that I'm still holdin' on to somethin'

You should go and love yourself

But when you told me that you hated my friends

The only problem was with you and not them

And every time you told me my opinion was wrong

And tried to make me forget where I came from

And I didn't wanna write a song

cause I didn't want anyone thinking I still care

I don't but, you still hit my phone up

And baby I be movin' on and I think you should be somethin'

I don't wanna hold back, maybe you should know that

My mama don't like you and she likes everyone

And I never like to admit that I was wrong

And I've been so caught up in my job, didn't see what's going on

And now I know, I'm better sleeping on my own
Cause if you like the way you look that much
Oh baby you should go and love yourself
And if you think that I'm still holdin' on to somethin'
You should go and love yourself
For all the times you made me feel small I fell in love, now I fear nothin' at all
I never felt so low when I was vulnerable
Was I a fool to let you break down my walls?
Cause if you like the way you look that much
Oh baby you should go and love yourself
And if you think that I'm still holdin' on to somethin'
You should go and love yourself
Cause if you like the way you look that much
Oh baby you should go and love yourself
And if you think that I'm still holdin' on to somethin'
You should go and love yourself
(love yourself-justin bieber)

Tiếng nhạc vừa dứt là một tràng pháo tay của mọi người ở trong quán vang lên. Anh và cậu là người vô nhiệt tình nhất. Chị ca sĩ cúi đầu cảm ơn khán giả còn nó mặt vẫn lạnh như băng không cảm xúc lại tiếp tục chỉnh dây đàn để sang bài khác. Thế là nó từ người pha chế sang người chơi guitar, cả buổi chiều nay luôn, đánh đàn muốn đã cả tay. Công việc của nó kết thúc vào lúc 18h. Nó vunen vai rồi đeo balo mở cửa quán bước ra.

-Này đi đâu thế-cậu đứng trước cửa quán từ lúc nào

-Hỏi làm gì-Nó đáp lại không thèm nhìn mặt cậu

-Em đi đến phòng tập à. Để anh đưa em đi-Anh xuất hiện từ lúc nào

-Không cần. Đi xe buýt-Nó lạnh lùng. Anh đang ngậm ngùi lấy xe của mình ra phòng tập trước

-Để tôi chờ bà đi-cậu thấy anh bị từ chối nghĩ mình có cơ hội

-Không-nó càng phũ phàng hơn. Nói rồi nó đi luôn, không quên đeo headphone. Cậu vẫn lì lợm chạy theo khoác vai nó vừa cười vừa nói

-Tôi đi xe buýt với bà nhé.

-Tuỳ nhưng bỏ tay ra chưa đủ thân thiết để làm thế này.

Nó gỡ tay cậu ra khỏi vai mình. Đứng đợi xe. Một lúc sau hia người lên xe buýt. nó ngồi ở hàng ghế dài cuối cùng sát cửa. Cậu ngồi cạnh nó, rút headphone từ tai nó ra đeo vào tai rồi nói luôn:

-Để thế này đi, trông suốt đường đi tôi không hé răng nửa lời

Nó không thích người khác nói nhiều nên cứ để thế. từ chỗ nó làm đèn chỗ phòng tập mất khoảng 30p nó tranh thủ chớp mắt. Cậu thừa dịp khẽ đưa đầu nó tựa vào vai mình. Cảnh tượng lúc này hết sức lãng mạn. Nó ngủ ngon vậy thôi chứ đúng 30 phút là nó bật dậy liền. Rút headphone từ tai cậu bước xuống xe. Cậu cũng lẻo đẻo theo sau. Mọi người trong nhóm với anh thấy nó đến thì vẫy tay chào nhau các kiểu. nó giơ tay vẫy các đồng đội đã sát cánh gần bó với nó đã 2 năm. Nó tập trung mọi người lại rồi phổ biến luôn nhiệm vụ của cuộc thi lần này. Nó dốc hết tâm sức vào cuộc thi. Nếu nhóm nó giành giải nhất team của nó sẽ được sang Hàn biểu diễn. Nó và cả nhóm bàn nhau về động tác, bài hát, đội hình. Mọi thứ hoàn thành và tập dượt sơ qua cũng là 8h30p. Nó lấy khăn lau mồ hôi:

-Bà uống nước đi-Cậu đưa cho nó chai nước

-Cảm ơn-Nó lịch sự

-Bọn em về trước đây.Chị về cùng bạn trai ạ-mấy đứa trong nhóm đi ra thấy nó và cậu cười tủm tỉm

-Không có-nó phản đối ngay

-Để tôi trở bà về.Buổi tối đi nguy hiểm lắm-cậu

-Không cần.Cứ lo việc của ông đi

-Ừ vậy thì thôi-cậu để ý trên mặt nó vẫn còn mồ hôi thì đưa tay lên mặt lau vết mồ hôi cho nó.Nó né ngay,cậu giữ người nó lại cẩn thận:

-Lau kiểu gì mồ hôi vẫn còn này.Để tôi lau cho.

Nó ngại ngùng cúi mặt(sắt đá như nó còn say ra bã hết thế này).Cậu cứ lau cho nó.Bất chợt nó hất tay cậu ra,đi sang bên kia đường.

Bíp...Bíp..chiếc xe máy lao nhanh về phía nó ,cậu nhanh tay kéo nó vào,nó nằm gọn trong vòng tay của cậu,nó cả thấy ấm áp và an toàn đến lạ lùng.Nó đẩy cậu ra rồi vội vàng nói 2 từ cảm ơn.Gương mặt đã thoáng đỏ,may vừa kịp xe buýt đến,nó leo lên xe từ trấn an mình.Nhìn gương mặt nó khi ấy lại làm cậu yêu nó nhiều thêm.Cậu nở nụ cười hài lòng.

Nó lết được cái xác về nhà thì bụng sôi lên vì đói .Nó vội đại gọi mì nấu.Đớp xong bát mì nó đi tắm tháo lens mắt,mặc bộ quần áo ngủ thoải mái.Nằm trên giường mà nó cứ nghĩ đến cái cảnh cậu ôm nó.Tim nó đập nhanh hơn,mặt nóng ran.Nó tự cốc vào đầu mình không được nghĩ linh tinh.Nhưng mà cái cảm giác gì thế này nó ụp mặt xuống gối nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.Hình ảnh cậu và nó lại hiện ra trong giấc mơ nó-đẹp đẽ và thơ mộng....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Chương 10: Sáng chủ nhật nên nó ngủ đến 8h mới dậy.Đánh răng rửa mặt xong,nó xuống ăn sáng với mom.Nó ngồi xuống vừa ăn vừa nói :

-Mẹ này,hôm qua con đã đi gặp ba đấy.

-Sao?Sao con biết ông ấy ở đâu-mẹ nó khá bất ngờ

Nó tường thuật lại mọi chuyện cho mẹ nó nghe, mẹ ôm nó vào lòng rồi nghẹn ngào:

-Ôi trời.Con gái tôi chịu khổ nhiều quá rồi.Con có buồn không?

Nó ôm mẹ lắc đầu nguầy nguậy.Ôm ấp nhau một lúc thì nó quay trở lại bữa ăn của mình.Mẹ nó thì ra công ti có chút chuyện trưa không về.Nó ăn xong cũng lên phòng bật máy tính chơi game.Đang hăng tiếng điện thoại làm nó bực mình nhấc máy:

-Alo!gọi gì?

-Tao Kỳ nè.Đi chơi đi.Ở nhà chán lắm.

-Chờ đang combat liên minh.Mày mà làm tao thua tao giết mày đấy

-Rồi rồi.Nhanh mịa mày lên.Tao qua đón liền

-Ồ.Cúp máy đây-nó cúp máy luôn

30 phút sau nó xong trận liên minh và thay quần áo.Nhỏ đứng ở dưới cổng đợi.Nhỏ mặc quần yếm trông cực cute.Tóc xoã ngang vai.Nó mở cổng bước ra hiện tại thì mặc áo phông đen có phun chữ DO YOU LOVE ME màu trắng,quần baggy màu đen.Hôm nay không tìm thấy lens mắt nên nó đành vác cái kính cận đi.Tóc buộc cao.Nhỏ nhìn nó mà thờ dài:

-Quần áo mày không còn màu khác hay sao.

-Không.

-Chịu mày.

-Thế giờ mày có đi không hay là đứng đây cần nhân tao.

-Đi chứ.Đi khu vui chơi đi.Lâu lắm rồi chưa đi.Lên xe.-Nhỏ dịu giọng xuống tay chỉ vào con xe đạp điện nĩa.Khoảng 20 phút là nó và nhỏ đã đến khu vui chơi giải trí lớn nhất Hà Nội,Có cả khu ăn uống,khu vui chơi,rạp phim, bể bơi.Nhỏ gửi xe rồi khoác tay nó vào khu vui chơi trước.Đang đi nhỏ nhìn thấy Lâm và hần thì vẫy tay gọi:

-Anh Minh,Lâm ở đây.

Hôm nay hần mặc áo thun tanh-top màu đỏ,mặc quần jean rách gối.Còn cậu mặc áo thun trắng có in chữ “Yes I do”.Cả hai người quay lại.Cậu nhìn thấy nó đeo kính thì cứ ngỡ ngỡ nhưng trông dễ thương thiệt.Hần vẫy tay lại.Nhỏ kéo nó chạy đến chỗ hai người miệng nói như bắn súng liên thanh:

-Hai người quen nhau à?Bao giờ thế?Sao em với Bảo Anh không biết?

-Từ từ.Anh và Lâm là anh em kết nghĩa.Thân nhau từ hồi còi chuông tắm mưa-hần giải thích cận kề cho nhỏ.Nó không quan tâm đến mấy lời của hần vì nhìn thấy cậu nó lại nghĩ đến ngày hôm qua,hình ảnh ấy lại một lần tua lại trong tâm trí nó.Hần thấy nó từ nãy đến giờ im lặng thì mới hỏi:

-Em gái anh hôm nay đeo kính cận à?nó không nói gì gặt đầu

-Ồ sao lại là em gái-nhỏ thắc mắc

-Chuyện dài hôm nào tao kể cho.Chỉ cần mày biết tao với anh Minh là anh em thôi-Nó giải thích.Cậu nghe nói nói vậy thì vui lắm,thì ra hôm bữa ở trường là hiểu lầm.Nhỏ gặt đầu quay sang rù rê hai người kia

-Hay tụi anh với tụi em đi chơi chung luôn cho vui

-Ok-hần và cậu đồng thanh.Cả bốn người đi xem phim trước.tranh cãi một hồi về việc lựa phim,cả nhóm quyết định xem phim kinh dị “ Tiền bối tôi là ma”.Nhỏ chưa xem mà đã toát mồ hôi hột,nó nhìn mặt hần hờ hững.Phim bắt đầu chiếu là nhỏ nắm chặt tay nó chuẩn bị đến cảnh kinh dị là cầu xé nó.Cậu thì cứ chắc mẫm là nó sợ ma(tại hầu hết đứa con gái nào chả thế) kiểu gì cũng chúi đầu vào vai cậu.Nhưng không nó còn cười về thích thú làm cậu khá bất ngờ.Nhỏ thì la hét hét cầu xé nó rồi lại cầu xé thằng anh nó.Làm hần la oai oái.Phim hết rồi mà nhỏ sợ đến nỗi không đứng nổi,còn nó còn cười nói như đúng rồi.Nhỏ ghét cái mặt nó liền rù cả nhóm chơi tàu siêu tốc.Nhắc đến “siêu tốc”,nó đứng chết trân tại chỗ.Nhỏ mua bốn vé nhìn nó cười gian tà.Nó nhất quyết không chơi mà bị ép thế là lại phải chơi.Cậu và nó ngồi cùng 1 toa tàu lượn.Hần và nhỏ ngồi toa đằng sau.Tàu bắt đầu chuyển bánh làm tim nó như muốn bắn ra khỏi lồng ngực.Cậu nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của nó lúc này thì có thể khẳng định rằng nó “Sợ độ cao”.Toa tàu lên chỗ cao nhất của đường ray rồi lao xuống.Hần và nhỏ thả hai tay tận hưởng cơn gió mát nhấm tịt.Cậu nắm lấy bàn tay run rẩy của nó.Mắt nó từ từ mở ra,khoé mắt hơi ươn ướt.Đây là lần đầu tiên cậu thấy nó khóc,nhìn nó thế này cậu thấy nó thật yếu đuối cần cậu bảo vệ.nó siết chặt lấy bàn tay cậu,nó cảm thấy đỡ sợ hơn.Sau khi trò chơi kết thúc nó nôn thốc nôn tháo tay vẫn còn nắm chặt tay cậu,cậu cũng hông có ý định gỡ ra.Cậu nhẹ nhàng vuốt lưng nó.Hần nhìn thấy chỉ tùm tùm cười hếch vai nhỏ đi mua đồ ăn với nước uống.Nó xả hết xong thì mới nhận ra tay mình với đang trong tay cậu liền rút tay về.Cậu cảm thấy hụt hẫng vô cùng nhưng vẫn quan tâm nó hỏi:

-Đỡ chưa?Thì ra bà sợ độ cao.

-Đỡ rồi.Tôi sợ thì sao.

-Ồ thì để tôi còn được nắm tay bà-Cậu vừa nói vừa đưa tay quạt nhẹ giọt nước mắt còn vương trên gương mặt nó.Nó bất giác đưa tay lên tự hỏi “mình khóc à,lại còn khóc trước mặt thằng con trai khác nữa.Xấu hổ quá”.Nó quay mặt đi chỗ khác đưa tay lau nước mắt,cậu nhìn thấy đưa tay xoa đầu nó cúi người sát tai nó:

-Nhìn bà dễ thương lắm luôn ý.

Nó nghe thấy hai má đỏ ửng...May mà nhỏ và hần đi mua đồ ăn về không thì nó không biết chui xuống đâu nữa.Nhỏ vỗ vai nó cười hờ hững

-Cho mày chết nè con.Cái tội bày cái mặt đấy lúc ở rạp phi...-nhỏ chưa nói hết câu nó đã nhét miếng khoai tây chiên vào mồm

-Đề im tao ăn-Nó.Nhỏ bừa bãi tiếp tục ăn nhìn giống nhon phết ^^ .Ăn uống xong xuôi ,cả nhóm lại kéo nhau đi chơi,hết trò này đến trò khác làm nó chóng hết cả mặt.Đang đi nó cảm thấy choáng váng,đầu đau nhức,cả cơ thể nóng ran.Cậu thấy nó có vẻ mệt thì lại gần áp chán cậu vào chán nó.Chán nó nóng hổi,mắt nó bắt đầu mờ dần.Người nó rã rời,ngã vào người cậu.Cả cơ thể nó nằm trong vòng tay của cậu.Nhỏ và hần hốt hoảng.Nhỏ cảm thấy có lỗi vì tại nhỏ rù nó đi chơi,bắt nó chơi đủ các thứ trò chắc là nó mệt nên bị sốt rồi.Hần và cậu dìu nó vào ghế đá ngồi.Nhỏ đang lo sốt vó cho nó thì có điện thoại:

-Alo!Mẹ ạ.

....

-Vâng con biết rồi.Con về ngay đây-Nhỏ cúp máy

-Có chuyện gì vậy Kỳ-hần hỏi

-Mẹ em gọi về có chuyện gấp.Anh và Lâm lo cho Bảo Anh giúp em nhé.

-Ừ.em về đi-Hắn gật đầu.Nhờ lo cho nó nhưng không muốn cãi lời mẹ nên đi luôn. . .Reng. . Reng..

-Đầu phụng.Lúc này còn thẳng nhon nào gọi nữa

-Alo.có chuyện gì?

....

-Tôi hiểu rồi.Tôi giải quyết ngay-Hắn cúp máy quay qua nói với cậu “Công ty có chút chuyện anh phải giải quyết.Em chăm sóc Bảo Anh giùm anh.Địa chỉ nhà nó đây.Cậu như mở cở trong bụng gặt đầu lía lịa.Cuối cùng cũng được chăm sóc cho nó.Cậu chở nó về nhà.Bế nó lên phòng ngủ(không có ý đồ đen tối nha mấy mẹ).Phòng ngủ nó chủ yếu là màu tối.Trên tường có dán ảnh của nó,nhỏ Kỳ,ảnh của team The King và anh của G-dragon.Cậu đặt nó trên giường tháo bỏ cặp kính của nó ra.Vào nhà tắm lấy khăn mặt đắp lên chán cho nó.Cậu lấy thuốc hạ sốt từ tủ thuốc ở nhà nó.Nhẹ nhàng luồn tay qua gáy nó nâng nó dậy,cho nó uống thuốc.Nó cảm nhận được vị đắng của thuốc nên khẽ nhăn mặt.Cho nó uống thuốc xong cậu định đi ra ngoài thì nó giữ lấy tay cậu miệng liên tục lẩm bẩm:

-Đừng đi!Đừng đi mà.

Cậu khá bất ngờ trước hành động của nó nhưng vẫn quay lại ngồi xuống bên giường thủ thi vào tai nó:

-Ừ.Anh không đi đâu.Anh ở đây với em

Tay cậu đan vào tay nó nắm chặt.Nó như nghe được lời cậu thì mỉm cười.Cậu đưa tay vuốt tóc nó,chạm vào khuôn mặt trắng nõn ấy.Cậu lấy điện thoại chụp hình nó và cậu đang nắm tay nhau.Cậu cũng thiếp đi lúc nào không hay.Khoảng 1h chiều nó tỉnh dậy,dù đầu vẫn còn đau nhức nhưng nó vẫn nhận ra vật thể đang ngủ như chết bên cạnh giường,lại còn cả gan cầm tay nó chứ.Nó định rút tay ra rồi cho cậu một trận thì cậu khẽ cựa mình,nhiu mày nói với nó bằng giọng vừa nựng nịu vừa ra lệnh:

-Để im tay ở đấy đi!

Không hiểu vì sao mà nó ngoan ngoãn nghe lời cậu không rút tay ra nữa.Nó hơi bối rối lúc này,nhưng mắt nó cứ dán vào cậu.Có thể nói là khuôn mặt khá perfect.Cậu ngủ say dữ,nó với điện thoại gọi cho chị quản lý xin nghỉ làm hôm nay.Gọi xong nó nằm xuống quay người ra phía cậu tay kia giờ tay lên chạm vào mái tóc mềm mượt của cậu,khoé miệng nhếch lên nhìn trông hạnh phúc lắm.Nó nhắm mắt chìm giấc mộng có nó và có cả cậu nữa. . .

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Chương 11: 4 giờ chiều cậu mới lóc góc bò dậy,thấy mình nằm trên giường nó mà nó không thấy đâu.Cậu gọi tên nó mà mãi không thấy ai trả lời.Cậu chạy tìm khắp nhà mà không thấy(nhà người ta mà ba này tự nhiên dễ sợ).Cậu định mở cửa thì nó cũng từ ngoài đi vào.Cậu mừng rỡ ôm lấy nó kiểu như người yêu lâu ngày gặp lại làm mắt nó mở to hết cỡ.Nó đưa tay đẩy cậu ra mà cậu ôm nó chặt nó kiểu như sợ nó đi mất luôn ý.Nó biết đẩy cậu ra không được nên cứ để vậy.Cậu dụi đầu vào vai nó nói:

-Bà đi đâu?

-Đi mua đồ ăn để nấu cơm,mẹ không về phải tự túc.Tôi còn phải đi tập nữa.Bỏ ra đi-Nó vừa nói vừa gio túi đồ ăn trên tay.

-Không bỏ ra đâu.Để một lúc nữa đi-cậu tiếp tục dụi đầu mình vào vai nó.Mặt nó áp vào vào bờ ngực rắn chắc của cậu cảm nhận được nhịp tim của cậu.Nó nở nụ cười nhẹ.Cậu cứ ôm nó cho đến khi bụng cậu kêu lên vì đói thì cậu mới quỵn luyến buông nó ra,gãi đầu gãi tai ngượng ngùng.Chút nữa là nó bật cười nhưng vẫn lấy lại nữa được sự lạnh lùng.Nó nhón chân lên ghé sát tai cậu:

-Tôi nấu cơm, nếu rảnh có thể ở lại ăn cơm-Nó nói xong hạ chân xuống đi vào trong bếp

Môi cậu nở nụ cười để lộ chiếc răng khểnh,lon ton chạy vào bếp ngồi vào bàn ăn.Nó thì nấu ăn,nói chung là điều luyện lắm há.

-Nè.Ông ăn nhạt hay mặn tui còn biết đường cho gia vị

-Tuỳ bà đi-cậu đang mãi ngẩn nên trả lời đại

-Ừ.Khẩu vị dễ chiều-nó

Đang thái cà chua,nó cắt nhầm dao vào tay,nó kêu “á” một cái làm cậu giật mình đi đến chỗ nó.Ngón tay thon dài của nó rơm rớm máu.

-Bà phải cẩn thận chứ-cậu nói mà như gắt lên

-Này tôi đang đau đấy.Ông còn mắng tôi à-nó cũng đâu có vừa

-Rồi xin lỗi.Bông băng để đâu-Mặt cậu lúc này nhìn nghiêm trọng vãi chấy luôn

-Ồ tù thuốc đó.Lấy nhanh lên đi-Nó giục cậu

Cậu chạy đi lấy bông băng.Cậu cầm máu cho nó xong thì dán băng gạc cá nhân cho nó.Nhìn mặt cậu nghiêm túc làm nó buồn cười.Không kìm chế được nữa,nó cười sặc sụa làm cậu bức mình:

-Cười cái gì mà cười.Hấp à

-Không nhé.Tại nhìn mặt baby buồn cười quá không nhịn được

Cậu nhìn nó cười mà cũng vui lây,cậu làm được làm nó cười rồi.Cậu cũng cười theo nó rồi cầm tay nó lên đặt một nụ hôn vào tay nó rồi nói:

-Bà cười đẹp lắm.Đừng tỏ ra lạnh lùng với tôi nữa nhé.

Nó đỏ mặt,rút tay ra rồi quay lại nấu ăn,cậu cũng quay lại bàn ăn tiếp tục công việc ngắm gái.Gần một tiếng sau bữa cơm đơn giản đã xong.Cậu và nó ngồi đối diện nhau,bắt đầu bữa ăn.Cậu đưa miếng thịt xào trước miệng nó:

-A!Tôi dứt cho

Nó vừa há miệng ra cậu lại đưa miếng thịt quay lại cho vào miệng mình.Nó bữ môi gấp miếng thịt khác tự bỏ vào miệng mình.Cậu nhìn mặt nó mà phì cười gấp một miếng thịt khác đưa trước miệng nó.Lần này nó quay mặt miệng phụng phịu:

-Éo thèm

-Thôi mà! Lần này dứt cho thiệt mà.

-A-nó giờ mới quay lại há miệng.Sau khi nó đớp được miếng thịt của cậu nó lại tiếp tục bữa ăn của mình.Cậu nhìn nó vậy không chịu được nữa đưa tay véo má nó.

-Á.Bỏ tay ra.Đau-Nó la oai oái.

-Tại má của bà mồm mồm quá

-Á à.Ông dám chê tôi béo à.Chết này –Nó vừa nói chân đạp vào chân cậu.

-Huhu không có mà.Ý tôi nói bà dễ thương chứ đâu bảo bà béo đâu huhu.Oan quá-Cậu mếu máo.Nó cười sặc sụa nhìn cái mặt cậu thấy cưng quá à.Vừa ăn vừa trêu nhau nên 2 đứa ăn mãi mới xong bữa cơm.Nó bắt cậu rửa bát còn mình đi thay quần áo.Choang...tiếng đổ vỡ làm nó giật mình,chạy xuống lầu nó thấy mấy mảnh vỡ bát nằm la liệt dưới sàn nhà,còn cái tên làm vỡ bát kia liên tục xin lỗi nó.Cậu vội ngồi xuống dọn những mảnh vỡ vương vãi trên sàn.Nó cẩn thận đi lại chỗ cậu,nhặt mảnh vỡ cùng cậu.Cậu chau mày,cầm hai tay nó rồi nói:

-Đứt tay.Để đấy đi

-Thôi để tôi làm cho.Có mấy cái bát mà cũng làm vỡ.

-Thì ở nhà tôi có phải rửa bát bao giờ đâu.Á...-cậu mãi nói chuyện bị mảnh sành ở bát cứa vào tay rách đường dài.

-Để tôi làm cho thì không nghe-nó khá lo lắng nhưng vẫn cần nhằn-đứng dậy lấy bông băng đi tôi dọn nốt-nó nói luôn một lèo

Cậu đứng dậy lấy bông băng.Nó dọn xong xuôi mà cậu vẫn chưa băng xong vết thương.nó ngồi xuống cạnh cậu,giật lấy bông y tế và lọ thuốc sát trùng.Đổ thuốc sát trùng vào bông băng,nó vừa thổi nhẹ vừa xoa nhẹ bông vào vết thương.Cậu nở nụ cười:

-Bà có lo lắng cho tui không?

-Không-nó vừa nói vừa nhấn mạnh bông vào vết thương làm cậu suýt xoa “Đau”

-Cho chừa cái tội hỏi ngu-nó

Cậu không nói gì nhìn nó băng vết thương cho mình.Cảm xúc của cậu lúc này rất khó tả.Tìm cậu len lỏi từng tia hạnh phúc mà bấy lâu cậu tưởng đã mất từ khi cô đi(cô là nv mới mình sẽ giới thiệu sau).Cái ngày cô bỏ cậu để chạy theo sự nổi tiếng,chạy theo sự xa hoa,cậu tưởng rằng mình không sống nổi nữa.Cho đến hôm nay nó-con bé cận này đã sưởi ấm trái tim băng giá của cậu.

-Xong rồi đó-tiếng của nó làm cậu quay trở lại hiện thực-giờ ông về được rồi.Tôi đi tập nhảy.

-Bà có cần đuối tôi như vậy không huhu-Cậu mặt phụng phịu-cho tôi đi cũng bà ra phòng tập với.Đi mà!Đi mà!

-Ông có chân tự đi ai cấm-nó trả lời bằng quơ

Cậu nghe thế thì vui hết xẩy,đứng dậy gọi người mang con xe phân khối lớn màu đen đến nhà nó.Nó khoá cửa xong thì thấy cậu đứng cạnh con siêu xe thì ngưỡng mộ hết sức,mắt cứ sáng hết cả lên.Nó chạy lại chiếc xe miệng suýt xoa:

-OMG.Đây là xe của ông à.Báỉ phục.Báỉ phục-nó đan hai tay trước mặt cúi đầu làm cậu buồn cười không đỡ được.Đưa tay xoa đầu nó cậu nói:

-Haizz...Bà cứ dễ thương thế này thì bảo sao mà con tìm nhà người ta không thỗn thức-cậu chột nhận ra mình nói hơi quá chón nên đành cười xoa xem phản ứng của nó.

-Thỗn thức thì kệ người ta chứ.Mà ông cho tui thử con xe phân khối này đi nhá-nó ôm tay cậu đừng đưa.

-Được nhưng tôi chờ bà đi

Nó hơi ngập ngừng nhưng vì sự nghiệp được ngồi trên con xe “xịn”nên nó đồng ý liền.

-Ok.Lên xe-cậu đội mũ bảo hiểm cài quai cho nó

Nó leo lên xe.Chiếc xe lao nhanh qua từng con phố,mặt nó xanh như tàu lá không biết bám víu vào đâu.Dừng trước đèn đỏ nó lay vai cậu

-Ông đi chậm lại được không?Đi nhanh thấy bà nội luôn à.

-Bà sợ à?

-Ừ thì...-nó không nói hết câu.Cậu cầm lấy hai tay nó quàng qua eo mình.

-Sợ thì ôm vào đây.Tôi không đi chậm lại đâu.

Nó không có ý định bỏ tay ra làm cậu hạnh phúc lắm.Cậu lên ga phóng như bay.Nó lúc đầu hơi ngại nhưng một lúc thì mặt dày quá nên chả thấy ngại gì luôn.Vì ngồi ôm cậu thế này nên mỗi lung nó đành tựa đầu vào vai cậu miệng nói để cậu đủ nghe

-Cảm ơn nha.Hôm nay tôi vui lắm

Cậu gật đầu.Ừ cậu yêu nó.Cậu yêu nó mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chương 12: -Chiều này,em mệt à?Giờ đỡ chưa-cậu và nó vừa đặt chân vào phòng tập là anh đã hỏi liên hồi.Cậu chau mày,thoáng chút khó chịu.Cậu như vậy thì kệ cậu,anh không quan tâm.Anh chỉ quan tâm con nhóc đứng trước mặt anh thôi.Anh đã trao trái tim mình cho nó rồi.Nó trả lời anh xong thì vỗ tay tập trung mọi người còn cậu ngồi một góc trong phòng tập mà cảm giác như người thừa(thì đúng rồi còn gì).Nó và team cùng nhau tập cùng nhau cười.Cậu cũng muốn là người làm nó cười.Mấy thằng boy trong team cứ chạm vào người nó,đùa với nó là kiểu gì cũng nhận của cậu cái lườm cháy mặt.Thực ra thì lườm còn nhẹ cậu còn muốn lao vào cho mỗi thằng một đấm.nó không chú ý cậu lắm,vì lo cho cuộc thi quan trọng hơn.

-Thế này đúng chưa?-anh hỏi nó về động tác

-Tay nâng lên một tí,động tác cần chắc hơn .Rồi ổn rồi-nó vừa nói vừa chỉnh lại tư thế cho anh.Cái động chạm của nó với anh làm cậu chau mày,bỏ ra ngoài.Anh thì cứ lợi dụng sự tận tụy của leader hỏi nó chỉnh động tác hoài.Nó cũng không để ý ý đồ của anh lắm miễn là tập ok là được.Cũng như mọi lần mọi người trong team tập đến 8h30 là nghỉ.Nó thì hơi mệt nhưng rất vui vì bài dự thi khá hoàn hảo không uổng công của cả nhóm.Bây giờ nó mới để ý cậu đi đâu mất rồi,nó đành lại tự mình đi xe buýt về thôi,nó tiếc vì không được ngồi con siêu xe của cậu(mẹ này mẹ xe phát ón luôn).Anh từ đâu chạy đến khoác vai nó cười cười nói nói:

-Cảm ơn em nha.Không thì anh không biết phải làm thế nào nữa.Em đúng là tuyệt nhất.

-Chuyện em mà lì-nó đưa ngón cái quẹt vào mũi.Anh đưa tay nhéo mũi nó.Từ đằng xa cậu đã nhìn thấy cảnh vừa nãy thì lao đến với tốc độ ánh sáng.Đẩy tay anh ra khỏi người nó rồi cậu siết lấy tay nó kéo đi.Anh chau mày nhưng cũng không có quyền gì mà đuổi theo nên đành ầm ừc ra về.Còn phần nó,bị cậu siết tay đau quá hét lên:

-Ông bị điên à?Cậu lúc này mới thả tay nó ra.Nó xoa cổ tay đang đỏ ửng của mình.Cậu cảm thấy mình hơi quá liền cầm tay nó lên thổi nhẹ vào chỗ đang đỏ ửng ở tay

-Giải thích-nó giựt tay ra

Cậu đặt hai tay mình lên vai nó nhìn thẳng vào mắt nó trả lời:

-Từ sau đừng để thằng nào động vào người.Với lại cũng đừng làm mấy cái hành động dễ thương ấy trước mặt đứa nào nữa.

-Nói.Vì sao?-nó

-Tui...tui..Ghen-giọng cậu lí nhí

-Cúi đầu xuống-nó chỉ tay hướng xuống.Cậu không hiểu lắm nhưng vẫn hạ thấp đầu.Cậu vừa cúi đầu là nó vò đầu cậu làm tóc cậu rối tung:

-Này thì làm tay tôi đau.Xong còn sửa những Ghen cái gì mà ghen.

Nó nghịch tóc cậu chán xong, nó quay lưng nói to:

-Thế ông có định chờ tui về không?

-Có...Có chứ-cậu lúc này mới ngẩng đầu dậy chạy lại chỗ nó.Đội mũ bảo hiểm cho nó xong,cậu nhéo mũi nó bảo nó lên xe.Đội nó ổn định chỗ ngồi rồi phóng xe đi luôn.Về đêm không khí khá dễ chịu,nó đang hai tay hét lên.Nó cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết.Cậu chờ nó về đến cửa nhà.Nó tháo mũ đưa cho cậu,nó chợt nhớ ra điều gì đấy:

-Đội tôi một tý-Cậu chưa kịp trả lời,nó đã lao vào trong nhà,một lát sau trở ra với chiếc ô trên tay.

-Nè trả ông.Về cẩn thận.Tối ngủ gấp ác mộng-nó đưa ô cho cậu rồi chào tạm biệt

Cậu gật đầu,rồi phóng đi luôn,cười vu vơ.Hôm nay cậu đã thấy một con người khác của nó,cậu đã tìm được con người thật sự đằng sau vỏ bọc lạnh lùng ấy.Cậu hạnh phúc hơn bao giờ hết.Còn nó sau khi cậu đi cũng vào nhà tự nhiên cười một mình.Thay quần áo xong nó leo lên giường đầu gối vịn vào gối rồi tự cười với chính mình khi nghĩ đến những lời nói của cậu.Nó tự hỏi lòng mình có phải nó đã thích cậu rồi à?.....

Đang thiu thiu ngủ thì tiếng chuông nhà vang lên,lúc ngóc bô dậy nó lẩm bầm:

-Tôi rồi không biết ma nào còn đến tìm nữa.

Vừa mở cửa là một vật thể nhỏ bé ôm chầm lấy nó,rồi oà lên khóc.Nó giờ mới tỉnh ngủ nhận ra con bạn thân mặt mũi lem nhem,mắt sưng lên vì khóc.Nó hốt hoảng diu nhỏ bạn vào ghế ngồi,rồi chạy đi lấy khăn giấy cho nhỏ.

-Có chuyện gì?Kể nghe coi.Đứa nào dám động đến bạn tao.Tao xử đẹp nó cho-nó hỏi nhỏ

-Mẹ...hử..cc.cc..mẹ tao làm tao thành...thế này...mày có làm gì mẹ tao được không huhu-nhỏ nói trong tiếng nấc.

-Mẹ mày thì tao đâu dám.Nhưng mà sao-Nó gãi đầu nhưng vẫn quan tâm nhỏ

-Mẹ tao..bắt tao đính hôn với thằng cha từ trước đến giờ tao còn chưa nhìn mặt...tao không đi...tao cãi lại mẹ...mẹ tao bảo “mày không đi thì đừng vác mặt về đây nữa”..huhu..tao khổ quá.

-Nhưng mà mới học lớp 11 thôi mà...

-Mẹ tao bảo đính hôn rồi tìm hiểu nhau sau rồi đến khi tao học xong rồi tổ chức đám cưới cũng chưa muộn.Tao nghe vô lý quá thì cãi lại xong chạy đến nhà mày luôn.

-Thế tối nay mày ngủ ở nhà tao đi.Mai tính tiếp.

-Ừ.Đội tao lau mặt đã-Nhỏ gật đầu đi vào phòng tắm.Nó lên phòng trước,một lát nhỏ cũng lên.Nhảy phất lên giường nhỏ ôm nó rồi thiếp đi lúc nào không hay.Nó thấy tội cho nhỏ quá...haizz ép đầu ép mỡ ai nỡ ép tình duyên.Nó nghĩ một thôi một hồi cũng ngủ luôn.

-Dậy đi con nhon kia...DẬY MAU..... muộn học bây giờ-tiếng hét thất kinh của nó không thể nào làm thức tỉnh con heo nường kia được.nó đành nghĩ kế:

-Bác ơi,cái Kỳ đang ở trên này này.Bác lên bắt về cho chồng chưa cưới của nó làm thật đi bác ơi.

Nhỏ giật mình ngồi dậy mắt nhắm mắt mở miệng rồi rít hai tay chấp vào nhau cầu xin:

-Mẹ ơi con không về đâu.Mẹ đừng ép con.Khỏi con mẹ ơi.

-Hahahaha....Mày dễ lừa ghê....dậy đi còn đi học.

Nhỏ giờ mới biết mình bị lừa thì mặt đen xì nhưng vẫn lóc ngóc bò dậy.Đang ăn nhò ở đậu nhà người ta mà ngáo ngơ nó nhốt ở nhà thì chết bỏ mẹ.Hai đứa ăn đồ ăn mẹ nó chuẩn bị

-Mẹ mày đâu sao không xuống ăn cùng-không thấy mẹ nó đâu nhỏ hỏi

-Ngủ.Hôm qua đi làm về khuya .

-Mà này cái vụ hôm qua tao nghĩ ra cách rồi.Mày đóng giả làm con trai rồi giả vờ làm bạn trai tao đi.

- Ngu-Nó đưa tay cốc vào đầu nhỏ-Mẹ mày biết mặt tao rồi nhìn thể nào chả nhận ra.

-Thế giờ làm thế nào huhu-Nhỏ meo máo đưa tay xoa chán

-Thì giờ tìm thằng nào đàn ông chuẩn men giả vờ chứ làm sao.Mày đây thằng theo đấy.Mượn tạm một thằng làm bạn trai.

-Chí lý.Nhưng mà ai mới được

-Kệ nĩa mày.Thằng nào mà chả là thằng-nó bực bội trước sự ngây thơ của nhỏ

Nhỏ gật đầu.Ăn xong cả hai cùng đến trường.Trường bao giờ cũng thế ồn ào.Nó đang đi thì bị ả Ngọc Tiên cố tình va phải xong còn la làng lên kiểm chuyện,cả lũ nhốn nháo vào hóng hớt:

-Mày bị mù à?không nhìn thấy tao đang đi hay sao mà cố tình đụng vào.

-Theo như tao thấy là mày đụng vào bọn tao trước thì có.Đã ăn cướp còn la làng.Mặt mày dày thế bảo sao mụ không mọc lên nổi-Nó mĩa mai

-Mày nói cái gì hả con kia-Ả gần từng chữ,mắt ả long sòng sọc

-Mày có hiểu tiếng người không hay để tao bảo chó nhà tao ra phiên dịch cho mày hiểu nhé-Nó không thèm nhìn vào mặt ả

-Con khốn này-Ngọc Tiên túm tóc nó giật mạnh.Nó lúc này không nhận được nữa hất tay nó ra.Sử dụng vài chiêu karate là ả đã ngồi ôm mặt khóc ăn vạ rồi hết lên:

-Mày không xong với tao đâu.

Nó chẳng thèm để ý ả, khoác vai nhỏ đi thẳng vào lớp.Yên vị về chỗ ngồi nhỏ lo lắng hỏi nó:

-Có sợ con Ngọc Tiên làm gì mà không?

-Không-nó trả lời cụt lùn.Nhỏ không nói gì quay lên vì chuyện của nhỏ quan trọng hơn.Nghe bên ngoài cửa lớp có tiếng hét của nữ sinh là nó biết cậu đến.Cả lũ con gái bu lại quanh cậu kiểu như ruồi ý.Nó bên ngoài tỏ ra không để tâm lấy headphone nhét vào tai còn bên trong thì nhen nhóm sự khó chịu.Tiếng trống trường vang lên thì mấy bọn con gái mới đi về lớp.Nó thì nghe chúng nó xàm quần với cậu từ nãy đến giờ thì ngủ cmn luôn.Cậu rút headphone của nó ra rồi nằm xuống bàn quay mặt về phía nó mỉm cười.Trái tim cậu lại một lần nữa được nó sưởi ấm...

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Chương 13: -Em Bảo Anh lên phòng giám thị có chút chuyện-thầy giám thị gọi tên nó.Mấy đứa trong lớp bàn tán xôn xao:

-Con này không biết làm gì mà bị gọi lên phòng giám thị-girl 1

-Chắc vừa nãy động vào tiểu thư Ngọc Tiên ý mà-girl 2

Nó đứng dậy, nhìn mặt không quan tâm lắm nhưng cũng đi theo thầy. Vào phòng giám thị nó đã nhìn thấy Ngọc Tiên nước mắt ngấn nước mắt dài bên cạnh là người phụ nữ đứng tuổi chắc là mẹ của ả.

-Bảo Anh.Em giải thích sao về chuyện này.Thầy thất vọng về em.-tiếng thầy giám thị.

-Thầy nói thế có ý gì ạ-nó thắc mắc

-Cô làm con gái tôi ra thế này mà cô còn giả ngây giả ngô-mẹ của Ngọc Tiên lên tiếng.

-Huhu mẹ ơi...hức..cc.cccc..nó đánh con,nó xé áo con ra thế này này mẹ ạ.Mẹ ơi huhuhuh-Ngọc Tiên nước mắt cá sấu.Nó không hiểu nó đâu có xé áo nó đâu,vừa nãy cũng chỉ cho ả vài đường karate còn chưa dùng hết sức,với lại ả gây sự trước cơ mà.Nó lên tiếng thanh minh cho mình:

-Thực sự là cháu không hề và không biết ai làm Ngọc Tiên ra thế này.

-Mẹ ơi nó nói dối đấy.Nó hện con ra sau trường rồi nó đánh con thành ra thế này-Ả lại tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

-Em nên xin lỗi Ngọc Tiên.Thầy không muốn làm to chuyện này lên sẽ không tốt cho việc học tập của em.Thôi tôi sẽ để cho chị và hai cháu tự giải quyết-thầy nói rồi đi ra ngoài

-Cháu không làm thì không việc gì cháu phải nhận. Bác không có bằng chứng đừng vội kết luận như thế.

-Còn ngoan cố không nhận lỗi của mình à.Không biết bố mẹ cô là người thế nào mà không dạy dỗ con mình-mẹ ả mỉa mai

-Thưa bác,cháu không biết có phải lỗi của cháu của hay không nhưng bác đừng lôi ba mẹ cháu vào đây.

-Tôi không cần biết.Cô phải xin lỗi con gái tôi.Nếu không cô không yên ở cái trường này đâu.

-Mày phải quỳ xuống xin lỗi tao mới chấp nhận-ả chêm thêm câu nữa

Không có cái nhục nào bằng cái nhục này.Nó đương là đáng nam nhi à nhằm nữ nhi mà phải quỳ trước mặt một đứa như ả.

-Tao không có làm tao không việc gì phải làm vậy.Thứ nhất:Mọi người ở đây không có bằng chứng.Thứ hai:Cháu ở trong lớp từ lúc đầu tiết đến giờ các bạn trong lớp có thể làm chứng.Vậy thì không hiểu cháu đánh đập bạn Ngọc Tiên kiểu gì?

-Đã sai còn giả mồm cái cổ. Mẹ cô không dạy được cô thì tôi dạy thay-bà ta đưa tay định tát nó thì nó giữ lại.

-Bà không có quyền gì để dạy tôi cả.Từ nãy đến giờ tôi đã cố lịch sự nói chuyện phải trái với mẹ con bà.Mà mẹ con bà cứ ép người quá đáng.

-Con ranh này còn dám lên mặt với tao à?

-Cô như vậy chẳng trách con cô như này-tiếng nói bên ngoài cửa làm nó và mẹ con Ngọc Tiên hướng mắt ra phía cửa.Thì ra ra cậu, trên tay cầm lúc lắc chiếc điện thoại.Nó khá bất ngờ trước sự có mặt của cậu

-Cậu nói thế là ý gì-mẹ của Ngọc Tiên

-Bác cứ xem mấy đoạn video trong điện thoại đi rồi hiểu-cậu nói xong nháy mắt với nó.Bà cô kia xem xong mặt mày xuống sắc,liếc ả Ngọc Tiên rồi hạ giọng nói với nó:

-Bác xin lỗi cháu.Từ nay bác sẽ xem xét lại mọi chuyện trước khi kết luận.Thay mặt con gái,bác thành thật xin lỗi cháu.

Nó không thích làm to chuyện cũng gạt đầu cho qua.Bà ta kéo ả Ngọc Tiên ra ngoài.Nó và cậu cũng đi về lớp.

-Đây cái video trong điện thoại là gì mà bà thím kia xin lỗi tôi đấy-nó thắc mắc

-Ờ thì...Trong đấy có quay cảnh con bé Ngọc Tiên kia tự làm rách áo,tự làm mình bị thương để đổ tội cho bà.

-Lần này thì thật sự cảm ơn ông.Tự nhiên tôi thấy quý ông ghê cơ-nó đưa tay lên ra hiệu bắn tym-cho ông một tym.

Cậu bật cười xoa đầu nó.Từ đằng xa có một người đang bốc hỏa:

-Mày cứ đợi đấy.Ngọc Tiên này cho mày sống không bằng chết.Tao mà không có được anh Lâm thì đừng hòng mày có được.

Nó và cậu trở về lớp trước con mắt tò mò con tò vò của cả lớp.Đang trong giờ mà cả bọn cứ nhón nháo cả lên làm bà cô giữ ghế thước mỗi cả tay.Nhỏ rồi rít hỏi:

-Sao.Con Ngọc Tiên làm gì mày thế?

-Chả làm gì cuộc tao nhưng nhờ ông bạn này tao mới thoát nạn-nó vỗ vai cậu.

-Từ bao giờ chúng mày thân nhau thế-nhỏ hých vai nó

-Chắc là từ hôm qua...À mà không theo như suy nghĩ logic thì chắc là sáng nay đây.

-Con lạy mẹ.Mẹ xăm vừa thôi-nhỏ chấp tay kính cẩn

-Ấy sao lại làm thế.Lạy thế tôn thọ mẹ,con-nó cười trêu lại nhỏ.Cậu nhìn cuộc đối thoại giữa nó và nhỏ và phì cười, không ngờ level “lầy lội” của nó cao phết.Cả lớp ngồi đến mòn cả quần mới để giờ ra chơi.Hắn từ ngoài cửa lớp nó ngó vào rú cả 3 đứa xuống canteen.Canteen náo nhiệt hơn hẳn khi hai hottboy đi đến.Hắn và cậu đi mua nước,còn nó và nhỏ tìm chỗ ngồi.Cả bốn người an tọa tại một chiếc bàn khuất.Nhỏ lúc này mới ái ngại lên tiếng nhờ :

-Anh Minh,anh là bạn trai em nha.

phụt hắn và nó phụt hết nước ra ngoài(eo mắt vệ sinh quá)

-Cái...cái gì cơ-hắn hỏi lại lần nữa.

-Anh Minh con này hôm nay nó chưa uống thuốc để em đưa nó về-nó

-À không ý em là anh đóng giả làm bạn trai hờ của em giúp em vụ này-nhỏ giờ mới giải thích cặn kẽ.

-À cái vụ đính hôn .Anh Minh giúp nó đi.Xem ra vụ này chỉ có anh mới giúp được thôi.Em bó tay chăm com chăm cả canh nhạt quá có khi chăm thêm cả nước mắt

-Ok.Nhưng mà anh phải làm gì-hắn

-Thì anh cùng em đi gặp tên kia rồi nói anh là bạn trai em không cưới xin gì nữa.Anh giúp em nha.Em sẽ hậu tạ mà-nhỏ cầu xin hắn

-Ok.Làm mà có thưởng là anh ưng liền. Thế hôm nào đi-Hắn

-Chiều mai em hẹn rồi-nhỏ.Hắn gật đầu.Cậu nãy giờ ngồi ung dung đã nói chả rằng tập trung uống nước.

-Ngày chiều mai bà rảnh không-đang trong giờ học cậu hỏi nhỏ nó

-Không hỏi làm gì-nó trả lời

-Mai sinh nhật tui bà đi chơi với tôi.

-Không.Sinh nhật thì đi mà mời bạn mời bè mà tổ chức.Không liên quan.

-Nhưng tôi muốn đi với bà.Đi mà.Năn nỉ đó-cậu giương con mắt cún con rung rung.Nó khá bối rối im lặng

-Im lặng là đồng ý.Chiều mai tôi đến đón bà.Xin hứa sẽ chờ bà đến phòng tập đúng giờ.Không gấp ứ về.

-Tuỳ-nó giọng có chút lạnh lùng nhưng trong trong thâm tâm rất vui.

Trống tan trường vì bàn nó và cậu phải ở lại trực nhật nên về muộn hơn.Còn nhỏ với hắn đi bàn mưu tính kế vụ đính hôn rồi.Nó thì lau bảng còn cậu thì quét nhà ,kê lại bàn ghế.Khổ chiều cao nó có hạn lau mãi không với đến chỗ cần lau.Cậu từ đâu chạy đến cầm khăn lau chỗ cao nhất của chiếc bảng.Nó xoay người,cậu cúi đầu xuống hai gương mặt cách nhau 5cm.Mặt nó đỏ ửng rồi vội vã lấy cặp chạy ra ngoài.Cậu cười rồi cũng đeo balo đuổi theo nó.Trên sân trường còn vương chút nắng ,vang lên tiếng nói của đôi nam nữ

-Ông phải đứng cách xa tôi 5m.Cấm được lại gần.

-Ồ hay tôi có làm gì bà đâu.Đứng lại đó coi.

Phải chăng đây là yêu.....Yêu à?.....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chương 14: -Chào anh.Em là Bùi Kỳ-nhỏ đưa tay lịch sự chào chàng trai ngồi đối diện.

-Chào em anh tên là Phong.Người mà mẹ em đã chọn làm con rể-chàng trai tươi cười-xin lỗi vì sự đường đột này nhưng mong em hiểu cho cha mẹ mình.Còn chàng trai ngồi cạnh em là...

-Đây là bạn trai em-nhỏ nói với Phong tay đan vào tay hất giờ lên

-Chào anh tôi là Minh.Bạn trai Kỳ.Chúng tôi cũng mong anh hiểu cho tình cảnh của chúng tôi mà hủy hôn ước này-hắn diễn như thật

-Này hai người có phải diễn với nhau như thế không?Tôi đã cho tìm hiểu rồi em vẫn chưa có người yêu còn chàng trai này chỉ là bạn đơn thuần thôi.Một cái nắm tay không đủ để chứng minh rằng hai người yêu nhau-Phong nói trúng tim đen làm nhỏ lúng túng,miệng ập a ập ứng:

-Sao tự...i tỏ...i phải....chứng minh....uhm..-đang nói dở môi hắn đã ngự trị trên môi nhỏ.Chàng trai kia bất ngờ.Hắn sau khi để ý sắc mặt của Phong mới rời khỏi đôi môi run run của nhỏ

-Thế này đã đủ để chứng minh với anh chưa-hắn giọng lạnh tanh như khẳng định chủ quyền của mình với nhỏ.Phong mặt không cảm xúc nói:

-Chúc hai người hạnh phúc.Tôi sẽ nói với hai bác hủy vụ hôn ước này-nói rồi Phong cũng đi luôn.

-Haizz..Xong rồi đấy.Em phải đền đáp anh xứng đáng đấy-hắn thờ dài huých vai nhỏ.Nhỏ mặt mày đỏ bừng,hắn thấy lạ hỏi:

-Này em sao thế?Ôm à.Sao mặt mày đỏ hết lên thế kia?

-Em không sao-nhỏ bấu tay vào vạt áo,mắt không dám nhìn hắn.

-Này đừng nói với anh là..là fist kiss của em nhé.Nếu thế thì anh xin lỗi nhưng mà không làm như thế thì hắn ta đâu có tin...-hắn tỏ vẻ ăn năn

-Em đã bảo là không sao mà.Thôi em đi đây-Nhỏ lấy túi sách lao nhanh ra khỏi quán.Hắn chỉ cười chạm tay vào môi mình...Ngọt... rồi thanh toán tiền nước đi về.Ngồi tại một ghế đá trong công viên,nhỏ rút điện thoại gọi cho nó:

-Alo ?Mày hả?Vụ đính hôn sao rồi-nó hỏi

-Xong xuôi rồi.Nhưng tao có việc cần hỏi anh Minh..Anh Minh...

-Anh Minh làm sao?

-Anh Minh có thể kiss mọi đứa con gái à?

-Tao không biết.Nhưng mà tao anh ấy chấp nhận hôn mấy đứa con gái chỉ để chứng nó đừng bám dính lấy anh ấy nữa.

-Thế à?Thế còn mày khi chưa biết anh Minh là anh em ruột,mày hẹn hò với anh Minh ,chúng mày kiss lần nào chưa?

-Chưa.Fist kiss vẫn còn nhé.Sao hôm nay mày hỏi vớ vẩn gì thế?

-Không có gì.Thôi bye

Nó cúp máy hơi thắc mắc với những gì nhỏ hỏi nhưng mà kệ đang đi chơi mà.

-Có chuyện à-cậu bên cạnh nó hỏi

-Không có gì-nó cất điện thoại tay rút túi quần đi tiếp.Cậu đến phát bực vì độ men lỳ của nó.Tóc buộc cao đội mũ lưỡi trai đen,áo tank top đen quần bò rách gối.Cậu liếc nhìn nó đến shop thời trang mua đồ cho nó.

-Chào quý khách.Quý khách muốn mua quần áo như thế nào ạ?

-Chỉ để em tự chọn ạ-nó lịch sự.

Shop hàng hiệu có khác đẹp và lung linh.Mà nó lựa đi lựa lại chả được bộ nào,cửa hàng toàn váy là váy xong còn màu hồng.Cậu chọn cả đồng hồ xong bắt nó vào thay.Nó vào phòng nhưng không thử, xem mác tiền...Nó toát hết cả mồ hôi trước những giá thành của mấy chiếc váy.Nó chạy ra kéo tay cậu ra khỏi shop.Đứng nói tùm lum

-Này ông có biết là mấy cái váy đấy tính sơ sơ là 4,5 triệu không?Ông biết tôi có thể làm bao nhiêu thứ với từng đấy tiền không?Hoang phí,quá hoang phí-nó chề môi.Cậu bụm miệng,rồi xoa đầu nó nói :

-Thế bây giờ bà muốn làm gì?Tôi chiều.

-Ừ thì.Đầu tiên là đi mấy shop lưu niệm coi như tôi mua quà sinh nhật cho ông,sau đi chơi ở đâu đấy,rồi đi ăn.

-Bà lên cả lịch trình rồi cơ à.Có phải bà rất thích đi với tôi đúng không?

-Còn lâu nhớ.Cơ bản mọi lần sinh nhật Kỳ, chuy toản đi như thế nhé.Ở đây mà cạp hết chỗ đưa bỏ đi-nó bĩu môi chằm chọc cậu rồi quay gót đi luôn

-Đợi một chút nào-cậu chạy theo nó

OA...Shop quà lưu niệm hiện ra trước mắt.Mắt nó sáng rực.Bên trong thì lung linh thôi rồi.Nó và cậu đi vào trong shop,nó huých tay cậu:

-Thích gì?

-Thích bà-cậu đang mãi lura đồ trả lời đại

-What do you say-nó hỏi lại lần nữa

-À...À.cái gì cũng được-cậu biết mình lỡ lời liền chữa cháy.Nó tìm mãi mới thấy cái vòng tay da Punk kiểu cánh.Nó cầm lấy tay cậu đeo vòng vào tay cậu rồi mỉm cười:

-Ừ.Đẹp-rồi quay qua nói với chị chủ quán-chị ơi em lấy vòng này nha chị.

-Một vòng thôi hả em-chị chủ shop hỏi lại.

-Không chị lấy em hai cái nha chị-cậu trả lời không để nói kịp nói.Mua đồ xong nó quay qua thắc mắc với cậu :

-Ông mua làm chi hai cái vậy?Tặng crush à(crush là người thương nha các bạn)

-Cũng không hẳn-cậu hạ giọng mặt cúi xuống có vẻ buồn

-Sao vậy?Hay tôi động chạm vào vết thương của ông xin lỗi nha-nó hốt hoảng.

-Đưa tay đây-cậu kéo tay nó về phía mình đeo cho nó chiếc vòng punk vừa nãy cậu mua –cầm bà được tháo ra.

-Sao tôi phải làm thế.Ông vô lý vừa thôi chứ-nó bối rối

-Bà mà tháo ra là tôi công khai hình ảnh này-cậu nói rồi giơ hình ảnh nó cầm tay cậu ngủ.

-Xoá ngay cho tôi-nó với mãi mà không đến,nó cứ nhảy lên là cậu lại vuron lên chút nữa.

-Thôi được rồi bé thích thì chuy chiều.Không chấp trẻ con-Nó bĩu môi quay ngoắt 180 độ để cậu không nhìn được nụ cười hạnh phúc ấy.Cậu cũng vui vì nó không tháo cái vòng ra.

-Em à nhanh lên đi.Chị chờ-nó quay lại gọi cậu.Chạy lại đến chỗ nó cậu cần nhẫn ngay:

-Ai là em bà.

-Chội ôi cưng cưng chị giận nhìn dễ thương ghê-nó kiễng chân xoa đầu cậu,mồm chầu ra chêu nguoi cậu.

-Haizz..tôi cắt cái mỏ bà bây giờ.Thôi đi xem phim đi-cậu hất tay nó xuống.

Cả hai xem phim tình cảm “Me before you”.Mặc dù nó không thích lắm nhưng không xem thì phí tiền mua vé.Phim chiếu được 20 phút là nó đã buồn ngủ gáp ngáp ngáp dài .Rồi ngủ lúc nào không hay.

-Dậy đi mẹ.Hết phim rồi- Tiếng cậu bên tai làm nó nhăn mặt.Đưa tay dụi mắt,nó nói với cậu:

-Phim hết rồi à.Công nhận phim hay ghê(nói dối không biết ngược)

-Hay cái đầu bà.Bà ngủ như heo mà biết phim hay-cậu cốc đầu nó.

Nó xoa chỗ vừa bị cậu cốc rồi nhăn nhó đòi về không đi với cậu nữa.Thế là cậu lại bị mỹ nhân kế đánh gục xin lỗi nó rồi rít rồi chờ nó đi ăn.Nó đòi ăn phở thế là cậu chở nó vào quán phở nó chỉ.Nó gọi 2 tô phở bò.Cậu định cầm đĩa ăn thì nó ngăn lại,cầm chanh vắt vào tô của cậu:

-Ăn phở là phải vắt chanh.

-Ờ.Cảm ơn-cậu gật đầu

Mấy người trong quán cứ nhìn về phía bàn nó với cậu rồi to nhỏ:

-Hai anh kia đẹp trai nhĩ.Tao thích anh đội mũ-chị ăn bún gà

-Không anh kia đẹp hơn-girl ăn bún mọc

Nó nghe xong quay lại bàn hai chị vừa rồi cười một cái làm mấy mẹ hét lên nào là anh ý cười với tao hạnh phúc quá ..nào là anh ý cười đẹp trai ghê.Cậu cố tình đưa tay hất chiếc mũ của nó ra mà làm như là vô tình để lộ ra mái tóc dài.Lúc bấy giờ mọi người trong quán mới biết nó là girl,ai cũng cảm thấy hụt hẫng.Nó bực mình đang trêu mấy đứa con gái mà bị cậu phá đám.

-Con gái con đưa gì mà đi trêu gái-cậu nói vậy chứ tay đang đội lại mũ cho nó

-Xí.Đang tận dụng sắc đẹp men lý trời cho-nó héch mũi rồi tiếp tục ăn.Cậu mãi nhìn nó mà không ăn.Nó cảm thấy không tự nhiên cho lắm:

-Nè.Đáp đi.Cũng muộn rồi tôi còn phải ra phòng tập

-Nhưng mà tôi muốn ăn cái khác-Cậu chống cằm mắt nhìn con heo ngồi đối diện

-Muốn ăn gì-nó hỏi mà không ngừng đầu lên

-Ăn bà-cậu nâng cằm nó lên.*Xẹt*2 ánh mắt chạm nhau.Mặt nó đỏ bừng nói lắp bắp:

-Đồ..Đồ..biến thái.

Cậu không nói gì chỉ cười chỉ cười.Chờ nó ăn xong cậu chờ nó đến phòng tập.Trước khi về cậu gờ tay có chiếc vòng tay.Nó chỉ gật đầu rồi chạy nhanh vào phòng tập,che đi khuôn mặt đỏ như quả gấc,trong lòng ddaang lên một cảm xúc khó tả.

Đây đơn thuần chỉ là niềm vui hay là.....Hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Chương 15: -Chúng mày được.Lại còn bày đặt đeo vòng đôi.Bao lâu rồi mà chị mày không biết-Nhỏ chề môi

-Mày nói tao mới nhớ.Tao tháo ra đây,vướng thấy mẹ luôn-nó đưa tay định tháo vòng thì cậu ngăn lại gờ chiếc iphone lên rồi cười gian.Nó bắt lực,thở dài đứng dậy ra khỏi lớp.Vừa đặt chân ra thì nó thấy hấn đứng ở cửa lớp thì gọi hỏi:

-Thằng anh kiểm em à?

-Không.Anh kiểm Kỳ có chuyện muốn nói.

-Khiếp.Dạo này món bí chám mật nhiều người ăn ghê-nó bủi môi

-Lắm chuyện.Gọi Kỳ hộ anh.Please

-Ok.Anh nhờ thì em giúp-nó chau mỏ gọi nhỏ-Kỳ ơi,giai đẹp kiểm.Nhanh lên cơ hội có một không hai-nó nói rồi đi mua nước.Nhỏ nghe hai từ “giai đẹp” thì nhanh nhẩu,mắt sáng rực chạy ra phía cửa lớp.Nhưng không ngờ “giai đẹp” của nó lại là hấn.Người mà nhỏ không muốn gặp lúc này.Nhìn thấy nó nhỏ liền chạy theo,tránh mặt hấn,không thềm liếc hấn lấy một lần.Khuôn mặt anh tú của hấn thoáng nét khó chịu.Nó bị nhỏ quàng tay vào cổ thì la lên, mải nhỏ mới chịu buông,xin lỗi rồi rút

-Nói chuyện nhanh thế-vừa chỉnh lại quần áo nó vừa nói

-Có nói đâu mà nhanh-nhỏ

-Sao lại thế?

-Thôi dẹp mịa đi.Đầu đầu.Đi mua nước với tao.

-Oki-nó gật đầu.Mua nước xong nó và nhỏ về lớp.Đang đi thì gặp hấn đang hôn một con bé lớp 10,khả xinh.Được kiss gái xinh mà đôi mắt hấn vô hồn không cảm xúc.Nhìn thấy nó và nhỏ,hấn đẩy cô bé đối diện ra,con bé kia không dám nói gì cúi mặt rồi chạy mất.Nó đẩy vai nhỏ :

-Haizz.Lại một em nai tơ rơi vào lưới tình.Khổ thân.Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ.

-Ồ.Kệ họ-Nhỏ nói đủ để nó và nhỏ nghe-về lớp đi.

Nhỏ kéo tay nó lướt qua mặt hấn.Hấn giữ tay nhỏ lại,nhỏ cố vùng ra.Nó thấy tình hình căng nên lên tiếng:

-Có chuyện gì từ từ anh hai.

-Em về lớp trước đi.Anh nói chuyện với Kỳ một chút đã-Nó gật đầu.Đợi nó đi hấn kéo nhỏ ra sân sau trường.

-Sao hôm nay em tránh mặt anh-hấn nói

-Em không có-nhỏ

-Sao sáng nay em không muốn nói chuyện với anh .Tránh mặt anh.

Nhỏ im lặng không biết nói gì.Mắt đã ngấn nước.

-Về chuyện nọ hôn hôm qua,thì anh thật sự xin lỗi.Xin em đừng lảng tránh anh nữa-Đôi mắt của hấn ánh lên tia ảm áp.

-Đừng nói nữa.Về chuyện đó thì anh không cần để tâm đâu,anh có thể hôn mọi cô gái mà không cần suy nghĩ thì anh cứ coi em như một trong số những cô gái đó là được-nhỏ nói như đã quên hẳn việc hôm qua và chuyện vừa nãy.Nhưng trong trái tim nhỏ nhói lên từng đợt.Nhỏ và hấn có là gì đâu mà sao nhỏ cảm thấy khó chịu bứt rứt thế này.Thấy hấn không trả lời,nhỏ cúi đầu chào hấn rồi đi vào lớp.Nhỏ đi hấn mới nhìn thấy ở sân có một dấu tròn ướt to bằng đồng xu giống như đoá hoa nước hé nở-đó là nước mắt của nhỏ -giọt nước mắt đau đớn.

-Mày xin phép cô nghỉ hộ tao-nhận được tin nhắn từ nhỏ nó khá lo lắng Từ khi gặp hấn là thái độ nhỏ khác hẳn.Đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy nhỏ như vậy chẳng giống nhỏ tí nào.Nhưng mà có con nhon bên cạnh nó cứ trêu nó làm nó không nghĩ đến nhỏ luôn.Hết 5 tiết mà không thấy nhỏ về lớp,cặp nhỏ thì vẫn ở đây,điện thoại của nhỏ thì để trong cặp.Nhỏ lo lắng gọi cho hấn:

-Anh hai.Anh có thấy nhỏ Kỳ đâu không?Nó đi từ tiết một giờ vẫn chưa về em lo quá.

-Anh tưởng Kỳ về lớp rồi mà.

-Nó không về em mới gọi anh chứ.Thôi anh với em chia nhau đi tìm.

-Rồi,rồi-Hấn cúp máy

-Tôi đi tìm phụ cho-cậu tỏ ý muốn giúp

-Nếu rảnh-nó trả lời ngắn gọn rồi chạy đi tìm nhỏ.Chạy kiếm khắp nơi mà không tìm được nhỏ,nó hoảng sợ thật sự,sợ nhỏ bị làm sao.Cậu thấy nó như thế chỉ biết an ủi nó.Đang không biết làm thế nào thì tiếng điện thoại:

-Tìm được rồi ạ.Ở đâu vậy anh hai-nghe tin tìm được nhỏ từ hấn nó vui mừng nhảy cẫng lên.Khuôn mặt rạng rỡ hơn hẳn.

-Anh tìm được Kỳ ngủ ở trên sân thượng của trường.

-Rồi .Thank you.Thế giao Kỳ cho anh nhá.Em có việc rồi.

-Ok.Mày chỉ được cái nhờ vả là giỏi.Có việc thì về đi.

-Ồi giỏi ời.Tự nhiên hôm nay anh tốt thế.

-Mày có cúp máy ngay không tốn tí. ....*Tút*Chưa kịp nói hết câu nó đã cúp máy.Cậu khoác vai nó hí hửng như kiểu bạn thân.*Cấn* Nó tặng một phát cắn làm cậu rụt tay lại:

-Sao bà cắn tôi?

-Tại cái tay cứng đi chơi xa-nó vênh mặt

-Xa đâu mà xa..Tay vẫn còn dính trên tay nà-cậu bấu môi chỉ vào cánh tay cái cổ

-Cãi ngu,còn cứ cãi.Ông mà cứ cãi là tôi cắt-nó đưa tay hình cái kéo

-Nè..bà ...bà định cắt cái gì?

-Cắt lời.Nhưng mà tôi thích cách suy nghĩ của ông.

Cậu gỡ đầu gối tai gượng đỏ chín mặt.Nó thấy cậu không nói gì thì nói:

-Thôi tôi đi về đây.Bye Baby-cậu gật đầu

Trên sân thượng,

Hắn ngồi cạnh nhỏ. Còn nhỏ thì đang ngủ say sưa. Hắn đưa tay nhấc đầu nhỏ tựa vào vai rồi nói đủ nghe:

- Cái con nhóc này. Ngủ ở đâu cũng được à.

Nhỏ khẽ cựa mình miệng lẩm bầm gì đó. Hắn nghe sát miệng nó thì nghe loáng thoáng:

- Ngủ ở đâu thì kệ người ta đi. Nhiều chuyện- trong lúc ngủ mà nhỏ còn nói được. Hắn chợt nhớ ra lần trước nó có nói với hắn trong lúc nhỏ ngủ hỏi mà nếu có ai hỏi thì nhỏ trả lời thành thật kiểu như nói mớ vậy. Hắn lợi dụng liền:

- Hôm nay nhìn thấy anh như thế. Em có buồn không?

- Có. Đau là đằng khác- nhỏ lẩm bầm mà mắt vẫn nhắm tịt

- Tại sao- Hắn cố tình xoáy thêm vào

- Đừng có hỏi những thứ mà người ta không biết. Chỉ là đau thế thôi.

Hắn không nói gì. Trên môi nở nụ cười, đưa tay vuốt tóc nhỏ.

- Thế là đủ rồi- rồi hắn lay gọi nhỏ dậy- Heo. Định ngủ đến bao giờ.

Nhỏ dụi mắt, nhận ra thằng cha ngồi cạnh thì ngồi lùi ra xa, hốt hoảng:

- Sao.. Sao anh lại ở đây- Nhỏ đưa tay che người- Anh làm gì em rồi huhu ừ chịu huhu.

- Ở này. Anh có làm gì đâu.

- Ở thế thì thôi em về- Nó ngưng không nhéo đứng dậy. Hắn kéo tay nhỏ làm nhỏ sà vào lòng mình, vuốt mái tóc nhỏ, hắn vừa nói :

- Anh xin lỗi. Nhưng anh không thể coi em là một trong những cô gái kia đâu, nhất định.

- Đừng có thốt ra những lời nó đó. Nó không xứng- nhỏ vùng mình ra khỏi vòng tay ấy làm hắn hụt hẫng

- Vậy em muốn như thế nào?

- Em chả muốn gì cả khi mà cái cảnh anh và cái con bé kia- Nhỏ thật sự đã khóc. Nước mắt lăn chả rơi. Hắn tiến đến đặt một nụ hôn nhẹ trên môi nhỏ

- Lại nữa. Bỏ em ra. Tại sao anh lại làm vậy. Một nụ hôn không có cảm xúc sẽ không làm ai hạnh phúc cả... hức. Đồ ngốc hức ..cccc- nhỏ khụy xuống nước mắt ngày càng nhiều. Lần này hắn cầm tay nhỏ rồi đặt lên đôi môi nhỏ nụ hôn thật sâu đến khi nhỏ không thở nổi mới chịu nhả ra:

- Nụ hôn này dành cho người anh có tình cảm thật sự. Em có tin anh không?

Nhỏ không nói gì chỉ cúi đầu. Hắn tiếp lời luôn:

- Anh thích em. Còn em?

- Em không biết. Chỉ là trái tim em rất đau khi nghĩ đến anh mà thôi.

- Anh tin rằng điều đó có nghĩa là em cũng thích anh. Hắn nói rồi lại hôn đôi môi đang run lên của nhỏ.

- Nín đi. Anh thương. Nhỏ đưa tay đặt lên đôi môi hắn rồi nói:

- Cái này là của riêng em thôi. Biết chưa.

- Rồi. Rồi biết rồi. Chưa chi đã khẳng định chủ quyền rồi.

- Tại vì yêu chứ bộ. Hắn bật cười rồi ôm nhỏ vào lòng.

- Ừ trái tim này, đôi môi này mãi là của em.

Trong khoảnh khắc này. Hai con người, Hai trái tim cùng nhịp đập, cùng một cảm xúc. ....

Chương 16

Chương 16: Lết xác vào lớp nó tiến thẳng về chỗ ngồi rồi gục mặt xuống. Tình trạng hiện giờ của nó thật sự tệ. Nhỏ Kỳ lo lắng hỏi:

-Này mày có làm sao không ?

-Có. Cả ngày không lấy một thờ gian nghỉ, học xong lại còn phải làm việc ở quán cà phê xong còn ra phòng tập nữa. Song lại còn sắp thi cuối kỳ II nữa, học bù đầu, mệt quá..

-Hay mày mày ở quán cà phê đi. Tập trung vào học với cuộc thi nhảy.

-Ừ. Để mai tính. . .-nó nói rồi cũng ngủ luôn. Nhỏ thờ dài rồi quay lên, trong lòng trách thầm nó “tham công tiếc việc” cái mẹ gì cũng muốn làm.

-Hôm nay lớp chúng ta sẽ có một bài kiểm tra Văn 15 phút. Các em lấy giấy kiểm tra ra.

Cả lớp náo nê kêu trời kêu đất. Giáo viên đọc đề xong là cả lớp không muốn làm cũng phải làm. Trong khi đó một con người vẫn còn đang say giấc nồng chả biết mỗ tê gì sất. Thế là cậu lại phải làm nhanh bài của mình rồi làm hộ bài cho nó luôn. Dĩ nhiên hai bài có hai cách làm khác nhau. Nhỏ quay xuống định gọi nó dậy làm bài thì thấy cậu đang làm thêm một tờ kiểm tra nữa. Không cần hỏi nhỏ cũng biết cậu đang làm hộ nó. Nhỏ tủm tỉm cười rồi quay lên làm bài. Học xong tiết Văn nó mới dậy, ngáp ngắn ngáp dài, ưỡn ẹo chán chê rồi quay sang cậu:

-Này rảnh không?

-Rảnh. Sao

-Đi mua nước hộ tôi đi.

-Đi tự mà mua. Oái lăm.

-Di mà. Hộ tôi đi mà. Lắm đẹp trai. Lắm ga lăng. Lắm hào hiệp. Đi mà. Ông nhìn thấy tôi như này mà không ra tay cứu giúp à.

-Đm cạn lời-cậu đứng dậy đi ra cửa lớp rồi còn nói vọng lại- uống cái gì?

-Gì cũng được.

Một lát sau cậu quay lại trên tay cầm hộp trà sữa.

-Này. Đồ uống của bà-cậu dí chiếc cốc mát lạnh vào mà nó

-Á-nó giật bắn người-Oh thank you baby-nó nhận lấy cốc trà sữa từ tay cậu rồi cầm ống hút uống. Nó lấy tiền đưa cho cậu :

-Tiền trà sữa nà.

-Không cần-cậu tựa lưng vào ghế rồi nói

-Cầm lấy. Cái gì cũng phải sòng phẳng-nó dúi tiền vào tay cậu. Nhỏ từ đâu chạy đến dâng hộp trà sữa của nó rồi uống

-Ồ. Con này của tao mà. Tự nhiên như ruồi –nó bữu môi lấy lại cốc trà sữa

-Mày thì sướng rồi. Được Lâm đây làm hộ bài hộ, song còn được Lâm đi mua nước cho nữa. Cho tao hưởng tý với .

-Làm bài gì cơ.

-Kiểm tra 15 phút Văn. Lúc đấy mày ngủ như heo ý thằng Lâm nó ngại đánh thức nên nó làm hộ bài hộ.

-Thật hả-nó quay bộ mặt ngờ ngạc sang hỏi cậu

-Tin hay không thì tùy-cậu chống tay lên má nhìn nó. Hai con mắt màu xám tro cũng dán vào cậu. *bóp*Nhỏ vỗ tay trước mặt nó:

-Gớm. Chúng mày quên mất bốn cô nương đang ngồi đây rồi à?

-Ờ-nó thẳng thừng làm nhỏ tụt hứng

-Ồ cái quần què.Tao ứà thêm nói chuyện với mày nữa.Giận luôn-nhỏ phụng phịu

-Ồ.Chắc tao care-nó bĩu môi.Nó biết nhỏ nói thế thôi chứ không giận đâu.

-Tôi rất vui vì bà thân với tui hơn trước.Tôi tưởng bà không ưa tôi cơ-đang trong giờ thì cậu quay sang nói với nó.

-Rồi sao.What the vấn đề-nó trả lời

-Tôi chỉ muốn hỏi tại sao thôi?-cậu mỉm cười nói bằng quơ

*Tại vì tôi thích ông.Muốn gần ông với ông hơn*suy nghĩ là như thế nhưng nó sẽ không nói ra.Chuyện xấu nhưng chuyện đâu có ngu

-Chỉ là muốn làm bạn thôi-nó

-À.Bạn-cậu à một tiếng có thoáng chút buồn

Nó huých vai cậu rồi nói:

-Này tôi ngủ đây.Có gì chép bài hộ tui.

-Không giúp lêu lêu.Con gái gì ngủ như heo-cậu lè lưỡi

-Cảm ơn quá khen-nó chà thêm gãi.Đeo headphone trước khi ngủ nó còn chêm thêm câu nữa-Chép bài hộ đi mà.

Cậu chỉ biết chịu thua rồi đành phải chép bài hộ nó.Thình thoảng cậu lại liếc nó một phát.Cậu cũng không hiểu tại sao mà nó đi học toàn ngủ mà vẫn là học sinh giỏi nhất nhì lớp.*thần thánh phương nào*.Ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào làm nó nhắm mắt.Cậu thấy vậy thì cảm phiền vờ che cho nó.Đôi mắt nó khẽ động đậy mở hờ.Cậu vội rút tay về ,mồm huýt sáo cho đỡ quê.Nó cầm tay cậu giờ lên đứng chỗ nắng chiếu:

-Đề im.Nắng-nói rồi nó lại thiếp đi .Và cánh tay của cậu phải giữ cho đến khi mấy tia nắng chết tiệt kia biến đi chỗ khác

-Mỏi tay quá-cậu than vãn bóp tay

-Thế mà đã mỏi..oáp..oáp...Yếu quá-nó vờn vai rồi nói

-Bà thử đề tay ở một tư thế giờ lên suốt một tiếng xem có chịu được không –cậu gất lên

-Rồi.Dù sao cũng thank you.Mà ông chép bài hộ tôi không-nó hỏi

-Có.Nè-cậu bọc bọc vở cuộn vở a chỗ nó.Đọc 1 lượt nó quay ra cốc đầu cậu cần nhẫn

-Bài này ông tự làm đúng không –đợi cậu gật đầu nó nói tiếp-thảo nào sai bét.

-Sao mà sai được-cậu giằng lấy cuốn vở

-Đây nè.Ngu-nó khoanh chân lên ghế rồi lấy bút gõ vào đầu cậu

-Aiss...Nhưng mà sai ở chỗ nào-cậu hỏi lại

-Chỗ này nè cha nội.Cách làm sai nà-nó chỉ tay vào bài làm

-Sao bà làm được.Bà mới chỉ đọc qua bài viết thôi mà.Sao hiểu nhanh vậy?Tại hạ bái phục.

-Cung còn phải theo chị dài dài –nó xoa đầu cậu.Cậu ngẩng đầu mặt xám xịt,đưa tay búng chán nó

-Auch...Đau.Sao cung hỗn với chị.Chị về méc mẹ cung giờ

-Ai là cung của bà-cậu mặt thản nhiên nói với nó.

Nó lè lưỡi quay sang viết bài

-Tôi cắt lưỡi bây giờ ở đó mà lè-cậu đưa tay hình cây kéo

-Sợ ghê-nó quay sang lè lưỡi lần nữa

-Em Bảo Anh ra ngoài cửa lớp cho tôi.Mất trật tự quá-tiếng giáo viên làm nó giật mình

-Em à cô-nó nhìn cô tay chỉ vào mình.Cô gật đầu xong là nó lụng bụng đứng dậy ra ngoài.Trước khi ra khỏi lớp nó quay ra liếc xeo con bitch đang cười

hón hờ.Số nó nhỏ vãi.Thằng nhon kia nói như điên mà cô chả bảo gì còn nó thì bị đuổi ra ngoài.Đời đúng là bất công mà.Nó nghĩ 1 thời một hồi rồi thờ dài.Còn cậu trong lớp cười thế thôi chứ lo nó giận cậu,không nói chuyện với cậu nữa.Cậu chăm chú nhìn vào chỗ trống bên cạnh mà lòng bồn chồn không yên .....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Chương 17: Nhờ someone mà nó bị phạt nhưng nó có quyết định cao cả đó là bùng luôn tiết cuối.Trèo leo chậ vật nó mới ra ngoài cổng trường được.Lau mồ hôi xong nó nhắn tin cho nhỏ “ trưa mang cặp qua nhà tao hộ”

-Ok <3.Mà mày đi đâu-Nhỏ hồi âm ngay

-Bùng học.Thế nhá-nó nhắn lại

-Rồi.

Nó cất điện thoại rồi bắt xe buýt.Nó không về nhà mà rẽ qua quán cafe để xin nghỉ làm.Anh ngạc nhiên:

-Sao lại nghỉ?Nhà em có chuyện gì à? (hỏi có duyên ghê)

-Không.Chỉ là sắp th cuối kỳ nên e phải học nhiều với lại còn cuộc thi nhảy nữa.

-Ừ.Nhưng mà em nghĩ là kiểu gì chị quản lý cũng bắt anh làm nhiều việc lắm-mặt anh ỉu xiu

-Hazz...Kiểu gì chị quản lý chả thuê thêm người.Thôi em về đây-nó mở cửa quán vẫy tay chào chị quản lý và anh

Về đến nhà nó lao thẳng vào nhà tắm.Nó xả vòi hoa sen để nước chảy từ đầu xuống (sexy lady nà).Tắm xong nó bước ra trên người mặc áo phông đen ,quần đùi đen.Trên đầu còn chiếc khăn tắm,trán lấm lấm nước.Tất nhiên hiện nay nó đang đeo cho mình chiếc kính cận màu đen.Nó chạy xuống bếp nấu ăn.Vừa đập được quả trứng vào chảo thì có tiếng chuông cửa.Thế là nó lon ton đi chạy đi mở cửa quên cả cả tắt bếp.Chưa cả kịp mở mồm hỏi ai đấy thì nguyên cái cặp đã đập vào mặt nó.Tưởng là nhỏ treu nên hét lên:

-Kỳ ơi.Hôm nay mày tới sớm rồi.Tao xin tặng mầy mầy đường karate.

*bụp*và đường karate của nó bị đỡ bởi một bàn tay to rắn chắc.

-Kỳ cái gì Lâm mẹ ời.Kỳ bạn bè nó đi chơi với giai rồi.Nó nhờ tôi mang cặp cho bà nè.

Nó ngạc nhiên khi cậu đến đây rồi mới hỏi :

-Giai nào thế.Nếu Kỳ có thì tôi phải biết chứ.

-Thằng anh bà chứ ai-cậu

-What ?? OMG...-nó há hốc mồm

-Ngậm cái mồm vào không óc roi ra bây giờ-cậu đưa tay chỉ vào miệng nó-Ế.hình như có mùi khét khét -cậu khịt mũi.Lúc này nó mới mới nhận ra quả trứng còn đang nằm trên chảo.Nó lao tít tót vào trong bếp nhưng đã không kịp quả trứng thân yêu đã trở về với cát bụi.Nó tắt bếp rồi đồ miếng trứng đen ngòm vào thùng giặt.Còn cậu không biết vào từ bao giờ đứng cười sặc sụa.Nó chả nói chả rằng lôi gói mì tôm ra nấu.Cậu tự nhiên như ruồi đi vào chỗ nó rồi nói:

-Nấu tôi nữa.Đói quá à.

-Thích thì về nhà mà ăn đây không rảnh-nó chả thèm nhìn mặt cậu

-Bà định để tôi công khai hình ảnh này à?-cậu lại giơ chiếc điện thoại lên đe dọa

-Aiss...sao cuộc đời tôi khổ thế không biết.Tự nhiên ở đâu lòi ra đồng của nợ này-nó thờ dài vò đầu

-Thế cho nên nấu mì đi có cả xuất tôi nữa.Ok-cậu hí hửng ngồi vào bàn ăn.Một lát sau hai tô mì thơm phức được đặt ngay ngắn trên bàn

- Thank you-cậu cảm ơn bữa ăn.

- Ông ăn trứng không?-nó hỏi

- Trứng cháy của bà á.Không cảm ơn-cậu lắc đầu

- Dốt. Trứng luộc má ơi-nó đập quả trứng đã luộc vào chảo cậu

- Con làm má đầu đau-cậu chầm chọc nhưng vẫn không quên lấy thêm quả trứng .Nó lấy lòng trắng của quả trứng bỏ vào tô mình còn lòng vàng thì để vào tô của cậu

- Sao không ăn-Cậu thắc mắc

- Không ăn được.-nó giải thích.Bữa ăn kết thúc và nó phải giải quyết đồng bát đĩa.Thấy không khí có vẻ im lặng nó cứ nghĩ cậu đã về thì hơi hụt hẫng vì cậu về chả thèm chào một câu,ăn uống cho đã rồi bỏ về.Nó vừa mở cửa phòng đã thấy cậu nằm chềnh ềnh trên giường mình.Nó tự dặn lòng phải bình tĩnh chứ không là lao vào cho tên kia một trận rồi.

- Dậy về nhà đi-nó hét vào tai cậu

- Cho 5 phút thôi mà.5 phút thôi-cậu bịt tai còn mặt dúi vào đồng chăn gối

- Ông có biết lao vào phòng con gái ngủ là vô duyên lắm không.Dậy coi.Nề...-cuối cùng nó phải chịu thua cậu.Lôi sách vở từ trong cặp ra nó học bài.Sắp thi có khác lắm bài vở thế không biết.

- Tôi chép bài cho bà tiết cuối rồi đấy-cậu nói mà mắt vẫn nhắm tịt

Nó không nói gì,lại gần chỗ cậu.Đưa tay chạm vào mái tóc cậu ,song nó lại rút tay lại,rồi đứng lên.Bàn tay của cậu lại níu lấy tay nó rồi kéo nó ngã vào lòng cậu.Mắt nó tròn tròn,tim đập loạn xạ.Cậu đưa tay vuốt tóc nó ,còn nó thì đương nhiên cố gắng vùng ra khỏi vòng tay cậu mà không được.Nó đành nằm im ,cảm giác thật an toàn.Rồi nó cũng thiếp đi lúc nào không hay

Nó chớp mắt rồi đưa tay chỉnh lại kính sau khi vừa đánh một giấc ngon lành cảnh đào

- Bà dậy rồi à-Tiếng cậu làm nó giật mình

- Bộ chưa chìm dứt khỏi đây à-nó đi về phía nhà tắm

- Còn lâu mới đi-cậu nói vọng theo

- Sao cũng được.trật tự để tôi học bài-nó ngồi xuống bàn học .Rồi cậu cậu cũng kéo ghế ngồi cạnh nó,tập trung vào việc nhìn nó:

- Bà hâm mộ G-dragon đúng không?-cậu hỏi

Nó gật đầu-Thế nếu mà tôi và G-dragon rơi xuống biển thì bà cứu ai

- Tất nhiên là ông rồi-nó đưa bút chỉ về phía cậu

- Tại sao-cậu đưa hai tay đặt lên má chờ đợi câu trả lời

- Vì oppa GD của tôi biết bơi kiểu gì cũng bơi vào bờ được-Nó vừa viết bài vừa trả lời.Nghe xong mặt cậu ỉu xìu cứ vẩn vơ chiếc bút trên tay.Rồi nằm dài ra bàn học.Nhìn bộ dạng của cậu nó bỗng vô thức đưa tay chạm vào mái tóc .Cậu ngồi dậy cầm lấy tay nó rồi kéo nó vào lòng:

- Tôi không kiềm chế được nữa đâu.Cho nên đừng làm như thế nữa.

Nói rồi cậu buông nó ra rồi lấy cặp lao thẳng ra khỏi nhà.Còn nó thì cứ đứng đờ ra một chỗ.Chỉ cho đến khi nghe được tiếng đóng cửa thì nó mới hoàn hồn.Ngồi phịch xuống ghế đầu óc nó trống rỗng. Nó không hiểu cậu nói thế có ý gì ,nó làm gì sai à...

- Thôi dẹp đi.Đầu có gì đâu -nó tự nói với bản thân rồi quay trở lại học bài.Nhưng cái cảm giác khi cậu đẩy nó ra thật ....HỤT HĂNG

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Chương 18: -Thôi mà.Tao xin lỗi mà.Huhu-nhỏ khóc lóc thảm thiết bên tai nó

-We don't talk anymore-nó đưa tay lên che mặt nhỏ

-Huhu.Tha cho tao đi-nhỏ nín tay nhỏ

-Chúng ta ứ thuộc về nhau.Mày thuộc về anh Gia Minh rồi.Yêu nhau mà không ý ới với tao một câu.

-Ồ nhưng mà.....-nhỏ tịt luôn

-Từ sau mày mà còn thế thì tao giận luôn.Dù sao cũng chúc mày cung hạnh phúc.Cung hi-nó thôi không hành nhỏ nữa –tối nay ra nhà tao chơi đê rãnh rồi ngủ luôn ở nhà tao

-Mom mày đâu.

-Công tác đột xuất.

-Ok.Tối khoảng 9h đến.

-Ok.

Nó để ý từ nãy đến giờ cậu chẳng nói với nó câu nào thì khoác cậu rồi cười nói:

-Uầy hôm nay im hơi lặng tiếng ghê.

Cậu chả nói câu nào đứng dậy rồi bỏ ra ngoài để bàn tay nó giờ giữa không trung.Nó nhếch môi tự cười với bản thân lại thân mật quá rồi.

Đến giờ học mà cũng không thấy cậu quay về.Nó định nhắn tin cho cậu mà lại sợ mình không có tư cách để nhắn.

-Bạn nào giải được câu hỏi này thì giờ tay-cô giáo

Nó giờ tay

-Cô mời Bảo Anh-tay bà cô chỉ về phía nó

-Em thưa cô,em xin phép ra ngoài-nó đứng dậy xin phép làm bà cô ngó người nhưng vẫn gật đầu.Nó đi ra đến hành lang thì thấy cậu đang đi với con nhỏ Ngọc Tiên có vẻ thân thiết lắm.Nó lướt qua như chưa nhìn thấy gì mà nhỏ Ngọc Tiên có vẻ không để ý nhỏ còn tức vụ hôm bữa (tức mà vẫn cặp với cậu.Tro trên quá).Cầm chai nước trên tay nhỏ cổ tình đồ lên người nó mà làm như về mình vô ý rồi làm mặt :

-Xin lỗi nha.Minh không cố ý-nhỏ Ngọc Tim đưa tay động vào người nó

Hất tay nhỏ ra nó lạnh lùng .Nó đưa tay phui những chỗ Ngọc Tiên vừa chạm vào rồi nói:

-Dơ bản.-nó nói xong bước đi để lại con người ngậm cục tức đằng sau nhưng vẫn đóng giả ngoan ngoãn hiền lành trước mặt cậu.Nó chạy thẳng ra sân cỏ của trường,rồi nằm dài ở đấy,cảm nhận từng cơn gió lướt qua kẽ tóc.Thờ dài thườn thượt nó đưa tay gác lên chán nghĩ lại hình ảnh vừa rồi.Có đáng để buồn không?Nó cũng chẳng thể hiểu nổi.

*****

-Con kia mày làm cái vẹo gì thế.Đi cả tiết rồi về lớp đê không ngồi vào sổ đầu bài giờ-vừa nhắc máy điện thoại là giọng oanh vàng của nhỏ đã oang oang

-Chắc tao không học nổi đâu.Thế nhá-nó nói rồi cúp máy luôn.Hết nằm dài ở bãi cỏ nó lẩn la ra chỗ sân bóng rổ rồi tự chơi một mình.Đến lúc thấm mệt nó mới dừng lại, tay lau mồ hôi, nó thở hổn hển .Và rồi nó lại tiếp tục cúp học hết năm tiết .Nó tắt nguồn điện thoại để nhỏ không gọi được.Nhưng lúc thế này nó chỉ muốn ở một mình không muốn làm phiền.

*****

Vì nghỉ việc ở quán cà phê nên nó đến phòng tập sớm hơn mọi khi.Nó ngồi onl FB chán chê thì anh đến.Anh còn mua hai cốc trà sữa.

-Em đến sớm thế-anh bắt đầu câu chuyện

Nó gật đầu.Anh đưa cho nó hộp trà sữa rồi bảo nó uống.

-Anh hỏi cái này có được không?

-Được-nó ngắn gọn

-Này em nghĩ gì về tình yêu vĩnh cửu?

-Không gì là mãi mãi .Tình yêu cũng thế chẳng thể giống bạch tuyết với hoàng tử được cũng chẳng có cái gì có tên là hạnh phúc mãi mãi cả.

-Em bị quan quá đấy-anh nhăn mặt

-Sao cũng được-nó mặt chăm chú vào điện thoại

Ngồi một lúc thì mọi người trong team cũng đến đầy đủ.Tập tành xong xuôi một mõi rã rồi thì cũng đã 9h hơn.Nó kiểm tra điện thoại thì thấy mười cuộc gọi nhỡ từ nhỏ.Nó liền ấn nút gọi lại:

-Đậu phộng cung.Cung biết chế chờ ở cửa nhà cung bao lâu rồi không?-nhỏ

-Tao biết rồi.Về ngay đây.Hôm nay tập hơi muộn.

Anh thấy nó có vẻ vội thì có ý chờ nó về nhà cho nhanh.Nó lúc đầu tính từ chối cơ mà lại nghĩ đến nhỏ đang đứng trước cửa nhà đợi nên cũng gật đầu.Trên đường đi mà anh tám đủ thứ chuyện nhưng nó chỉ âm ừ cho qua.Đến trước cửa nhà nó đã thấy nhỏ đứng đợi nhìn mặt nhỏ hằm hằm sát khí nhưng nhìn thấy anh thì nhẹ giọng hẳn:

-Ai đây-nhỏ hỏi

-Anh trong nhóm.Sao-nó

-Em chào anh.Em là Bùi Kỳ.Rất vui được làm quen-nhỏ lịch sự

-Chào em.Anh là Nam-anh cũng mỉm cười.Nhỏ nhìn anh rồi nhìn nó cười tủm tỉm cười.Nó nhìn nhỏ bạn mà muốn đập cho nó một trận

-Thôi anh về đi không muộn.Cảm ơn anh.

-Ừ.Thôi anh về nhá.Bye 2 em-anh vẫy tay chào nó và nhỏ rồi phóng xe đi luôn.Nó mở cửa vào nhà nhỏ theo sau miệng tí toét:

-Tao thấy anh ấy kết mày rồi đấy.Nhìn qua có vẻ là người tốt hay yêu luôn đi.

Nó búng tay trước mặt nhỏ.Nhỏ khó chịu hất tay nó ra:

-Mày làm gì đấy?

-Rắc muối.Thế giới này quá nhạt nhẽo với tao-nó nói xong rồi leo lên phòng thay quần áo rồi nằm ườn trên giường.Nhỏ nằm lên giường ôm nó.Nó đẩy nhỏ ra:

-Nóng thế mẹ.Ôm với chả ấp.

-Không.Tại người mày như máy lạnh ý.Mát lắm luôn .

-Sao cũng được.Mà tối nay mày đi chơi với anh Minh à?

-Ừ. Hôm nay tao thấy mày sao sao ý

-Sao là sao?

-Kiểu tâm trạng làm sao ý-Là bạn thân từ hồi cấp hai không gì có thể che mắt nhỏ kể cả việc nhỏ nhất và nó cũng chưa từng giấu nhỏ điều gì vậ mà hôm nay nó giấu nhem luôn :

-Không có gì.Chi hơi mệt thôi.

-Xí.Ú nói thì thôi.Tao ngủ đây-nhỏ không ôm nó nữa quay lưng lại ôm gối ngủ.Nó không có tâm trạng để dỗ dành hay nịnh nọt nhỏ.Nó đeo headphone mắt nhìn xa xăm vô định vào bóng tối.Lạnh. ....Giữa đêm hè mà sao nó lạnh thế.Từng giọt nước mắt lăn dài trên má nó,nóng hổi,mặn chát.Nó đưa tay gạt nước mắt,miệng nở nụ cười chua chát.Muốn cái hình ảnh của cậu và nhỏ Ngọc Tiên mà sao không thể quên.Nó không ngủ được nên đành xuống lầu làm chút đồ ăn đêm rồi lên phòng mở máy tính cây rank liên minh.Nửa đêm rồi mà nó vẫn chưa ngủ,nhỏ ngái ngủ hỏi:

-Chưa ngủ hả mày?

-Ừ.Không ngủ được mày cứ ngủ đi

-Không cần mày nói đâu tao cũng ng. ...-chưa nói hết câu nhỏ đã ngủ rồi

Chơi game là một cách để quên đi nỗi buồn của nó mà sao trong lúc này cách này không hiệu quả tí nào. Nó cũng chả buồn ngủ cũng chả hết buồn. Tại sao .....

Bạn đang đọc truyện *Một Rời! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Chương 19: -Ôi mẹ ơi-Nhỏ còn ngái ngủ mà đã giật mình khi nhìn thấy hiện trạng của nó lúc này. Hai mắt nó thâm quầng như con gấu trúc, mặt bơ phờ. Nhỏ đưa tay véo má nó

-Mày cày game đến mấy giờ thế hả?

-Chắc là khoảng 3 rưỡi-Nó đưa tay dụi mắt-Thôi đi học đi không muộn. Tớ ra trường mua đồ ăn chứ oái lăm éo nấu được gì đâu.

-Ok. Mà đi xe buýt hả?

-Không. Đi xe đạp điện của tao-Nó vừa nói vừa dắt xe từ trong nhà ra

-Đạp thế mọi lần mày đi xe buýt ăn măm hả? Nhà có xe mà không đi-Nhỏ lẹo đẹo theo sau, miệng tiếp tục lải nhải

-Kệ mịa tao đi. Lên xe đi học không tao cho mày cuộc bộ giờ-nó chỉ về phía sau. Nhỏ leo lên xe. Trên đường đi nhỏ với nó huyên thuyên đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Đến trường vừa từ trong nhà xe bước ra là đã gặp cậu và nhỏ Ngọc Tiên đi ke kè với nhau. Nhỏ thấy vậy thì kêu kêu tay nó :

-Tụi nó yêu nhau à ?

-Ai biết. Mà chả liên quan. Đi xuống canteen đi-Nó tỏ vẻ không quan tâm. Xuống canteen là đã thấy hấn ở dưới đó. Nhỏ thả tay nó ra liền chạy ngay lại chỗ hấn nhõng nhẽo :

-Anh à! Em đói quá à.

-Thế em ăn gì. Để anh mua nà-hấn cũng chiều theo ý nhỏ

-Anh mua gì cho em cũng được?-Nhỏ cười.

-Tien mua cho em luôn đi anh ơi. Em đỡ phải đi-nó từ đâu cũng xen vào

-Mày chỉ được cái lạnh thôi-hấn quay sang nói với nó

-Ô kìa. Anh buồn cười thế nhỉ bạn gái thì chiều thế còn em gái thì ...chep chep ...Ba ơi con khổ quá nhờ anh hai mua hộ đồ ăn mà cũng không được.

-Thôi được rồi thím ơi. Tôi đi mua-hấn cuối cùng cũng chịu khuất phục trước nó. Một lát sau hấn quay ra với đồ ăn với nước uống. Nhỏ với hấn ngồi nói chuyện yêu thương làm nó sồn cả gai ốc

-Sến quá mấy anh mấy chị ơi-nó không chịu được nữa

Nhỏ lè lưỡi rồi lại quay sang nói chuyện với hấn tiếp biến nó thành người vô hình. Nó tỏ vẻ giận dữ rồi bỏ đi lên lớp chứ trong thâm tâm cũng vui vì nhỏ tìm được người yêu mình thật lòng. Nó đi để dành không gian riêng cho nhỏ và hấn (ahili nữ chính tốt quá). Lên lớp là nó ngồi phịch xuống ghế. Cái bệnh dạ dày thỉnh thoảng cứ hoành nó hoài giờ cũng thế. Nó không chịu được nữa thì mới xuống phòng y tế, dùng kế sách để bùng tiết. Và cái người mà nó không muốn đụng đến lại xuất hiện trước mắt nó vâng không ai khác chính là à Ngọc Tiên (chánh chơi, xấu thủy mẹ, kiêu căng) đi với cậu. Nó đã định bụng coi như chưa nhìn thấy hai người bọn họ mà nhỏ Ngọc Tiên không chịu buông tha:

- Thấy ai mà còn vênh mặt lên nhìn.

Nó làm mặt lạnh đeo headphone vào làm nhỏ Ngọc Tiên tức điên. Á giật headphone ra làm chiếc iphone 4S của nó cũng từ trong túi rơi ra làm cái ..Độp..Quá sức chịu đựng nó tím cổ áo à rồi nói:

-Tao không có đùa với mày. Tìm người khác mà đùa giỡn. Tao không có rồi hoi. Đụng đến tao một lần nữa đừng trách tao mạnh tay. Bitch-từng lời nói của nó làm à Ngọc Tiên đứng hình không mở mồm ra được câu nào. Nó cúi xuống nhặt điện thoại, định bước đi thì cậu níu tay nó lại, về mặt lo lắng :

-Bà không sao chứ?Tôi thấy sắc mặt bà không được tốt?

Nó gỡ tay cậu ra ,nhếch môi :

-Không cần quan tâm quá.Không tôi lại hoang tưởng mất.

-Thôi anh Lâm.Kệ nó.Minh đi thôi.-Ả Ngọc tiên thấy tình hình có vẻ không ổn.Cậu không nói gì chỉ biết nhìn theo cái dáng người nhỏ bé của nó đã đi khuất từ lúc nào.Trong đầu cậu còn lại chỉ là hình ảnh nó và chiếc vòng punk cậu tặng nó.Nó vẫn chưa tháo ra mặc dù cậu không dùng hình ảnh uy hiếp nó nữa.Tại sao?

*****

-Thầy ơi!Em bị đau dạ dày thầy ơi-nó đến phòng y tế đã lăn đùng ra giường

-Các anh các chị chẳng chịu học hành gì cả toàn nghĩ có để trốn học .Sắp thi cử đến nơi rồi –Ông thầy chưa chi đã ca thán đủ chuyện.Nó bỗng đứng nôn thốc nôn tháo tất cả những gì sáng vừa ăn.Mặt nó xanh như tàu lá làm ông thầy hết hoảng:

-em bị làm sao thế?

-Thầy bị điếc ạ?Em đã bảo là em bị đau dạ dày rồi còn gì-nó hết sức chịu đựng gất gỏng với thầy

-Thế em nghỉ ngơi chút.Tôi sẽ liên lạc với giáo viên cho em nghỉ.Bao giờ khoẻ rồi tiếp tục học –ông thầy nói xong rồi đi ra ngoài .Nó lúi điện thoại từ trong túi ra thì chỉ muốn lao ra ngoài giết chết “ bạn” Ngọc Tiên.Màn hình điện thoại nứt một đường sau đó thảm họa ập đến màn hình điện thoại không lên.Và thế là em để cung của nó đã lên đường thỉnh kinh rồi.Nó để ý một lượt khắp phòng thì thấy điện thoại ông thầy ở trên bàn làm việc.Nhân lúc chủ nhân của con iphone 6plush chưa về nó lên lấy để gọi điện cho nhỏ:

-Alo.Ai đấy ạ-Tiếng của nhỏ

-Alo.Tao Bảo Anh đây.Điện thoại tao hỏng rồi.tao lấy tạm điện thoại của ông thầy gọi cho mày.

-Ồ.Thế mày đang ở đâu.Where are you now?

-Phòng y tế.

-Lại bùng học hả mày.

-Tao bị đau dạ dày lý do chính đáng nhá.Bùng cái đầu mày.Thôi cúp máy đây không tý thầy vào là chết tao.

Rốt cuộc thì nó chỉ muốn tránh mặt cậu mà thôi.Cái tên chết bầm suốt ngày lượn qua lượn lại trước mặt nó với con bé Ngọc Tiên.Tự nhiên nó muốn chửi thề để sợ cơ mà sức đâu nữa mà chửi vừa đau bụng vừa mệt.Nó cuộn tròn mình trong chăn đánh một giấc để bù cho hôm qua cày game.

*****

Nhỏ vừa nói chuyện điện thoại xong với nó thì quay xuống hỏi cậu:

-Bảo Anh nó bị đau dạ dày đi xuống phòng y tế chơi với nó không?

Cậu lắc đầu,ý định của cậu sẽ gặp riêng nó lúc tan học để nói chuyện.Tính là thế mà cậu vẫn chưa biết mở lời với nó thế nào.Từ hôm ở nhà nó cậu lúc nào cũng cảm thấy khó xử khi gặp nó.Cậu sợ sẽ yêu nó,sợ nó sẽ không chấp nhận tình cảm này của cậu.Sợ lắm. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Chương 20: -Đồ ăn với thuốc dạ dày của mày-nhỏ vừa vào phòng y tế là đã ném ngay túi đồ ăn với thuốc vào bụng nó.Nó ngồi dậy ôm bụng ,nhấn mặt nhưng vẫn mở túi đồ ăn.

-Rồi ời không hiểu mày nghĩ ngợi cái gì mà để đến nỗi đau dạ dày thế này-nhỏ xuyt xoa

-Ai biết đâu.Đầu thì cứ đau thế thôi-nó vừa ăn vừa nói*nhồm nhoàm*

-Con gái con đưa ăn như heo ấy.Thế này thì ế cả đời em ơi-hắn bây giờ mới lên tiếng

-Kệ người ta đi ông ơi.Nhiều chuyện-nó cãi lại

-Thôi hai đứa nói chuyện đi anh có tý việc-sau khi nhò gật đầu hắn mới đi.

Sau khi ăn và uống thuốc xong nó mới hỏi nhỏ:

-Mày có tin tưởng anh Minh không?

-Có chứ.Người yêu phải tin tưởng nhau.Hỏi gì kì vậy-nhỏ ngạc nhiên với câu hỏi của nó

-Anh Minh từ trước đến giờ mang tiếng lẳng nhăng đủ thứ tùm lum.Tao sợ.....Mày...-nó ngập ngừng nhưng nhỏ vẫn đoán được ý của nó

-Tao tin anh Minh mà.Mày không cần phải lo đâu-nhỏ nói vậy thôi chứ nhỏ cũng lo lắm-thôi tao về lớp đây không muộn-nhỏ đứng dậy vẫy tay chào nó

-Ừ-nó đưa tay vẫy lại

“Đã nghĩ gần hết buổi rồi thì thôi bùng luôn vậy” đó là suy nghĩ của nó khi con đau dạ dày đã dịu.Làm cái gì cũng phải đến nơi đến chốn suy ra bùng học cũng thế đã bùng là phải bùng cả buổi.Không điện thoại, không music làm nó chán hết sức.Nó đứng bật dậy đi lượn lờ khắp sân trường rồi nó vô tình nhìn thấy cánh cổng trường mở ra mà không thấy bác bảo vệ đâu.Thế là nó nhân cơ hội lên ra ngoài rồi lượn qua quá sửa điện thoại mong là sẽ cứu sống được em đề cưng

-Anh ơi có chữ được không ạ-nó vô cùng thành khẩn

-Haizzz...Ca này thì...-anh chữa điện thoại thờ dài làm nó càng lo lắng- đơn giản thôi.Chữa được-nói đến đó nó mới yên tâm.

-Bao giờ thì chữa xong ạ?

-Một lúc thôi em có thể chờ được không-anh chữa điện thoại có tâm nhất năm

-Cũng được ạ-nó lịch sự,dù sao thì ông thầy cũng đi đâu đó rồi.Đợi khoảng gần một tiếng thì điện thoại cũng sửa xong.Nó thanh toán tiền rồi lẹ lẹ quay trở lại trường học.Hên cho nó là cổng trường vẫn mở,nó lại lén la lén lút đi vào trường rồi vào trong phòng y tế như chưa có chuyện gì xảy ra.

-Tan học thì đợi tôi ở cổng trường-là tin nhắn của cậu

-BẠN-nó nhắn lại

-Tôi sẽ đến phòng y tế.Đừng về trước-cậu trả lời như không nhìn thấy tin nhắn trước của nó.nó cũng chả thèm rỗi hơi rep lại tin nhắn của cậu.

*****

Tan trường đã 5 phút mà không thấy cậu đâu ,nó bắt đầu sốt ruột.Nó đang đấu tranh tư tưởng dữ dội

*Tim:Đợi một lúc nữa đi.

Lý trí:Không!Đi về thôi.Cậu ta sẽ không đến đâu.

Tim:Một chút nữa thôi.Không thì không còn cơ hội nữa đâu .

Lý trí:Còn định tin tưởng vào mấy lời nói của cậu ta đến bao giờ.Tình tào lên đề*

Đang vật lộn với mớ suy nghĩ rối bời thì nó nghe thấy tiếng nói.Nghe cái tiếng the the không giống ai nó biết ngay là ả Ngọc Tiên

-Em yêu anh-gọng của ả.Nó tò mò ngo ra để xem thẳng nó xấu số lọt vào mặt xanh của Ngọc Tiên.Nó thực sự sốc khi nhận ra cái thân hình quen thuộc của cậu.Nó lại nép ngay vào tường để hai người kia không nhìn thấy.Tim nó nhói lên từng hồi giả như mà nó nghe lý trí mình thì đã không phải nhìn thấy cảnh vừa rồi.

-Anh cũng yêu em-Cái câu nói vừa nãy của cậu làm nó sốc thật sự,nước mắt cũng tự nhiên trào ra không kiềm lại được.Nó che miệng để không bật thành tiếng nấc.Nó nhìn chiếc vòng trên tay rồi tháo ra vất xuống đất.Dùng hết lý trí còn lại để đứng dậy lao thật nhanh ra khỏi trường .Không là gì của nhau mà sao đau đớn thế.

Ngay lúc ấy:

-Anh cũng yêu em-cậu đẩy sát ả vào tường rồi cúi gần mặt ả.Mặt ả sung sướng khi đã tường cậu sa bẫy nhưng khi cậu nói tiếp thì ả mới nhận ra là ả vừa dẫm một vườn dưa bở

-Cô nghĩ tôi sẽ nói thế ư?Xin lỗi cái thứ như cô chả là cái khỉ gì cả.Biến đi trước khi tôi còn nhỏ nhẹ-giọng cậu lạnh như băng làm Ngọc Tiên sợ tím tái mặt mày.Cậu đứng thẳng người lên rồi tiếp tục đi đến phòng y tế bỏ lại à Ngọc Tiên phía sau.Phòng y tế trống trơn không còn ai.Cậu lấy máy điện thoại gọi cho nó thì thuê bao.*Cách*Cậu vừa dẫm lên một cái gì đó.Cúi xuống nhìn thì cậu nhận ra chiếc vòng mà cậu tặng nó,nó vắt đi thật rồi. Cậu ngồi xuống đất,tay nắm chặt chiếc vòng tay.Hơi có chút tuyệt vọng nhưng cậu nhất quyết sẽ không bỏ cuộc...

*****

Buổi chiều,nó đang tập trung học và ôn bài thì nhỏ gọi điện đến.

-Khoảng 4h tao sang đón mày.Mặc quần áo đẹp đẹp một chút-vừa nhắc máy là nhỏ đã nói luôn một lèo

-Để hôm khác đi.Hôm nay tao không có tâm trạng.

-Không được.Bắt buộc phải là hôm nay.Mày mà không đi thì tao giận mày luôn.

-Thôi mẹ ơi con biết rồi.4h quần áo đẹp là được rồi chứ gì-nó miễn cưỡng.

-Biết là tốt.Thế nhớ.4h mẹ đến đón con-nhỏ nói xong rồi cúp máy luôn.Nó thì chửi nhỏ thầm trong miệng ,muốn được nghỉ ngơi cũng không xong .Nó dành thời gian để vui đùa vào sách vở để chẳng còn đầu óc nghĩ lại cái cảnh ch* đ* sáng nay.Thì ra cậu hẹn nó một cuộc để nó nhìn thấy màn tỏ tình sến sảm của cậu với Ngọc Tiên.Đúng là đời cái mẹ gì cũng có thể xảy ra được.Nó cố gắng không nghĩ đến cậu nữa mà sao khó quá.Nó không làm được được.Không thể.....

*****

Gần 4h là nó thay cho mình một chiếc áo thun dài tay màu đen kèm theo một quần legging da bóng màu black luôn.Đi đôi giày vans đen xong là nó đã ở cửa đợi nhỏ.Đúng hẹn 4h là nhỏ đã cười con nỉja đến rước nó

-Đi đâu đây bé-nó vừa leo lên xe vừa hỏi

-Đi rồi biết.Cưng không phải hỏi nhiều

-Gớm...Vâng em biết rồi-nó bĩu môi tỏ vẻ không qua tâm nhưng thực thì tò mò thấy mẹ.Đi khoảng 15 phút thì đến nơi.Nó chợt nhận ra ra khu biệt thự nơi nó và nhỏ vừa đặt chân đến:

-Sao lại đến nhà anh Minh?

-Vào đi rồi biết-nhỏ cười tít mắt.Bỏ qua khoảng thời gian đi từ cổng biệt thự vào đến cửa.Nó mở cửa thì nghe tteeang pháo bông kèm theo đó là lời nói đồng thanh

-Happy birthday!!!!...Ba nó trên tay bưng chiếc bánh kem dâu.di hoa hân và nhỏ thì hát hò đủ kiểu.Nó thật sự rất bất ngờ đến cả nó còn không nhớ nổi sinh nhật mình.Nước mắt chỉ trực trào ra.Nhỏ chạy lạo ôm nó mà cũng thút thít (người ta còn chưa khóc mà mẹ này đã khóc rồi).Hắn liền cốc đầu hai đứa:

-Hai cái đứa này.Ngày vui mà sứt sứt cái gì.Rồi đến bao giờ tôi mới được ăn đây

Nhỏ và nó lúc này mới buông ra rồi lại cười toe toét với nhau.Cả 5 người cùng ngồi vào bàn ăn.Mọi người trò chuyện vui vẻ.Lâu lắm rồi nó mới có một sinh nhật ấm áp như vậy.Nó tạm thời gác bỏ mọi suy nghĩ rồi râm về tình cảm của nó với cậu qua một bên để tận hưởng trọn vẹn ngày sinh nhật của mình.....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

Do bị đồ ăn và quà cáp ở buổi sinh nhật cảm dỗ nên nó đến phòng tập muộn hơn mọi hôm.Vừa đẩy cửa phòng thì tối om,nó thấy làm lạ cũng gần 8h rồi mà sao không thấy ai.Nó đưa tay bật công tắc điện thì phòng sáng bừng lên.Các dây đèn nhấp nháy được trang trí thành hình trái tim ở giữa phòng tập..Anh từ đâu bước ra tặng bó hoa hồng đỏ chói cho nó rồi ra hiệu cho mọi người vào hàng.Nó còn ngơ ngác chưa hiểu cái vẹo gì thì tiếng nhạc vang lên kèm theo đó là màn vũ đạo cực dễ thương và lãng mạn:

I used to believe

We were burnin' on the edge of somethin' beautiful

Somethin' beautiful

Sellin' a dream

Smoke and mirrors keep us waitin' on a miracle

On a miracle

Say, go through the darkest of days

Heaven's a heartbreak away

Never let you go, never let me down

Oh, it's been a hell of a ride

Driving the edge of a knife

Never let you go, never let me down

Don't you give up, nah-nah-nah

I won't give up, nah-nah-nah

Let me love you

Let me love you

Don't you give up, nah-nah-nah

I won't give up, nah-nah-nah

Let me love you

Let me love you

Oh baby, baby

Don't fall asleep

At the wheel, we've got a million miles ahead of us

Miles ahead of us

All that we need

Is a rude awakening to know we're good enough

Know we're good enough

Say go through the darkest of days

Heaven's a heartbreak away

Never let you go, never let me down

Oh it's been a hell of a ride

Driving the edge of a knife

Never let you go, never let me down

Don't you give up, nah-nah-nah

I won't give up, nah-nah-nah

Let me love you

Let me love you

Don't you give up, nah-nah-nah

I won't give up, nah-nah-nah

Let me love you

Let me love you

Oh baby, baby

Don't you give up, nah-nah-nah

I won't give up, nah-nah-nah

Let me love you

Let me love you

Don't you give up, nah-nah-nah

I won't give up, nah-nah-nah

Let me love you

Let me love you

Oh baby, baby

(Let me love you – DJ Snake, Justin Bieber)

Tiếng nhạc vừa dứt anh bước đến chỗ nó rút trong túi ra một chiếc hộp nhỏ xinh xinh màu hồng .Anh quỳ xuống rồi nhẹ nhàng mở chiếc hộp ấy ra,bên trong là hai cặp nhẫn đôi.Anh nghiêm túc nói nhưng cũng pha lẫn chút hồi hộp:

-Anh thật sự rất thích em,nhóc à.Cho anh một cơ hội để anh có thể làm em tin vào tình yêu nhé.

Nụ cười của nó lúc này đã tắt.Nhìn khuôn mặt trông đợi câu trả lời “đồng ý” của anh làm nó càng bối rối.Nó không thể chấp nhận lời tỏ tình của anh được.Nó không muốn lợi dụng tình cảm của anh.Nó cố tỏ ra bình tĩnh nhất có thể rồi nói với anh :

-Anh đứng dậy đi.

Nhìn sắc mặt của nó anh cũng phần nào đoán được câu trả lời .Chờ anh đứng dậy mặt đối mặt,nó mới đưa cho anh bó hoa rồi nói :

-Em cảm ơn anh cũng như tất cả mọi người đã tổ chức sinh nhật cho em.Nhưng em xin lỗi.Em không thể chấp nhận lời tỏ tình của anh được.-Nói xong câu ấy nó cúi người chào anh rồi quay lưng bước ra khỏi phòng tập.Cái khoảnh khắc ấy làm anh không thể thờ nổi mặc dù đã chuẩn bị tinh thần rồi mà không ngờ nó lại đau đến thế.Mọi người trong team an ủi anh (một thanh niên nhỏ nòi bị gái đập cho thẳng cẳng).Anh chỉ nở nụ cười buồn rồi báo với mọi người mình không sao.Dù sao thì anh cũng đã đặt cược vào ngày hôm nay được ăn cả ngã về không.Nó có quyết định của nó thì anh cũng vậy.

*****

*Về phần nó:

Sau khi từ chối tình cảm của anh,nó không cảm thấy nhẹ nhàng là mấy.Caasi cảm giác tội lỗi cứ đè nặng lên vai nó .Không biết liệu anh và nó còn là bạn bè được không.Định mệnh,cái người nó thích thì thích người khác mà sao nó cứ thế chạy theo những thứ không thuộc về mình để rồi lại làm anh đau khổ.Bây giờ nó chỉ muốn ở một mình.Bắt chuyến xe buýt về nhà,nó lao ngay vào phòng ngủ rồi đặt mình xuống giường.*Ting* thì ra là tiếng tin nhắn.Là tin nhắn của mẹ chúc mừng sinh nhật nó.Đứng là ở cái thế giới này chẳng có ai tốt với mình ngoài ba mẹ.Nó úp mặt vào gối trong đầu xuất hiện lại hình ảnh cậu trong tay người ấy.Nó không hiểu tại sao....tại sao ngay từ đầu cậu cứ cố gắng tỏ ra cái vẻ thân mật với nó là gì để nó lại làm tổn thương về tình cảm của cậu.Nó dần chìm vào màn đêm tuyệt vọng ....không lối thoát....

*****

Tại căn biệt thự White :

Cậu và hân ngồi tán gẫu với nhau.Cậu nhìn chăm chăm vào chiếc vòng tay của nó.Hắn thấy không khí có vẻ im lặng khác với ngày thường thì lên tiếng:

-Mày ngấm cái vòng cà tiếng rồi đấy.Sao chuyện gì kể coi?

-Em bị người ta hiểu lầm.Rồi người ta vất luôn quà em tặng-cậu thờ dài buồn bã

-Nhưng mà người ta là ai-hắn gặng hỏi

-Thì em gái anh chứ ai-cậu trả lời

-Oh my goodness. Thật đấy hả?

-Nhưng mà em không biết cô ấy có thích em không?Em rồi quá-cậu gật đầu

-Mạnh mẽ lên.Theo anh mày cứ hỏi thẳng nó.Chứ cứ day đưa thế này không nên-hắn vỗ vai cậu an ủi.

Cậu không nói gì.Chưa bao giờ cậu bế tắc như lúc này.Đáng nhẽ cậu sẽ tỏ tình nó vào ngày hôm nay.Tại sao lại sự hiểu lầm này cơ chứ.Nhưng mà cậu đã nói rồi,Cậu sẽ không buông nó đâu dù có chuyện gì xảy ra đi nữa. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Đã gần một tuần kể từ hôm sinh nhật nó đã không đi học làm nhỏ ,hắn và kể cả cậu đều lo lắng.Như thường lệ vào giờ ra chơi thì cả ba người cùng ngồi ở canteen.Nhỏ lên tiếng trước tiên:

-Mấy ngày rồi em không liên lạc được với nó.Gọi không thêm nhắc máy,nhắn tin không thêm trả lời.Phòng tập nó cũng không đến .Hôm qua em có ghé qua nhà,nó cũng chả mở cửa rồi bảo em đi về đi nó vẫn ổn.Somebody giải thích cho em lý do được không?

-Ờ thì cái reason là cái đồng ngồi chính ỉnh ở trước mặt em đây này-hắn hất mặt về phía cậu,người đang đắm chiều từ nãy đến giờ.

-Học về em sẽ qua nhà Bảo Anh.Dù gì thì cũng phải giải quyết mọi chuyện cho xong-cậu bây giờ mới là người gỡ rối

Nhỏ và hắn gật đầu đồng tình because chính cậu là người đẩy nó vào tình trạng này.

*****

Như dự định học xong cậu qua nhà nó.Đứng trước cửa nhà nó mà cậu cứ lưỡng lự mãi không biết có nên bấm chuông hay không.Cậu lấy hết can đảm và nhấn chuông.Một lúc sau thì nó mở cửa,vừa nhìn thấy cậu là nó nhếch môi rồi định đóng cửa vào.Cậu nhanh tay chặn cửa rồi nói gấp:

-Tôi có chuyện muốn nói.

Gương mặt nó thoáng chút khó hiểu rồi trả lời

-Không có gì để nói hết.Ông về đi.

-Tôi xin bà đấy.Để tôi nói chuyện với bà một lần này thôi.Rồi tôi sẽ đi ngay-cậu thành khẩn

-Ok.Nói đi-Nó đứng dựa người vào cửa để nghe xem cậu nói cái gì.Khi đã bình tĩnh cậu mới đề ý đến đôi mắt thâm quầng của nó,cậu vô thức đưa tay chạm vào mặt nó rồi nói:

-Bà có sao không?Mắt thâm như gấu trúc rồi này.

Nó gật tay cậu ra rồi nói một câu chả ăn nhập gì với cậu hỏi

-Không cần quan tâm.Có gì thì nói nhanh đi .Phiền..

Cậu cười buồn rồi hạ tay mình xuống .Cậu nhìn thẳng vào mắt nó:

-Tôi xin lỗi.Tôi biết lỗi của tôi rồi,bà đừng như thế nữa có được không.Bà đi học lại đi,cứ coi như không có sự có mặt của tôi,coi tôi là vô hình cũng được.

Nó nghe xong mà lòng bứt rứt khó chịu. Sống mũi cay cay, khoé mắt cũng ướt ướt:

-Làm sao mà tôi có thể coi ông như vô hình. Chết tiệt. Tôi không làm được... Không thể... Một giây một phút cũng không... Sao ông yêu cầu toàn những khó làm vậy.

Mỗi từ không làm được nó lại đánh cậu một cái. Nước mắt nổi đuôi nhau rơi xuống đất, dường như những cái đánh của cậu chả hề hấn gì với cậu. Nhìn thấy nó khóc cậu lúng túng hơn bao giờ hết. Chân tay luống cuống cậu liền ôm nó vào lòng rồi vỗ về như dỗ đứa con nít. Nó thì vùng vằng đẩy cậu ra nhưng cậu không chịu. Cậu vuốt tóc nó rồi nhẹ nhàng nói:

-Ngoan nào. Đừng khóc nữa. Tôi biết lỗi rồi mà. Bình tĩnh lại. Bà nói thế làm tôi khó hiểu quá không hiểu ý bà thế nào?

Nó không chống cự nữa, nằm im trong vòng tay cậu như chú cún con.

-Thì tại vì tôi... tôi nhớ chân sa vào lưới tình của ông. Đồ ngốc ạ - nó im lặng một lúc rồi chột một câu xanh rờn. Cậu bật cười vòng tay ôm nó chặt hơn rồi nói:

-Ngay từ đầu bà tỏ tình với tôi như này thì có phải nhanh không? Tại vì tôi cũng yêu bà mất rồi.

Nó ngượng đỏ chín mặt, không ngờ cậu lại thẳng thắn đến thế. Nó ấp úng nói:

-Ai... Ai bảo tôi tỏ tình ông? Lại được mùa dưa bở à? Lêu lêu.

Cậu bật cười trước điệu bộ của nó. Đã yêu cậu rồi còn chối đây đẩy, cậu phải phakt mới được. Cậu buống nó ra rồi giả vờ nghiêm túc:

-Giờ có yêu không?

-Không - nó phồng mồm trả lời, đầu lắc nguầy nguậy

-Hỏi lại. Có yêu không?

-Kh... - Chưa kịp trả lời hết câu thì cậu đã đặt một nụ hôn nhẹ lên môi nó. Nụ hôn khá ngắn nhưng vẫn còn vương lại một chút ngọt của ụ hôn đầu đời. Cậu tiếp tục hỏi lại:

-Giờ có yêu không hay lại muốn kiss?

-Có. Có yêu mà - Nó còn chưa kịp hoàn hồn trước nụ hôn vừa nãy nên trả lời đại. Nó sực nhớ ra mình có gì sai sai nó chạy ngay vào nhà rồi đóng cửa cái rầm. Cậu đứng ngoài cửa còn nói to để nó nghe thấy:

-Có yêu rồi. Nhớ đấy. Mai tui đến rước về dinh à nhằm rước đi học. Tôi về đây

Cậu định quay người bước đi thì có tiếng mở cửa và tiếng gọi của nó. Cậu quay lại thì nó ôm chầm lấy cậu giọng lý nhí:

-Về cẩn thận. Mai còn rước người ta đi học.

Cậu mỉm cười rồi sực nhớ ra ra điều gì đó. Cậu rút trong túi ra chiếc vòng punk rồi đeo vào tay nó vừa đeo vừa nói:

-Không được tháo ra đâu. Biết chưa?

Nó gật đầu rồi lại vòng tay ôm người cậu. Cậu khẽ cười trước độ trẻ con của nó rồi nói:

-Thế có định thả tui về không? Nó lúc này mới buông cậu ra rồi cười khi khi. Vẫy tay chào cậu. Dù quyến luyến chưa muốn về nhưng cậu vẫn chào nó rồi phóng xe về.

Đã lâu lắm rồi cậu mới yêu và được yêu. Cái cảm giác bấy lâu đã mất đi nay lại tràn về. Cảm ơn em đã yêu anh. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Sáng mới sáu giờ ssng cậu đã gọi điện thoại cho nó.Đang đánh răng thế mà nó vẫn phải lật đặt lấy điện thoại:

- Alo*xoạch xoạch* (sub:tiếng đánh răng)

- Dậy chưa.Qua rước nàng đi học

- Rồi.Dang ánh ăng (vietsub: đang đánh răng)

- Ủ.Nhanh lên thấy nhớ em quá à.

Nó nghe xong cúp máy luôn mặt mũi đỏ ửng.Mới sáng sớm mà đã ngón lù rồi.Nó nhanh chóng vệ sinh cá nhân và thay quần áo đồng phục rồi chạy xuống.Vừa mở ra thì nó đã thấy cậu đứng đợi.Nó giật mình xong hỏi:

- Sao đến mà không gọi?

- Không thích .Muốn thử cảm giác chờ đợi người mình yêu như thế nào-cậu cười híp mắt,nheo má nó –thời lên xe chờ đi ăn sáng.

Nó đưa tay lên xoa má nhưng vẫn lẻo đẻo theo sau cậu.Cậu lấy mũ bảo hiểm đội,cài quai cho nó.Song nó ngồi sau xe nhưng mãi mà không thấy cậu đi,nó hỏi:

- Sao không đi đi? Đói.

- không ôm thì không đi đâu-Cậu phồng mồm giọng nũng nịu

- Ở kia.Có đi không thì bảo-nó bực mình

- Ủ ừ-cậu lắc đầu

- Thế giờ muốn gì-nó hạ giọng,cổ không cười trước điệu bộ của cậu

- Muốn ôm thế này này-vừa nói cậu vừa cầm tay nó luôn qua em mình.Nó định rút tay ra mà không được với lại thực tâm thì nó cũng chẳng muốn bỏ tay ra.Cậu bây giờ mới chịu đi.Trên đường cậu hỏi nó muốn ăn gì.Nó kê cằm lên vai cậu rồi nói:

- Ăn gì cũng được?

- Từ nay phải nói là”em ăn gì cũng được”,xưng anh với người ta.Biết chưa?Không được nói trống không ?

- Không nói thế đâu?-nó lắc đầu

Nó nói xong mà cậu không nói.Chỉ thấy mặt có vẻ hơi giận dữ.Nó thấy tình hình như này không ổn.Thôi thì trời không đất thì đất phải chịu trời vậy.Nghĩ thế nó ôm chặt cậu hơn rồi ghé sát tai cậu thủ thủ:

- Oppa à.Em ăn gì cũng được.

Cậu nghe thấy rõ từng từ một mà vẫn ngô nghê hỏi lại nó

- Nói cái gì vậy.Anh chả nghe thấy gì cả.

Nó thấy cậu được nước làm tới nên nó cắn cậu một phát vào vai.Cậu la đau,còn nó ngồi sau cười tùm tùm ai bảo cái tội bắt ép người quá đáng.Ngồi vào quán ăn mà mặt cậu nhăn như khi,tay còn xoa bóp bên vai bị nó cắn.

- Cắn anh đau quá huhuhuhuhu.

- Don't care-nó trả lời

- Giận rồi à-cậu lung lay tay nó

Không một câu trả lời từ nó.Cậu bất giác đưa tay lên mặt rồi làm mặt cute giọng thì càng dễ thương:

- Buing~Buing.Hết giận đi mà.Buing~buing

Nó phì cười rồi gạt đầu coi như là đồng ý.Cậu lúc này mới thôi tỏ ra cái vẻ cute và gọi đồ ăn sáng.Nó đang tập trung vào bữa ăn mà cậu cứ véo má nó hoài,miệng liên tục nói:

- Hai má như cái bánh bao ý.

- Vân tôi béo-nó tiếp tục ăn nhưng hơi bực mình

-Anh có bảo em béo đâu.Dễ thương mà.

-Sao cũng được.Giờ có ăn để đi học không?Muộn rồi.

Cậu gật đầu,thôi không nghịch má nó nữa .Ăn,thanh toán tiền xong cậu chở nó đến trường.Vào chỗ gửi xe cất mũ bảo hiểm xong nó định lao lên lớp luôn thì cậu kéo nó lại nắm lấy bàn tay của nó:

-Trời hôm nay đẹp nhỉ?Đẹp thế này mà không được nắm tay phí lắm đây.

Cậu cứ tưởng nó sẽ dang tay ra nhưng không ngược lại tay nó lại siết chặt tay cậu,miệng cười tươi coi như là đồng tình.Nó với cậu tay nắm tay làm một số bộ phận thì ngưỡng mộ,một số thì gato,một số thì muốn nhào tới cắn xé toi tả nó.Nhưng mà nó kệt hết bởi với nó chỉ cần có cậu là đủ. Vào lớp nó ngồi phịch xuống ghế ,nhỏ đã cười cười rồi nói móc:

- Mới hôm qua còn giận dỗi nhau thế mà hôm nay bày đặt nắm tay cơ đấy.Tình cảm đi lên nhanh gớm

-Kệ tui tao.Lâm nhờ-nó nói với nhỏ xong quay sang với cậu.Cậu gật đầu.

-À mà chép bài chưa.Mày nghỉ một tuần lặn đó,bài vở không chép thì ôn thi kiểu gì.

Nó đan chán nản vì nghĩ tới cái cảnh lao đầu vào chép bài cũ thì cậu đặt một chồng vở lên trước bàn rồi nói:

-Anh chép hộ rồi nè. Thấy anh giỏi không?

-Giỏi.Cảm ơn nghe-nó trả lời

-Đã anh anh em em ngọt sớt rùi hả. Thật dẻo thể tin được mà-nhỏ chép miệng

-Vâng em biết chỉ mỗi mình chị mới được nói mấy lời sến súa với anh Minh nhà chị thôi ạ-nó nói

-Em nói đúng rồi đấy.Trông mặt ngu ngu mà nói được cậu thông minh ra phết-nhỏ tiếp tục chọc ngoáy

-Mày thích chết đúng không?-nó sấn tay áo làm nhỏ phát khiếp,nhỏ thì mỏng manh yếu đuối như vậy mà đánh một cước của nó không hiểu sống sao.Nhỏ xuống nước bụng nó rồi nói:

-Tao chỉ đùa tý thôi mà.Người giận-nhỏ quay sang cậu-Cung chăm sóc bạn chế cẩn thận nghe ,để nó mà khóc lóc là cung biết tay chuy.

Cậu gật đầu lia lịa đâu dám làm trái ý bốn cô nương của Gia Minh.Nó đang chú tâm đọc qua bài học .Đang chăm chú thì nó có điện thoại là cuộc gọi từ anh.Biết nói chuyện với anh ở đây không tiện nên báo với cậu ra ngoài nghe điện thoại.Cậu cũng hơi tò mò.

-Alo.Anh gọi em có chuyện gì không ạ-nó nhấc máy

-Bảo Anh hả?Anh cứ tưởng em không trả lời anh cơ nhưng em nhấc máy rồi.May quá-giọng anh có chút mệt mỏi-Anh còn nghĩ là em ghét anh rồi cơ

Nó không biết nói gì vì chính nó là người từ chối tình cảm của anh giờ nói chuyện cũng có hơi ngại. Thấy nó không nói gì anh biết nó cũng khó trả lời nên nói luôn:

-Chiều nay em rảnh không?Anh có chuyện muốn nói.Yên tâm anh không có gan dám tỏ tình nữa đâu

-Thôi được rồi.Chiều anh em mình nói chuyện-nó đồng ý vì muốn giải quyết mọi chuyện cho xong.

-Ừ.Thế tí đi học về anh qua đón nhé xong anh em mình nói chuyện luôn-anh

-Thế cũng được.Tuỳ anh.Thôi sắp học rùi bye anh-nó chào anh

Cúp máy xong nó đi vào lớp.Cậu đã tí ta tí tón hỏi :

-Ai vừa gọi mà phải ra ngoài thế?

-Bạn-nó ngắn gọn trả lời

-Ai-cậu gặng hỏi

-Bạn mà-vấn câu trả lời ấy

-Không tin.Ai gọi mà lên lút vậy-cậu giận dỗi

-Không phải ghen bóng ghen gió.Đã bảo là yêu anh thôi mà-nó quay sang hôn má cậu rồi nói vu vu

Cậu cười rồi xoa tóc nó. Yêu chỉ cần đơn giản như vậy thôi. Không cầu kì không diêm dúa không quá cao sang. Vậy đó.....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Đúng như hẹn sau khi học xong anh đợi nó trước cổng trường. Nhìn thấy nó anh vẫy tay gọi:

-Bảo Anh. Ở đây.

Nó nhìn về phía có tiếng gọi nhận ra anh. Cậu nhớ mường máng anh là thành viên trong nhóm nhảy và anh rất thích nó. Con ghen của cậu lại nổi lên. Nó định chạy lại chỗ anh thì cậu nắm cổ tay nó hỏi:

-Ai kia. Có việc gì?

-Bạn. Có việc cần giải quyết. Cho đi đi mà-nó nài nỉ

-Nốt lần này thôi đấy-Cậu thấy nó có vẻ thành khẩn nên gật đầu đồng ý

-Cảm ơn. Yêu ghê cơ-nó nói xong lon ton chạy ra chỗ anh

-Bạn trai em đó hả? Có phải là cậu hôm bữa đến phòng tập không. Nhìn soái ca phết đấy- Thấy nó chạy lại anh hỏi liền cổ vui vẻ mà không thành

-Anh không sao chứ-Nó lo lắng

-Anh không sao mà. Thôi đi uống nước rồi nó chuyện

Nó ngoan ngoãn nghe lời rồi anh và nó đến quán trà sữa gần trường

-Bảo Anh này. Anh sẽ chuyển vào trong thành phố Hồ Chí Minh. Vì vậy có lẽ cuộc thi nhảy lần này anh sẽ không tham gia được –anh nói giọng nghiêm túc

-Anh nói thật ă? Mà sao lại gấp vậy ă-mặt nó biến sắc

-Ừ. Tại vì anh phải theo gia đình nên đành vậy chứ biết làm sao giờ. Liệu em có sắp xếp lại được nhóm nhảy không?

-Cũng khá khó nhưng mà em sẽ cố. Mà bao giờ anh bay?

-Chắc là tuần sau. Có gì tiền anh nhé. Không là anh sẽ buồn lắm đấy.

-Ok đơn giản-nó cười

Nhìn nó cười mà lòng anh quặn thắt lại. Thì ra là nó đã có người thương, vậy mà anh lại cứ bám theo nó. Có lẽ với nó anh chỉ là người anh trai không hơn không kém. Hai người trò chuyện một lúc thì chuẩn bị ra về. Ra khỏi quán nó đã thấy cậu đứng đợi sẵn. Thì ra vì lo cho nó nên cậu bám theo anh từ lúc ở trường

-Bạn gái tôi để tôi chờ về.-cậu nói với anh

-Tôi hiểu mà-Anh gạt đầu còn nó bám vào tay cậu rồi cúi người chào anh. Anh ừ một tiếng trôi lên xe phóng đi. Còn nó leo lên xe cậu cười khúc khích

-Cười cái gì mà cười-cậu nó mà như gắt lên vì cậu đang.....Ghen

-Bám theo từ trường đến đây đúng không-nó ghẹo cậu

-Không...Không..tình cò đi qua đây uống trà sữa thôi-cậu nói dối không chớp mắt

-Nói dối. Ghen thì nói là ghen bày đặt nguy biện-nó chọc thêm

-Ờ thì yêu mới ghen cứ bộ-cậu gân cổ lên cãi

- Vâng vâng người ta biết rồi nhưng vừa phải nha quá đáng là hông có chịu đâu

Cậu gạt đầu lái xe trở nó về nhà

Tôi hôm đó nó đang thao thao bất tuyệt với đồng bài tập thì có tiếng chuông cửa. Vừa mở cửa thì cậu đã đứng chính ình trước mặt nó:

- Đến đây làm gì. Muộn rồi mà

- Hơ. Ra đây gặp cho đỡ nhớ rồi về- cậu trả lời xong vòng tay ôm nó

- Làm cái gì đấy.- nó ngại ngùng

- Nạp năng lượng. Học nhiều đang bị mệt- cậu nũng nịu. Một lát sau cậu buông nó ra rồi nói :

- Xong pin sạc đủ 100%, đỡ nhớ rồi. Thôi về đây.

Cậu quay lưng bước đi thì nó ôm từ đằng sau cậu nhõng nhẽo:

- Người ta còn chưa đủ pin chưa thấy hết nhớ mà. Đồ độc ác đến là về ngay.

Cậu quay người lại xoa đầu nó rồi đặt lên trán nó nụ hôn nhẹ. Nó thì đang tùm tùm cười thì tiếng nhỏ phá tan bầu không khí lãng mạn :

- Nóng mất quá. Giữa thanh thiên bạch nhật nha- cái kiểu mà chưa thấy người đã thấy tiếng thì chỉ có thể là nhỏ đi bên cạnh là hấn.

Nó không ngại ngần gì mà nói với nhỏ:

- Gato hả bảo anh Minh kia kia nha. Đây không có nhiệm vụ phải giải thích nhá nhá. Mà thôi vào trong nhà đi rồi nói chuyện

Cả bốn người đồng ý rồi vào nhà nó. Nó và nhỏ vào trong bếp gọt hoa quả, lấy nước. Đang chuẩn bị thì mẹ nó công tác về, vừa vào nhà mẹ đã gọi nó:

- Bảo anh ơi. Mẹ về rồi đây.

Nó và nhỏ từ trong bếp chạy ra đỡ lấy vali, hành lý của mẹ

- Cháu chào bác. Bác mới công tác về ạ. Cháu thì cháu không cần quà đâu ạ nhưng có thì cháu vẫn nhận ạ. Quà là đồ ăn thì lại càng tốt ạ- nhỏ đã lấu tấu

- Chỉ dc cái nhanh nhẩu là giỏi nhưng mà có quà cho Kỳ đây. Toàn đồ ăn trong Đà Nẵng nha: ô mai, bánh. . . đủ cả- Mẹ nó cười

- Cháu chào bác- Thấy tiếng của mẹ nó hấn và cậu từ phòng khách cũng chạy ra chào

- Ô. Đây là. . .- mẹ nó ngạc nhiên

- Đây là Khánh Lâm bạn tr. . . à bạn con –nó chỉ vào cậu. Cậu có vẻ khó chịu khi nó giới thiệu cậu với mẹ nó là “bạn”- còn đây là Gia Minh đàn anh trong trường và cũng là. . .- nó hướng tay vào hấn

- Là anh trai con. Mẹ biết rồi- Mẹ nó ngắt lời

- Sao mẹ biết- nó thắc mắc

- Mẹ đã nghe ba con kể. Thực ra thì mẹ cũng chưa gặp Gia Minh bao giờ chỉ nghe ba con nói vậy thôi. Đây là lần đầu tiên mẹ gặp Gia Minh- Mẹ nó giải thích rồi nói tiếp- Thôi mấy đứa nói chuyện với nhau đi, mẹ đi nghỉ đây.

Cả bốn đứa đồng thanh vâng vâng dạ dạ rồi ra phòng khách ngồi nhâm nhi chờ quà vặt của mẹ nó. Trong khi cả ba người đang thư thái ăn uống thì khuôn mặt cậu vẫn nhăn nhó. Nó biết là cậu giận nên huych vai cậu nói :

- Thôi xin lỗi mà. Tha lỗi đi.

- Thế từ sau phải gọi người ta là gì?

- Bạn. . . à nhầm bạn trai. Bạn trai

Cậu lúc này lại tươi cười như bình thường. Hấn và nhỏ chăm quan tâm lắm vì đang mải tí ta tí tón với nhau. Nếu như mà ngày hôm nay cậu không đến thì chắc nó phải ngồi nhai bộ phim tình cảm và nhân vật chính là hấn và nhỏ

- Ô hôm nay mày không ra phòng tập à?- nhỏ đột nhiên hỏi nó

- Tao định nghỉ nốt hôm nay rồi mai mới đi tập- nó đáp

-Mày thi hay rồi.Leader có tâm quá cơ .

-Biết rồi-nó

-Mà bao giờ đi thi.Anh em còn biết đường đi cổ vũ-hắn vừa ăn xong thì cũng hỏi

-Hết tháng này.Mùng hai tháng sau-nó trả lời

-Cái con này. Trả lời anh trai trông không thể à?-hắn giả giọng gắt lên

-Vâng-nó trả lời ngon ơ

-Thôi thôi.Không lại choảng nhau bây giờ-nhỏ lên tiếng-còn Lâm kia không nói gì đi ngồi đó mà hóc như lợn.

-Con kia ai cho mày bảo người yêu tao là lợn hả.Hả?-đang cãi nhau hắn nó quay sang chỉ choé với nhỏ -tao cho mày chết-nói xong nó cù léc nhỏ làm nhỏ cười sặc sụa :

-Tao xin lỗi hahahhahah..Tha cho tao..hahaha

-Thôi Kỳ biết lỗi rồi tha cho nó-cậu bây giờ mới lên tiếng.Nó lúc này mới buống nhỏ ra.Nhỏ giả vờ khóc lóc rồi rúc vào lòng hắn:

-Huhuhu.Bảo Anh bắt nạt em kia.

-Thôi ngoan nín đi-mặc dù nhỏ giả vờ nhưng hắn vẫn dịu dàng dỗ dành nhỏ.Một lúc sau nhỏ mới thôi nũng nịu lại cười hớn hở.

Chỉ trong có mấy tiếng nhà nó đã tan tành sự quậy phá của cả bốn đứa.Sau khi dọn dẹp bãi chiến trường nhỏ và hắn cáo về trước (thực ra thì hết cmn đồ ăn nên về là đúng rồi).Cậu cũng theo về luôn.Trước khi về cậu dịu dàng nói:

-Anh về đây.Ngủ ngoan.Nhớ mơ nhiều về anh nha.

-Nhớ rồi.Thôi về đi không muộn-nó gật đầu

Cậu cười,xoa đầu nó rồi ra về.Còn nó khoá cửa căn thân,vào phòng mẹ rồi leo lên giường ôm mẹ:

-Con nhớ mẹ quá.Tối nay con nủ với mẹ nhé.

-Ừ.Mà cậu Lâm đây là bạn trai con đúng không?-mẹ nó hỏi

Nó không nói chỉ gật gật.Mẹ nó cười cười rồi nói:

-Cha bố cô.Ngay ngừng cái gì.Yêu thì nói là yêu.Mẹ không cấm nhưng đừng để ảnh hưởng đến việc học tập.

Nó gật đầu rồi chìm vào giấc ngủ trong vòng tay mẹ,trong giấc mơ có nó và cậu. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trong bar tiếng nhạc xập xình đến nhưc óc

Ngọc Tiên cùng lũ bạn lêu lổng của ả đang ăn chơi trác táng :

-Ngọc Tiên này nghe nói con bé Bảo Anh gì đấy cướp mất anh Lâm của mày đó-Một đứa bạn ghé sát tai ả hỏi

-Biết rồi.Tao cần bọn mày chuẩn bị một món quà bất ngờ cho BẢo Anh-Ngọc Tiên uống hết cốc rượu rồi nó lại với đám bạn mặt cười gian

-Ok.Dẹp chuyện đấy qua một bên.Uống đi không say không về-cả đám đồng ý rồi lại lao vào cuộc chơi.Trong đầu Ngọc Tiên lúc này đã toan tính nhiều mưu mô để hại nó.

*****

-Tất cả tập trung.Minh cần thông báo một số chuyện-nó đang ở phòng tập

Sau khi mọi người tập trung nó mới bắt đầu nói:

-Thứ nhất:Minh xin lỗi vì một số chuyện cá nhân mà đã bỏ bê việc tập nhảy của nhóm Thứ hai:Anh Nam sẽ không tham gia vào cuộc thi lần này cũng chúng ta vì anh Nam sẽ theo gia đình vào Hồ Chí Minh trong tuần này.Thực sự thì mình cũng rất buồn nhưng mà chúng ta phải cố gắng hơn nữa.Vì anh Nam có được không?

Mặc dù nhìn ai cũng có vẻ buồn nhưng cũng đồng ý với nó.Nên sau đó mọi người lại bắt đầu buổi tập như bình thường.Bất ngờ anh đến đem theo một đồng hồ ăn và hoa quả.Mấy đứa trong nhóm nhìn thấy anh thì mừng ra mặt bỏ cả tập để ra đón anh hỏi rồi rít:

-Sao anh bỏ chúng em vậy.Huhuhuhuhu. ...

Anh không biết làm thế nào thì nó lên tiếng giải vây

-Thôi tha cho anh ấy.Anh Nam đã mang đồ ăn đến để chuộc lỗi rồi còn gì.Anh nhỉ.

Anh cười trừ gật đầu.Thế là cả nhóm ngồi xúm xít lại với nhau vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ.

-Anh có chuyện muốn nói.Sáng ngày kia anh sẽ bay cho nên nhớ phải tiễn nhé.Coi như hôm nay là tiệc chia tay của anh.

Đã có tiếng sụt sịt của mấy đứa con gái là anh lúng túng:

-Ơ kia đừng có khóc.Mấy đứa mà khóc làm sao anh đi được.

-Đừng đấy-nó đồng tình

Lúc này mấy đứa mới thôi không sụt sùi nữa.Tiệc chia tay xong,mọi người ở lại dọn dẹp rồi mới về.

-Để anh chở em về-anh ngỏ lời

-Thôi anh.Em có người chở rồi ạ

-Là cậu nhóc hôm nọ đúng không?-anh hỏi

Nó không nói gật gật đầu .Anh cười buồn rồi chào nó rồi về luôn.Anh không thể ở lại đây để nhìn nó hạnh phúc bên người ta được.Đau lắm.Anh không chịu được.

Sáng hôm sau như thường lệ,cậu đến đón nó đi học,cậu thì vẫn sẵn súa như vậy.Buổi học sẽ vô cùng yên bình nếu như tiết học bơi của lớp nó không trùng với tiết học bơi của Ngọc Tiên.Nó thì mặc áo thun đen với quần đùi làm nhỏ ngao ngán:

-Được hôm học bơi không mặc bộ đồ bơi nào đẹp đẹp xù.Mặc bộ kín mít zô.

-Em còn nói hả?Ai cho em ăn mặc hở hang như vậy?Để ai ngắm hả hả?Vào thay bộ khác đi-hắn gắt lên với nhỏ khi nhỏ mặc bộ đồ bơi hơi hở hang.

-Nhưng mà .....nhỏ câm nín

-Không nhưng nhị gì cả.Vào thay-hắn chau mày

Nhỏ phụng phịu đi vào mặc bộ áo thun quần đùi như nó lúc này hắn mới gật đầu.Sau khi khởi động giáo viên cho học sinh xuống bơi .Nó chỉ ngồi trên thành bể mặc cho nhỏ,cậu ,hắn nài nỉ xuống.Cậu làm đủ trò nào là dễ thương có,doạ nạt có mà vẫn không chịu xuống nên cậu cũng đành bỏ cuộc.Xong tiết học bơi quần áo ai cũng ướt mà bộ của nó vẫn y nguyên không dính nước.Điều đó làm thầy thể dục chú ý đến :

-Bảo Anh không tập bơi.Phạt ở lại dọn phao bơi cho cả hai lớp.Ai mà giúp thì sex bị phạt

Mặc dù ảm ức nhưng nó không còn cách nào khác đành nhìn các lớp ra về còn mình thì cầm cúi dọn phao bơi.Nhỏ khúc khích cười khi nhìn thấy nó bị hành.Cậu,nhỏ,hắn muốn giúp nó nhưng mà sợ thầy nên cũng thôi rồi vào phòng thay đồ.Sau khi ba người kia đi Ngọc Tiên cùng đám bạn đến gây sự với nó:

-Lao công kia tụi bay.Nhục nhả quá ha-Một con nhỏ lên tiếng.Ngọc Tiên cười phá lên.Nó không muốn gây sự ,dây dưa với mấy đứa bạn của Ngọc Tiên tính bỏ đi thì ả giữ tay nó lại:

-Từ từ chuyện chưa xong đâu.

-Mày có thôi đi không.Lân nào cũng gây sự với tao mày không thấy nhàm à-nó bực mình.Ánh mắt sắc lạnh nhìn Ngọc Tiên

-Tao thích thế đấy.Rồi sao.Mày làm gì tao-Ả vênh mặt lên

Nhìn mặt à là nó muốn lao vào cho vài cúc karate nhưng lại thôi vì con gái với nhau không nên động tay động chân nhiều,nó tính làm lơ mà đi luôn thì Ngọc Tiên lại kéo tay nó lại rồi hất người nó về phía bể bơi

-Làm gì vậy? -nó

Cả đám bạn của Ngọc Tiên liên tục dồn nó đến thành bể bơi rồi bỗng nhiên à dơ tay đẩy nó xuống bể rồi kèm theo lời nói:

-Làm thế này này.

Bị đẩy nó ngã xuống bể bơi.Nó cố vùng vẫy mà không nổi lên được nước ộc vào miệng,tai nó ù ù chỉ nghe loáng thoáng tiếng cười nói của Ngọc Tiên.Nhỏ nó với cậu là nó không biết bơi nên cậu lo cho nó mà đã quay lại bể bơi thì thấy nó đang vùng vẫy ở dưới hồ.Cậu lao đến phóng thẳng xuống hồ bơi rồi vớt nó lên.Cũng may nó chỉ bị sặc nước thôi,nhìn thấy cậu nó liền nhào người ôm ghì cậu rồi liên tục nói:

-Tôi sợ lắm.Anh đi đâu thế.Tôi sợ lắm

Cậu định mắng nó tại sao không cẩn thận ngã xuống hồ bơi nhưng nhìn bộ dạng của nó cậu lại thôi,lại vòng tay đỡ dành nó:

-Không sợ nữa có anh đây rồi.Anh sẽ là người bảo vệ em.Được không?

Nó gật đầu dụi mặt vào vai cậu.Đứng rồi cậu sẽ là người bảo vệ nó..Bây giờ cũng vậy và mai sau cũng vậy...Hứa đấy...

*****

Vào ngày anh bay nó cũng cả team đi tiễn anh.Mặc dù không muốn cho cậu theo mà cậu cứ nhõng nhẽo hoài nên nó đành chịu đi vậy.Nam kéo chiếc vali nặng nề vào sân bay,anh vẫn còn chút nào đó vẫn vương ở nơi đây.

-Anh Nam-tiếng gọi của người con gái anh thích đã kéo anh về thực tại.

Anh quay người lại đằng sau là một team hùng hổ kéo đến chỗ anh.Một vài đứa đã khóc thút thút dù đã chuẩn bị tinh thần.Nó tặng anh một món quà nhỏ rồi nói:

-Quà là của cả team làm tặng cho anh.Chúc anh đi mạnh giỏi,luôn nhớ đến lũ nhóc tụi em.

-Ừ....Các em ở lại nha.gắng học hành.Cuộc thi nhảy phải dành được giải nhất dù không có anh.Anh sẽ luôn nhớ tụi em-anh nó mà giọng như bóp nghẹn lại.Mấy đứa con gái đã chạy đến ôm người anh trai trong nhóm, khóc không ngừng.Nói mãi tụi nó mới chịu buông.Anh bước đến chỗ nó đang tay ôm nó thật chặt kèm theo lời dặn;

-Sống thật tốt và hạnh phúc nhé.

Nói rồi anh cũng buông nó ra vì anh sợ anh sẽ không đủ can đảm để ra đi.Anh nhìn về phía cậu gật đầu như dặn dò cậu hãy chăm sóc nó thật tốt.Cậu cũng như hiểu được phần nào nên cũng gật đầu.Vẫy chào mọi người lần cuối anh lên máy bay,ôn định chỗ ngồi,anh mở hộp quà ra,bên trong là bức ảnh của nhóm và một chiếc áo trắng trên đó là từng dòng chữ của thành viên trong nhóm gửi cho anh.Mỗi anh nhếch một nụ cười buồn.Ồn mà...Anh sẽ ổn thôi...Anh cố gắng để quên đi người con gái mà anh thương...Rất nhiều....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Cuộc thi nhảy sắp đến làm nó bận bịu tùm lum hết lo việc của nhóm lại lo học hành chuẩn bị thi cuối kỳ chẳng dành chút thời gian nào cho cậu.Cứ rảnh ra lúc nào là nó lao vào tập tành với nhóm hoặc ôn bài làm cậu có phần cảm thấy cô đơn

-Bảo Anh à.Đi chơi với anh đi mà.Nghỉ ngơi chút đi-cậu gọi điện cho nó

-Em bận rồi.Đề hôm khác được không?Nhớ-nó từ chối lời mời của cậu

-Thôi mà.Một ngày thôi cũng được.Em khất hứa với anh bao nhiêu lần rồi-giọng nói của cậu có chút nũng nịu

-Nốt lần này thôi.Hứa đấy-Nó thực sự rất bận nên cúp máy luôn.Cậu hực hăng khi nghe tiếng tút kéo dài ở phía bên kia.Bấm số của hân cậu gọi:

-Anh rảnh không?Đi chơi đi.

-Không rủ Bảo Anh đi.Anh đang bận chết mẹ với Kỳ nè.Nó hành anh từ chiều đến giờ-hắn từ chối

-Vâng thế thôi.

Thế đấy hắn và nhỏ yêu nhau lúc nào cũng kè kè bên nhau còn cậu với nó chắc chỉ nhìn nhau lúc đi học nó cũng không hay mè neohay nhõng nhẽo như nhỏ.Cậu chỉ muốn nó như vậy để được chăm sóc nó,lo lắng cho nó mà sao khó quá vậy.Có lẽ nó chỉ quan tâm đến công việc của nó chứ với cậu một cử chỉ quan tâm hay một lời nói yêu thương từ nó cũng không có.Phải chăng tình yêu của nó với cậu chưa đủ lớn.Suy nghĩ của cậu là vậy nhưng với nó sau khi từ chối cậu như vậy trong lòng nó cũng cảm thấy có lỗi.Dạo này nó ít dành thời gian cho cậu nên nó rất sợ cậu giận(giận thật rồi chứ sợ cái gì nữa).Nhưng mà nó sẽ quyết tâm hoàn thành tốt công việc của mình rồi đến bù cho cậu sau.

*****

-Hôm nay mày thi nãy đúng không?-nhỏ hỏi nó

-Ừ.Nhanh nhĩ.Tôi nhớ đi cổ vũ tao nhé-nó gật đầu không quên nhấc nhỏ nhỏ

-Ok.Anh Minh đi không?-nhỏ quay sang hắn

-Có chứ.Đi cổ vũ em gái-hắn cười

Gần đây cậu ít nói hắn thỉnh thoảng chỉ à ừ vài câu với nó nên nó cũng không dám nói nhiều sợ làm phiền cậu.

-Lâm tối có đi không?Chắc là có nhĩ?-nhỏ thấy cậu có vẻ hơi trầm

Cậu không nói gì gật đầu rồi đứng dậy ra khỏi canteen.Nó chả phản ứng gì nên nhỏ thấy lạ:

-Này chúng mày lại có chuyện gì à?

-Không đâu.Thỉnh thoảng Lâm thích làm nũng vậy thôi-nó nói rồi cũng đuổi theo cậu

-Vậy mà nói không sao.Chắc lại giận nhau chuyện gì rồi anh nhĩ?-Nhỏ cầm tay hắn rồi nói

-Ừ.Thôi để chúng nó tự giải quyết-hắn

Đuổi kịp cậu nó kéo tay cậu lại rồi nói:

-Giải thích.Thái độ của anh mấy qua là sao?

-Không sao-cậu trả lời mà không nhìn mặt nó

-Đừng trả lời em với thái độ như thế?Anh biết mấy qua em mệt mỏi lắm không?Hết lo chuyện của nhóm lại lo rằng anh sẽ giận-nó nói gần như là gắt lên

Cậu chau mày rồi đẩy nó sát vào tường

-Mệt mỏi à?Em nghĩ anh không vậy ư?đường như em chỉ lo đến nhóm của em chứ còn anh một chút thời gian của em cũng không có?Ừ thì cứ coi như là anh ích kỉ đi nhưng anh chỉ muốn em quan tâm đề ý anh một chút?Như vậy có khó quá không?-cậu cố gắng nói hết nỗi lòng mình cho nó nghe.Nói xong cậu bỏ đi để lại nó đứng chôn chân ở đó.Cả 5 tiết học sau đó cậu cũng không quay về lớp,đang lo lắng không biết cậu đang ở mô thì có tin nhắn từ số lạ:

-Lâm đây.Tan học ra sân sau trường có chuyện

Nó vui mừng hết sức cho rằng cậu đã hết giận nên sau khi tan học nó cấp sách lon ton ra sau trường.Cậu thì không thấy đâu mà thấy cả một lũ con gái cầm đầu là Ngọc Tiên đang đứng đợi nó.Như đoán được mình đã bị lừa nhưng nó muốn giải quyết một lần cho xong với á:

-Mày chính là người nhắn tin cho tao đúng không?

-Đúng đấy.Rồi sao-à bắt đầu-Hôm nay tao gọi mày đến đây để cho mày biết anh Lâm là của tao.Mày cướp anh ấy của tao là không xong với tao nghe chưa?-Á ra lệnh cho mấy đứa con gái lên định đánh nó.Mà đâu có được mấy đứa con gái chặn yếu tay mềm làm sao đọc được với chị đại với nhiều năm học karate.Kết quả là mất mặt kia nước mắt ngấn nước mắt dài cum cúp ra sau lưng Ngọc Tiên.Nó phui tay rồi nói với á:

-Từ sau biết điều đừng kiếm chuyện với tao nữa.Mong mày hiểu tiếng người hộ.

Nó quay lưng bỏ đi tương như mọi việc đã xong xuôi nhưng không Ngọc Tiên chưa bỏ qua tay á đã cầm sẵn khúc gỗ, ả chạy nhanh tới chỗ nó rồi đánh vào đầu nó.*Bụp*Đầu óc nó bắt đầu chóng váng,nó đưa tay chạm lên trán Máu! Mọi vật trước mắt dường như nhòe dần đi,máu từ vết thương chảy ra càng nhiều.Ngọc Tiên sợ hãi ,roi khúc gỗ xuống đất,liền lấy máy điện thoại của nó gọi cho cậu.Vài phút sau cậu xuất hiện ở sân sau,nhìn nó cậu xót vô cùng.Không suy nghĩ nhiều cậu chạy tới bồng nó bằng hai tay rồi chạy vào phòng y tế..Cậu nhanh chóng cầm máu cho nó rồi gọi điện cho tài xế riêng,chờ

về biệt thự của mình.Đặt nó xuống giường và bác sĩ riêng khám cho nó xong và nói rằng nó đã ổn thì cậu mới bớt lo.Cậu ngồi cạnh,nắm lấy bàn tay của nó mà lòng đau xót:

-Anh xin lỗi tại anh tất cả là tại anh.Tại anh không hiểu cho em.

Cậu cúi xuống rồi thiếp đi lúc nào không hay.

-Đây là đâu?-nó ngồi dậy,đầu còn hơi đau

Không một tiếng trả lời,nó chợt nhận ra cậu đang ở cạnh nó. Thấy cậu ngủ nên nó định nhẹ nhàng đi về cậu dụi mắt thức dậy,nhìn thấy nó cậu tiến lại ôm ghì nó vào lòng:

-Anh xin lỗi.Tại anh quá ích kỉ mà.

-Không sao mà-nó buông cậu ra rồi cười cho cậu yên tâm.Rút chiếc điện thoại ra nó giật mình khi còn mười phút nữa là cuộc thi nhảy sẽ diễn ra.Thế là nó cuống cuống bảo cậu chuẩn bị xe để chờ nó đi.May thay đến nơi ,vẫn kịp,nó thay quần áo,và makeup nhẹ.Vết thương trên đầu thỉnh thoảng lại nhói lên làm nó nhăn mặt.

-Hay thôi đừng thi nữa-cậu định ngăn nó

-Không được.Vì team phải cố gắng-nó quyết tâm

Sau khi MC giới thiệu team The King của nó là tiếng vỗ tay từ khán giả đã cất lên mãi không dứt.Đặc biệt nhất là nhỏ hú hét ồm ồm.Tiếng nhạc vang lên là nó cùng team như hoà làm một làm nó quên cả đau.Mặc dù vậy đến khúc cuối,nó vẫn hơi loang choạng nhưng nó vẫn cố hoàn thành tốt bài nhảy.Chào khán giả và lui vào cánh gà,cả team vui sướng hò reo.Hắn và nhỏ đã đứng đợi ở cánh gà từ lúc nào,tặng hoa cho nó nữa.Cậu bước vội đến chỗ nó để đỡ.Nó bảo không sao rồi tập hợp cả nhóm :

-Mọi người làm tốt...-chưa nói hết cậu nó đã ngất lịm đi khiến cho tất cả mọi người hoảng loạn.Vết thương trên chân của nó lại bắt đầu rỉ máu.Lần này cậu,hắn và nhỏ nhanh chóng đưa nó vào bệnh viện.Team cũng muốn đi cùng nhưng phải ở lại cuộc thi.Sau khi vào viện,nhỏ gọi điện cho mẹ nó,lập tức mẹ nó đã đến bệnh viện cùng ba nó và dì Hoa, ai cũng lo lắng cho nó.Nhưng sau khi biết vết thương trên trán bị bung chỉ và bị suy nhược cơ thể do không ăn uống điều độ nên mọi người mới bớt lo.

-Làm sao mà nó bị thương ở trán-nhỏ hỏi cậu-có phải do Ngọc Tiên làm không?

Cậu gật đầu.Nhỏ sôi máu xắn tay áo:

-Con này không biết điều em phải đi xử tội nó.

-Bà không cần phải làm gì đâu.Tôi sẽ có cách giải quyết-cậu nói với nhỏ

Nhỏ nhìn hắn thấy hắn gật đầu rồi mới thôi.Cũng may nó không bị sao.Cậu bảo mẹ nó và mọi người về nghỉ ngơi để một mình cậu ở lại chăm sóc nó.Lúc đầu mẹ nó không đồng ý nhưng nhìn khuôn mặt lo lắng của cậu dành cho nó nên cũng phần nào yên tâm mà ra về.Mọi người về hết rồi cậu ngồi cạnh nó nhẹ cầm bàn tay nó lên rồi hôn lên tay nó.Tại cậu quá ích kỉ,mà không để ý đến những cảm xúc của nó.

-Mong khoẻ đi nha cái đồ ngốc này-cậu nói thầm.....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Thức dậy,nó đã ngửi thấy mùi thuốc sát trùng tại bệnh viện.Ngồi dậy,nó đưa tay sờ vào trán,vết thương cũng đã đỡ đau hơn.Nhìn rảo rác xung quanh mà nó chẳng thấy ai ngoài các bệnh nhân.Cậu từ ngoài đi vào thấy nó ngồi dậy thì chạy vào nói:

-Em còn mệt,nằm nghỉ đi.

-Thôi em khoẻ rồi mà-nó lắc đầu

Cậu chỉ tay vào hộp cháo vừa mua rồi dịu dàng:

-Đói không?Ăn cháo nhớ.

Nó cười nhẹ gật gắt đầu rồi nhõng nhẽo:

-Tay em bị đau không tự ăn cháo được.Anh đút cho em ăn nhé.

Cậu xoa đầu nó,mới dậy mà đã mè nheo với cậu rồi.Thật là...Đễ thương quá đi.Cậu đưa thìa cháo lên thì nó lắc đầu nguầy nguậy rồi nói:

-Cháo nóng lắm.Anh phải thổi cơ.

Cậu cũng chiều theo ý nó,thổi nhẹ nhẹ cho cháo bớt nóng rồi mới đút cho nó ăn.Đang măm măm bữa sáng thì mẹ nó đến,đem theo quần áo và đồ dùng cá nhân của nó theo.Cậu đặt bát cháo lên bàn rồi đứng dậy mẹ nó:

-Cháu chào bác.

Mẹ nó gật đầu rồi bảo cậu về nghỉ mẹ nó sẽ ở lại viện.Lúc đầu cậu bứt rứt chưa muốn về thì nó mới nói:

-Ồn mà.Về đi có mẹ ở đây rồi.

Cậu lúc này mới an tâm ra về.Sau khi cậu đi nó VSCN và vệ sinh mắt,đeo kính cận cho thoải mái,rồi đi ra ăn nốt bát cháo của cậu.Mẹ thì liên tục ngồi bên cạnh nhằn nào là làm sao mà bị thương rồi cần nhằn tại sao không chịu ăn uống đầy đủ mà cơ thể bị suy nhược.Nó chỉ cười rồi sà vào lòng mẹ:

-Con biết rồi mà mẹ.

Mẹ âu yếm đưa con gái nhỏ.Hình như cũng lâu rồi bà chưa được tâm sự với con gái.Nói chuyện với nhau được một lúc thì mọi người trong nhóm nhảy đến thăm nó,mặt đứa nào đứa đấy cũng buồn rười rượi như mất sổ gạo.Mẹ nó đứng dậy rồi bảo:

-Các cháu vào chơi với Bảo Anh.Cô ra ngoài mua vài thứ .

Cả lũ vâng vâng dạ dạ.Sau khi mẹ nó đi nó mới nói:

-Không được Giải nhất hả ?Không sao đâu năm nay không được thì năm sau thi tiếp.Không được mất tinh thần.

-Team mình đạt Giải nhất rồi.Chuyến đi du lịch Korea về tay chúng ta rồi-Cả lũ chọt reo ầm ầm lên làm nó vui mừng khôn cùng nhưng không quên nhắc nhóm nhỏ giọng vì đây là bệnh viện .Ngồi chơi một lát thì mọi người ra về.Nó vội lấy điện thoại gọi cho anh:

-Anh Nam ơi.Team mình đạt giải nhất rồi.Yolo.

-Thật hả?Team mình giỏi ghê-anh cũng vui lây

-Vâng.Em gọi thông báo vật thôi.Mà anh sống thế nào?Có ổn không-nó không quên hỏi thăm anh

-Vẫn ổn em ạ-Giọng anh có đôi chút mệt mỏi

Hai anh em nói chuyện một lát thì cúp máy.Thật sự anh trong những ngày qua anh không ổn chút nào,công việc thì bận tùm lum với lại anh vẫn chưa quen sống trong Nam nên gặp nhiều khó khăn.Nhưng điều mà anh dường như không thích nghi được là thiếu nó-thiếu đi hình ảnh người con gái anh thương Dù vậy không có nó anh vẫn sẽ phải sống tốt.Anh sẽ ổn thôi mà...

*****

Cậu sau khi từ bệnh viện trở về nhà chuẩn bị sách vở đi học.Đến trường là nhỏ và hần đã hỏi thăm nó.Câu trả lời “Đỡ rồi” của cậu mới làm hai người yên tâm.Nói chuyện một lát,cậu đi xuống phòng học của Ngọc Tiên.Ả vừa nhìn thấy cậu từ xa đã sợ hãi.

-Đi theo tôi-cậu nói với Ngọc Tiên.Ả không nói gì khép nép đi theo sau

-Biết tôi muốn nói chuyện gì chứ-cậu hỏi

-Em xin lỗi.em không cố ý.Em chỉ định dọa để nó rời xa anh thôi-như hiểu được cậu đang ám chỉ điều gì Ngọc Tiên giải thích

-Dọa.Định nghĩa dọa của cô có vấn đề đúng không?Làm người ta vào bệnh viện mà còn nói như vậy.Tôi cho cô lựa chọn:biến khỏi đây và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa hoặc không thì cô biết hậu quả rồi đấy.-nói xong cậu bỏ đi để lại Ngọc Tiên tức giận siết chặt lòng bàn tay ả gằn lên từng tiếng:

-Bảo Anh!Tại sao mày lại có được Khánh Lâm.Tại sao không phải là tao.Con khốn!TAO THỀ TAO SẼ GIẾT MÀY.

Về phần cậu sau khi nói chuyện với Ngọc Tiên thì đinh ninh rằng ả sẽ không dám làm gì nữa nên yên tâm.Nhưng đâu có ai ngờ trong khi cậu chắc mẫm như vậy thì ả Ngọc Tiên đã phóng xe như điên đến bệnh viện nơi nó đang chữa bệnh.Rồi chuyện gì sẽ xảy ra....

*****

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Trong phòng bệnh hơi ngột ngạt nên nó ra ngoài hóng gió. Đang đi trên hành lang thì bỗng từ đằng sau có một cánh tay đẩy nó vào tường rồi bóp mạnh vào cổ nó. Vì quá bất ngờ và cũng vì vết thương vẫn chưa khỏi nên nó không phản ứng kịp chỉ nhận ra người đang siết cổ nó là Ngọc Tiên. À như lên cơn điên, dồn hết những hận thù trút lên người nó. Càng ngày à càng siết mạnh hơn, rồi đè nó xuống dưới nền nhà. Nó cố giãy giụa, kêu gào nhưng vô ích vì xung quanh không có ai. À vừa siết chặt bàn tay vừa gằn lên:

- Con khốn! Hôm nay chính tay tao sẽ giết mày. Có thể thì Khánh Lâm sẽ là của tao.

Nó tưởng chừng như không còn thở được nữa thì Kỳ từ đâu chạy xô Ngọc Tiên ra rồi hét lên:

- Mày điên à Ngọc Tiên. Mày suýt giết chết người đấy có biết không-rồi nhỏ quay sang đỡ Bảo Anh lên rồi hỏi:

- Mày có sao không?

Nó không nói được chỉ ho lên từng hồi rồi thở gấp, mặt mày xanh lét. Cổ của nó bầm tím vẫn còn hằn lên dấu vân tay. Nhìn vào vết thương trên cổ nó nhỏ điên tiết lao đến túm tóc Ngọc Tiên đang ngồi bệt ở dưới đất:

- Mày hại bạn tao như vậy còn chưa đủ hả? Mà còn đến đây tính giết bạn tao luôn sao. May mà tao đến kịp không thì Bảo Anh đi rồi cũng nên. Tỉnh lại đi Ngọc Tiên. Mày có còn là con người không? Cút khỏi đây đừng để tao thấy mặt không thì đừng trách –nhỏ nói xong thì thả Ngọc Tiên ra. À sợ hãi vội vã đứng dậy rồi nhanh chóng rời khỏi bệnh viện. Nhỏ đỡ nó quay lại phòng bệnh nghỉ rồi ra ngoài rút điện thoại gọi cho hân và cậu. Một lát sau hai người đến thì thấy nó đã thiếp đi. Nhỏ gất lên với cậu:

- Ông xử lí kiểu quần què gì vậy. Ngọc Tiên lại đến đây làm cần là sao. Ông biết tý nữa là nó đã giết Bảo Anh yêu quý của tôi không hả?

- Tôi xin lỗi. Lỗi tại tôi chủ quan quá-cậu nói

- Thôi dù gì thì Bảo Anh cũng không sao. Chuyện gì giải quyết sau . Mà chuyện này đừng nói cho bác gái không bác lại lo-hắn chốt câu cuối cùng

Nhỏ và cậu nhất trí. Chuyện lần ắt phải nhờ Kỳ thôi (thể thôi chứ dữ lắm đó). Quay trở lại Ngọc Tiên sau khi từ bệnh viện trở về thì lao vào phòng ngồi co ro trong góc nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra mà sợ hãi

“Phải làm lại thôi” ý nghĩ chột loét lên trong đầu à. Lập tức à vội thu dọn hành lí, đồ đạc và đặt vé máy bay sang Úc với mẹ với mong muốn làm lại từ đầu. Nhưng không quên gửi một bức thư cho nó để bày tỏ sự ân hận của mình.

Ba ngày sau khi xuất viện bức thư mới đến tay nó. Nội dung thì toàn là lời xin lỗi. Nhỏ thì không muốn tha cho Ngọc Tiên nhưng nó thì không muốn làm to chuyện nên thôi. Chuyện gì qua rồi thì cho qua luôn, bởi móc nhau nhiều mệt mỏi. Từ sau vụ ấy cậu lúc nào cũng kề bên nó sợ nó xảy ra chuyện gì cho dù nó đã nói là không sao. Nhưng đơn giản cậu chỉ thấy hạnh phúc khi được bảo vệ người mình yêu thôi. Sau chuyện của Ngọc Tiên nó ra viện và cùng cậu, nhỏ, hân hoàn thành kì thi khảo sát cuối kỳ và mong ngóng chờ đợi nghỉ hè để cùng team đi diễn tại Hàn Quốc.

- Này. Cho anh theo sang Hàn Quốc nhé. Chứ không có em anh chết vì nhớ em mất-cậu tựa vào vai nó dụi dụi đầu

- Đi có một tuần thôi ông ạ. làm sao mà chết được-nó đẩy đầu cậu ra

- Nhớ anh chết thật thì sao. Cho anh theo đi mà. Đi mà-cậu tiếp tục nũng nịu dụi đầu vào vai nó

- Vâng Vâng. Thích thì cứ đi-nó đành chào thua

- Đi thì phải có tao với anh Minh chứ. Lại định mánh-nhỏ từ đâu chen vào cuộc nói chuyện của nó và cậu. Đi theo sau là anh cũng gật gù:

- Chuẩn rồi. Anh em đi với nhau cho vui.

Nó gật đầu đồng ý chứ không cho đi chắc nhỏ cạo đầu bôi vôi nó quá. Kì thi cả bốn người tụi nó đều vượt qua dễ dàng và đang chuẩn bị cho chuyến du lịch tại xứ sở kim chi. Trước khi đi mẹ dặn nó đủ thứ nào là phải cẩn thận, tránh để bị ốm, mẹ nó vì bận nên không ra sân bay tiễn nó được. Đúng hẹn bốn người tụi nó đến sân bay, rồi tập trung cả team của nó rồi soát vé lên máy bay. Nó ngồi cạnh cậu còn nhỏ ngồi với hân (điều này là tất nhiên rồi). Chuyến bay kéo dài 6 tiếng và đáp xuống sân bay Seoul, bước xuống máy bay ai cũng vờn vai cho đỡ mỏi. Mọi người đi tìm khách sạn để nghỉ ngơi, nó và nhỏ ở một phòng, đang phải sắp xếp đồ đạc cho gọn. Nó nhìn vào vali của nhỏ à lắc đầu :

-Mày vác cả cái tủ nhà quần áo đi à.Sao mà lấm thế?

-Không.Đây chỉ là một phần rất nhỏ trong tủ đồ thôi.Thế này là còn ít đấy-nhỏ thân nhiên-chả bù cho ai kia vali toàn đồ màu đen không.Bộ mày cuồng màu này hay sao-nhỏ liếc cái vali của nó

Nó gật gật đầu rồi tùm tùm cười rồi huých vai nhỏ:

-Đi chơi đi.Ngắm cảnh Seoul tý.

-Ok luôn.Chờ tao thay đồ đã –nhỏ vừa lấy quần áo vừa nói

Một lát sau nhỏ trở ra với một chiếc áo chẽ vai đi kèm một chiếc váy thổ cẩm trông cực nữ tính.Còn nó thì vẫn vậy đơn giản chỉ cần một chiếc áo thun đen và quần đen thì ổn hết.Khoác vai nhỏ ra khỏi phòng đã gặp hấn và cậu.Thế là bốn người đi chơi cùng luôn.Nhưng dường như cậu và hấn không muốn vậy nên được một lúc là tách nhau ra đi chơi riêng cho lãng mạn.Lập tức cậu kéo nó đến tháp Namsan rồi còn mua ổ khoá và nói;

-Bảo Anh này.Anh thật sự cảm ơn em đã ở bên em.Cảm ơn em nhiều lắm.Anh thật may mắn khi có em.Bảo Anh à,hứa với anh đừng bao giờ buông tay anh nhé!Có được không?

Nó mỉm cười gật đầu đưa ngón út lên rồi nói :

-Hứa đi.

Cậu dịu dàng móc ngón út của mình vào tay nó rồi ôm nó vào lòng sau đó quay lại khoá ổ khoá vào cẩn thận bồng hết lớn:

-ANH.....YÊU.....EM.CÒN..EM?

-EM...CŨNG...THẾ-nó làm theo cậu hết thật to

Hai người quay vào nhìn nhau rồi cười thật tươi cậu dịu dàng nâng cằm nó rồi đặt một nụ hôn thật sâu lên đôi môi của nó.Nụ hôn ngọt ngào dưới ánh hoàng hôn như tình yêu của cậu và nó vậy.Nhưng hứa là như vậy thực hiện thì không hề dễ.Liệu cậu có thể giữ đúng lời hứa hay chỉ như cơn gió thoảng qua rồi biến mất.....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Trong khi nó và cậu đang cực kỳ tình cảm ở tháp Namsan thì nhỏ bắt hấn đi đến phố Tteokbokki Sindang-dong ở Seoul để thưởng thức những món ăn cay đặc trưng của xứ Hàn.Đi đến đâu,đến quán ăn vặt nào nhỏ cũng muốn thử:

-Anh em ăn cái này-tay nhỏ chỉ vào chiếc bánh mì trứng thơm ngon

-Em cũng muốn ăn cái kia nữa-khi nhỏ nhìn thấy tteokbokki

-Cả cái đó nữa anh à-nhỏ chỉ tay vào quán mì tương đen

Hấn bị xoay như chong chóng,mồ hôi tuôn ra như tắm trước tốc độ ăn của nhỏ

-Em ăn nhiều thứ như thế một lúc không sợ đau bụng à-hấn hỏi

Nhỏ vẫn tiếp tục ăn đầu lắc lia lịa.Khoẻ miệng xinh xắn của nhỏ còn dính chút nước sốt.Hấn nhìn mà bật cười,đến bây giờ cô nhóc này vẫn chưa tự chăm sóc cho bản thân mình thì khi hấn đi du học sao có thể yên tâm được,Hấn liền rút khăn giấy lau miệng cho nhỏ.Bỗng nhỏ ngừng ăn phụng phịu nói:

-Trong phim Hàn,nam chính toàn hôn nữ chính để lau miệng có.Anh chẳng lãng mạn gì cả

-Ồ.Thôi anh xin lỗi.Anh không biết mà-đúng thật về khoản Hàn xẻng thì hấn chắc chắn là không am hiểu rồi.Lạnh lùng là vậy nhưng với người yêu thì chiều chuộng hết sức.Nhỏ bỗng cười phá lên trước vẻ mặt lúng túng của hấn:

-Em đùa đấy.Anh tưởng thật à?

Hắn tỏ vẻ không có gì ngoài người hôn lên trán nhỏ rồi tỉnh bơ nói:

-Phạt em đấy.Cái tội làm người ta hết hồn tưởng giận.

Nhỏ cũng đâu phải dạng vừa.Bao nhiêu năm ròng cày phỉm Hàn quốc không uổng công.Đội lúc hắn không để ý nhỏ đứng dậy rồi hôn lên má hắn:

-Trà thù nè-nói xong nhỏ cúp đuôi chạy trước,rồi còn quay lại đằng sau lè lưỡi trêu người hắn.Minh nhanh chóng thanh toán tiền ăn và chạy theo nhỏ,hắn nắm lấy đôi bàn tay của nhỏ rồi nói:

-Phạt em ở mãi bên anh thôi.

*****

Đến tối hôm ấy sau khi ăn cơm tối ở nhà hàng trong khách sạn.Mọi người ai nấy trở về phòng của mình để nghỉ ngơi.Vì nó,nhỏ cùng với hắn đều đi chơi về muộn nên chưa có kịp tắm và thay quần áo.Trong phòng của nó và nhỏ,khi nó chuẩn bị lấy quần áo thì nhỏ đang nằm ườn ra trên giường than thở đau bụng hồi chiều ăn hơi quá đà.Nó bước vào phòng tắm treo quần áo vào móc,xong chợt phát hiện ra một sinh linh bé bỏng có 8 chân có lông đang bám ở vách tường.Mặt mũi nó lấm la lấm lét đi ra rồi gọi nhỏ :

-Kỳ ơi!giúp tao cái này đuôi con này đi hộ tao với.

Kỳ uể oải bò dậy rồi vào phòng tắm,nhỏ giật mình khi nhìn thấy con nhện đen thui lù.Nhỏ la toáng lên xong đứng ra sau nó,nó thì mặt tỏ ra không có gì nhưng thực tâm cũng rất sợ mấy con có nhiều chân đặc biệt là bé nhện này.Nó vội vợ lấy một chiếc hộp nhựa trong phòng rồi ném về phía con nhện.Chú nhện đang yên đang lành bị kích động thì nhảy xuống sàn nhà tắm bò về phía tụi nó.Lúc này thì cả nhỏ và nó vắt cả hộp nhựa lao ra khỏi phòng.

-Mày mà cũng sợ nhện hả Bảo Anh.Tao cứ tưởng...-Nhỏ nói

-Tưởng với chả tượng.Ai mà chả phải sợ cái gì đấy không cái này thì cái kia-nó cãi lại cố biện minh cho mình

-Thế giờ làm thế nào.chả nhẽ không định vào phòng à?-Nhỏ sau khi ghé mắt qua cửa mà vẫn thấy bé nhện lì lợm nằm chênh ềnh giữa cửa ra vào

-Thì sang nhờ Lâm với anh Minh chứ sao nữa-nó tìm cách giải quyết

Nhỏ gật đầu đồng tình.

-Anh Minh này.Anh không định nói cho Kỳ biết anh sẽ đi du học à-trong khi nhỏ và nó đang đi đến phòng của cậu và hắn thì cậu hỏi

-Anh cũng chưa biết nữa.Anh không biết phải nó như thế nào.Lỡ như...-hắn trả lời

-Haizz..Dù không muốn nhưng anh vẫn phải quyết định-cậu thờ dài

Hắn không nói gì gật đầu khuôn mặt hiện rõ vẻ lo lắng xen lẫn buồn rầu.Hắn không biết làm thế nào.Liệu như nhỏ có thể chờ hắn ba năm được không?Ba năm yêu xa liệu nhỏ có chấp nhận?Đang suy nghĩ mông lung thì tiếng gõ cửa làm hắn trở về hiện tại.Cậu chạy ra mở cửa thì nhìn thấy nó đẩy nhỏ vào phòng.Nhỏ chạy lại chỗ Minh giật giật tay áo nói:

-Anh Minh đi theo em.Có chuyện quan trọng-Mặt nhỏ hình sự.Hắn còn chưa kịp hiểu gì thì đã bị nhỏ lôi xềnh xệch đi.Cậu nhìn sang nó tìm câu trả lời thì mặt nó cũng nghiêm túc không kém nên cũng leo theo sau nó.Đến trước cửa phòng của nó và nhỏ,nó bắt hắn mở cửa vào trước,còn hai đứa tụi nó bám theo sau.Nhìn thấy con nhện là nó hét lớn :

-Anh Minh con nhện kia kia.Đạp nó đạp nó.

Hắn liền đưa mặt thấy con nhện nhưng không đạp mà cầm lấy chiếc hộp nhựa mà nó vừa vứt ở sàn nhà và bắt gọn chú nhện vào trong hộp.Đến lúc này nhỏ với nó mới thờ phào nhẹ nhõm.Nhưng không ý đồ của hắn đâu chỉ bắt xong thả ,hắn nhìn mặt là biết nó sợ nhện nên cố tình dí sát hộp nhện vào mặt nó.

-Đừng anh Minh.Em sợ.Lâm bảo anh Minh đi...huhuhu-nó cầm vội cái áo khoác treo ở tường rồi che mặt

Nhưng hắn vẫn không tha tiếp tục hù dọa nó.Nhỏ và cậu nhìn cũng thấy thương bảo hắn dừng lại mà hắn không rụt nó khắp phòng.Cuối cùng nó chạy đến chỗ cậu,vòng tay qua eo ,úp mặt vào vai cậu rồi lí nhí nói:

-Anh đừng trêu nữa.Em méc Lâm đó nha.

Hắn bật cười lúc này mới thôi và trả tự do lại cho bé nhện.Cậu cũng đến chịu với nó,mà cứ mỗi lần nó mà sợ thì y như rằng đều để thương .Cậu xoa đầu nó rồi nói:

-Anh Minh vắt nhện đi rồi.Không sợ nữa.

-Thật không -nó hỏi cho chắc

- Thật-cậu dịu dàng trả lời

Lúc này nó mới ngẩng mặt lên nhìn xung quanh không nhìn thấy con nhện thì nó mới buông cậu ra.

- Thôi. Anh với Lâm về nghỉ ngơi đi.- Nó nói với hân

Hân và cậu đồng ý. Trước khi ra khỏi phòng cậu xoa đầu nó rồi còn chúc ngủ ngon nữa. Còn hân thì cũng không quên nhiệm vụ của mình với nhỏ đó là chúc ngủ ngon như phim Hàn nữa. Đêm yên tĩnh ai cũng say giấc nồng rồi mà hân không thể nào ngủ được. Du học hay không? Có nên nói cho nhỏ biết hay không? Nếu nói thì phải nói thế nào? Liệu nhỏ có đồng ý? Bao nhiêu thứ cứ rối tinh hết cả vào không tài nào gỡ ra được.....

Bạn đang đọc truyện *Một Rời! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Một tuần ở bên Hân kết thúc thật nhanh. Ai cũng muốn ở lại ,chưa muốn về. Hôm nay là đêm cuối cùng tại nó ở đây nên nó quyết định một bữa liên hoan thật là hoành tráng có gà rán, và tất tần tật đồ ăn ở xứ xở kim chi. Đã chơi là phải chơi tới bến nên mọi người còn mua cả bia lẫn rượu soju. Đã sang Hàn mà không thử uống bia ăn gà rán và thử rượu soju thì quả là đáng tiếc. Trong buổi liên hoan nó chỉ ăn chứ không dám động đến bia rượu. Nhưng mọi người đổ dồn chú ý vào nó-người có công to nhất để có được chuyến du lịch này và ép nó uống rượu. Lúc đầu cậu uống hộ nhưng mọi người đâu có chịu bắt nó uống bằng được rồi còn nói rằng: “Bảo Anh chả nhẽ lại không cùng anh em uống một chút nhỉ?”. Thế là dù không muốn nhưng nó vẫn phải cầm cốc rượu lên mà uống. Mặt mũi nó nhăn nhó lại xem chút là nữa là bị sặc. Cậu vội đỡ lấy cốc rượu trên tay nó rồi đặt xuống. Tưởng nó sẽ được tha ai dè mọi người thấy nó uống được nên cứ mời nó uống. Vì không muốn phá hỏng cuộc vui nên nó cứ uống hết cốc này đến cốc khác. Trong đó nhỏ Kỳ thì muốn thử xem rượu soju như thế nào mà không được vì hân không cho. Nhỏ ôm cánh tay của hân tỏ vẻ dễ thương rồi nói:

- Anh cho em thử đi. Một tý thôi ờ. Nhớ nhớ?

- Không –hân thẳng thừng

- Không thì thôi làm gì mà căng. Uống thêm nữa –nhỏ lụng bụng trong miệng

Cuối cùng thì tiệc đã tàn ai cũng trong trạng thái ngà ngà say trở về phòng. Còn nó thì đã say khướt không còn biết trăng sao gì nữa. Cậu mới đỡ nó dậy mà cần nhân:

- Để anh đỡ em về phòng. Đã không uống được rồi còn bày đặt uống cho có vô.

Nó hếch mặt lên, chỉ tay về phía cậu, giọng nhè nhè nhưng có phần gắt lên:

- Tôi không có say. Anh là ai mà dám xen vào, tôi tự về phòng được. Tránh ra coi

Lúc này cậu không còn kiềm chế được nữa, gắt um lên :

- Ya... Anh là bạn trai của em đó.

Nó tự nhiên cười rồi quay ra hỏi nhỏ đang ngồi bên cạnh:

- Anh đẹp trai này là bạn trai tao thật hả?

Thấy nhỏ gật gật thì nó mới tin nhưng chưa kịp nói câu gì thì say đến nỗi ngủ luôn xem chút là ngã đập đầu xuống bàn may mà có cậu đỡ. Thế là cậu phải công nó về đến tận phòng còn nhỏ thì lơ đãng đằng sau cầm ví và đồ cho nó. Còn hân thì đã về phòng từ lâu. Nhẹ nhàng đặt nó xuống giường cậu hôn lên trán nó rồi quay ra nhờ nhỏ chăm sóc nó hộ cậu.

*****

Sáng ngày hôm sau ai cũng trong trạng thái cuồng cuồng ra sân bay do hậu quả của cuộc vui hôm qua. May mắn thay nó và mọi người vẫn kịp chuyến bay. Sắp xếp hành lý và ổn định chỗ ngồi xong nó mới bắt đầu thấy hơi mệt và đau đầu chắc hôm qua uống nhiều rượu quá.

- Tựa vào đây này-cậu chỉ vào vai mình và nói với nó. Thật ra cậu cũng chẳng để tâm chuyện hôm qua và nó cũng chẳng nhớ cái gì nên thôi cậu cũng không muốn nhắc lại. Nó thấy cậu nói thế không ngăn ngại ngà đầu vào vai cậu rồi tiếp đi lúc nào không hay. Cậu khẽ vuốt tóc nó rồi thình thoảng cựa mình nhẹ sợ làm nó tỉnh giấc.

- Anh này-nhỏ gọi hân

-Anh-nhò gọi lại khi không thấy hấn trả lời

-Anh...-nhỏ dường như gất lên thì hấn mới quay ra nhìn nhỏ.Quay ra thì thấy nhỏ đã phụng phịu

-Sao nà-hấn dịu dàng hỏi

-Chà sao –nhỏ trả lời giận dỗi

-Thôi.Giận làm gì xấu bây giờ đó-hấn đẩy vai vào người nhỏ mặt cố tỏ vẻ dễ thương nhưng không thành bởi có lẽ cái mác cool boy vẫn không thể nào gỡ ra được khỏi khuôn mặt của hấn.Lúc này nhỏ mới cười rồi khoác tay hấn.

-Ước gì lúc nào chúng mình cũng ở bên cạnh nhau như thế này nhỉ-nhỏ nói

Hấn không trả lời vì điều hấn muốn cũng chỉ có vậy nhưng sao khó quá.Hấn sẽ phải đi du học sẽ phải xa nhỏ.Giờ đây hấn chỉ còn biết tận hưởng những ngày còn lại ở Việt Nam với nhỏ.Chỉ vậy thôi...

*****

Chuyến bay kết thúc cũng là tầm trưa.Ai đều trở về nhà nấy.Còn cậu đưa nó về đến tận nhà .Cậu giúp nó kéo hành lí vào tận trong nhà rồi nó bảo cậu ngồi xuống ghế để nó lấy nước.Thực sự sau một chuyến đi dài cậu cũng chưa muốn về nhà ngay vì còn đang mệt.Nó và cậu đan ngồi uống nước thì nghe thấy tiếng mẹ nó

-Bảo Anh về rồi hả con?Sao không gọi cho mẹ ra sân bay đón.

Nó lon ton ra chào mẹ ngay rồi cười cho qua.Cậu cũng vội đứng dậy chào mẹ nó rồi định về thì mẹ nó nói:

-Thôi giờ cũng muộn rồi.ở lại ăn cơm với nhà bác cho vui.Mọi ngày có 2 mẹ con cũng buồn.

Cậu lúc đầu từ chối nhưng mẹ nó mời nên cũng ở lại.Thế là nó và cậu ngồi ở trong phòng bếp đợi mẹ nó nấu cơm.Xong xuôi 3 người ngồi vào bàn ăn.

-Ngon không cháu-mẹ nó hỏi

-Oa..Lâu lắm rồi cháu mới được ăn mấy món này.Thực sự là rất ngon luôn ạ.

-Ô vậy hả?Thế mà bác cứ tưởng ...

-Mẹ này.Đồ ăn của mẹ nấu tất nhiên phải sánh ngang với nhà hàng 5 sao rồi chứ ạ-nó thêm lời

-Chị chỉ được cái nịnh thôi-Mẹ ấn đầu nó

Mẹ gấp thức ăn vào bát nó và bát cậu rồi nói là nếu ngon là phải ăn hết.Bữa ăn kết thúc mẹ nó phải đi làm luôn nên nó phải rửa bát cậu cũng phụ giúp một tý là lau bát.Đang lau mà cậu cũng phải trêu chọc nó nào là vò đầu nào là nhéo mũi nó làm nó hết sức bực mình

-Có để em yên không hả?

-Không-cậu trả lời

-Ừ thêm chơi với anh nữa-nó nói xong bỏ mặc cậu lẫn đồng bát chưa rửa xong trong bếp rồi đi ra ngoài phòng khách.Ngồi phịch xuống ghế bỗng nó nhìn thấy trong chiếc áo khoác của cậu có túi gì đó.Nó tò mò lôi ra xem thì mới hay đó là thuốc đau đầu.Chắc là sáng nay thấy nó đau đầu nên cậu mua để nó uống mà lên máy bay là nó ngủ mất tiêu rồi nên thôi.Nó tự cười một mình rồi đứng dậy đi vào bếp thấy cậu đang vật lộn với đồng bát đĩa mà buồn cười.Nó chạy đến vòng tay ôm cậu từ đằng sau :

-Cảm ơn anh đã luôn lo cho em

Nói xong nó quay ra rửa bát thay cậu còn cậu lại quay về lau bát đĩa dù chưa hiểu chuyện gì nhưng cậu vẫn cảm thấy hạnh phúc khi nó nói như vậy.Thế là cậu cũng ôm nó rồi đặt cằm lên vai dụi dụi và nói nhỏ:

-Anh cũng cảm ơn em

Lần đầu tiên trong cuộc đời nó biết thế nào là cảm giác được yêu,biết thế nào là yêu một người.

(chap này bạn nên mình có nhiều lỗi mong các bạn bỏ qua ạ)

Chương 31

Sau cùng đều trở thành người dung, cho nhau khoảng thời gian đẹp đẽ đã là điều tốt nhất có thể rồi...

Sau khi trở về Việt Nam nó lại bắt đầu đi làm thêm và tiếp tục hoạt động nhóm. Dù vậy nó vẫn dành thời gian cho cậu. Còn hấn và nhỏ thì lúc nào cũng dính nhau như sam. Nhưng gần đây lo chuẩn bị thủ tục và một số giấy tờ du học nên hấn thường xuyên không gặp nhỏ hay không nghe điện thoại là nhỏ cực kỳ khó chịu, bực mình:

- Dám không nghe máy của tao nữa chứ- vừa rồi điện thoại ra là nhỏ đã hét lên.

- Sao? Sao? Chuyện gì- nó bung đĩa hoa quả từ trong bếp ra

- Gần đây anh Minh không gặp tao hay đi chơi với tao, gọi còn thì tắt máy. Chả thèm để ý đến tao gì cả.

- Chắc bận gì thôi. Máy với anh Minh lúc nào chả quấn lấy nhau. Thôi để anh ý thờ một tý. Dù sao thì anh Minh cũng còn bạn bè nữa cơ mà.

- Ừ. Có lẽ thế- nhỏ gật đầu cho qua

*****

- Anh Minh này. Giờ phải làm sao nói cho Kỳ đây- cậu hỏi hấn

Hấn nhìn vào cốc cà phê trước mặt mình không trả lời cho đến khi cậu hỏi lại hai ba lần:

- Anh cũng chưa biết nữa. Thủ tục cũng làm xong rồi. Tuần sau là đi thời gian ngắn ngủi như vậy liệu Kỳ có chấp nhận- hấn trả lời, cười buồn- Thời gian du học chắc cũng phải 5-7 năm chưa kể việc anh có lẽ sẽ phải làm tại chi nhánh công ty bên đấy nữa. Liệu Kỳ có chờ đợi anh được không? Anh cũng không muốn bắt Kỳ phải chờ đợi anh.

Cậu không nói gì, hấn nói như vậy cũng không sai. Nhưng hấn có thể giải quyết như thế nào đây? Hấn có vẻ suy ngẫm một lúc lâu rồi đập tay xuống bàn một cái rồi đứng dậy bước ra khỏi quán mặc cho cậu có gọi gì đi chăng nữa. Cậu cũng chẳng thèm gọi lại làm gì, chuyện này thì cậu làm sao mà giúp hấn được. Ngồi buồn quá chả biết làm cái gì cậu gọi điện cho nó:

- Em ơi. *giọng ngọt xót*

- Dạ. *ngoan ngoãn trả lời*

- Đang ở đâu vậy. Đi chơi với anh đi.

- Em đi làm rồi. Đang ở quán cà phê nè.

- Thế anh ra quán nhé. Ngắm cho đỡ nhớ

- Ừ cũng được .

Một lát sau cậu đã có mặt tại quán cà phê nơi nó đang làm thêm. Như mọi khi cậu gọi một tách cà phê sữa và đồ ăn nhẹ. Nhưng cái khác là cậu không còn thích đọc tiểu thuyết mỗi lần uống cà phê nữa mà thay vào đó cậu sẽ ngắm nó làm việc. Theo dõi từng hành động cử chỉ và biểu cảm của nó khi làm việc có lẽ từ bây giờ sẽ trở thành thói quen của cậu. Công việc của nó kết thúc thì cậu đưa nó về tận nhà, nó không quên tạm biệt bằng một nụ hôn lên má cậu.

Tối hôm ấy tưởng được nghỉ ngơi thư giãn thì nhỏ rủ đi chơi vậy là nó lại phải quần áo là lướt xách mông lên đi với nhỏ. Nó và nhỏ đi vào quán ăn vặt rồi nhỏ gọi vô cùng nhiều thứ. Sau đó thì ăn như chưa từng được ăn làm nó choáng váng .

- Ăn từ từ thôi không nghẹn bây giờ- nó nói

Khụ.. Khụ vừa dứt lời thì nhỏ bị nghẹn thật nó vội lấy cốc nước ngọt đưa cho nhỏ rồi cắn nhai:

- Tao bảo mà. Nói không nghe.

- Mà kệ tao đang bực mình đây, như mà nói tao không gọi cho lão Minh mấy ngày nay rồi mà lão ấy cũng không thèm gọi cho tao nữa. Mà để im tao ăn cho hả giận- nói xong nhỏ lại tiếp tục nhồm nhồm

Ăn xong nó và nhỏ đi dạo phố cho đỡ đầy bụng (ăn như thế cơ mà).

-Mày làm gì phải làm căng vụ ông anh trai tao làm gì?Gặp nhau xem như thế nào-nó nói

-Không.Nhất quyết không.Anh Minh mà không xin lỗi tao còn lâu tao mới tha thứ-nhỏ quay mặt lại nói với nó,chân vẫn tiếp tục bước.Ai dè mặt thì không chịu nhìn đằng trước,chân thì không dừng nên đâm thẳng vào một người đằng trước.Nhỏ giật mình xin lỗi rồi rút nhưng khi ngược mặt lên thì nhỏ vô cùng bất ngờ khi trước mặt nhỏ là hân,đi bên cạnh là một người con gái ăn mặc quyến rũ rồi còn khoác tay âu yếm nữa.Nhỏ sốc hết sức,miệng lắp ba lắp bắp nói không ra hơi,tay chỉ về phía người con gái đó:

-Anh Minh...Ai đây anh...Nói cho em biết ai đây.

-Tôi là người yêu của anh Minh cô không thấy hả?-à ta ông ọ

-Không phải đúng không anh?Đúng không-nhỏ không tin vào sự thật,khoé mắt đã ươn ướt.

-Đúng.Cô ấy là người yêu của tôi-hân khẳng định

-Thế em là gì?Là gì của anh-nhỏ lúc này đã mất bình tĩnh thật sự

-Người qua đường.Chán thì bỏ.Thế đã đủ chưa-hân nói rõ ràng từng chữ một

Bốp.....Nhỏ gơ tay tát hân một cái thật mạnh nhưng không khóc có lẽ nhỏ đã khổ tâm quá rồi không thể nào khóc được nữa rồi chạy vụt mất.Nó chứng kiến mọi chuyện từ nãy đến giờ thì rất tức giận với hân ,trước khi chạy theo nhỏ thì nó đứng lại cạnh hân và nói:

-Em không hiểu anh đang nghĩ cái quái gì nữa.Em rất thất vọng về anh-nói rồi nó chạy đuổi theo nhỏ bỏ lại hân đứng chết trân tại chỗ.Hân đứng là tôi tệ thật...hết chỗ để nói mà.

-Thôi nhiệm vụ của chị hết rồi.Đi chơi đây.Mày chơi như vậy có ác với cô bé kia quá không?-cô gái đi cùng hân lên tiếng

-Em cũng không biết nữa chị à.Em rồi quá.Dù sao thì cũng cảm ơn chị đã giúp em.

-Có gì đâu.Chị em kết nghĩa cơ mà.Mà chú nên suy nghĩ lại đi không sau này hối không kịp.Chị chưa thấy mày yêu ai thật lòng như cô bé này đâu-nói xong câu ấy cô gái leo lên chiếc taxi rồi đi mất.Hân cũng buồn chứ,cũng đau khổ chứ nhưng biết làm sao được đã lỡ rồi thôi cứ để nó như vậy đi.Cái tát của nhỏ không làm hân đau về thể xác nhưng sao hân lại đau lòng thế này.....

Nó chạy mãi mới đuổi kịp nhỏ,chân ngắn mà chạy nhanh gọn.Ngồi xuống chiếc ghế đá nhỏ đã bật khóc nức nở.Nó vội ôm nhỏ vào lòng và an ủi:

-Thôi.Chuyện đã xảy ra rồi biết làm thế nào giờ.Mày còn có tao cơ mà.

Nó cứ ôm nhỏ như thế cho đến khi nhỏ nín.Nó trở nhỏ về nhà,đặt mình trên chiếc giường nhỏ không sao ngủ được:

-Anh là đồ tồi,tên đáng ghét-nhỏ hét lên

Khóc thì cũng khóc rồi,đau khổ thì cũng đau khổ rồi.Nhỏ còn biết làm gì nữa.Mọi thứ cứ rối lên như mớ bòng bong không tài nào gỡ ra được.NHưng rồi nhỏ gạt tất cả sang một bên.....

RỒI MỌI CHUYỆN CŨNG SẼ ÔN THÔI.....CŨNG ĐÂU CÓ THỂ ĐAU LÒNG MÃI ĐƯỢC...

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Sau một đêm dài nhỏ đã bình tĩnh hơn.Cầm điện thoại trên tay,nhỏ lưỡng lự mãi không biết có nên gọi cho hân hay không? Cuối cùng nhỏ hít một hơi thật sâu nén lại tất cả những cảm xúc trong lòng mình,nhỏ gọi cho hân để nói chuyện thẳng thắn với nhau.Nhỏ cứ nghĩ rằng hân sẽ từ chối nhưng hân vẫn đồng ý.Có lẽ hân đang muốn an ủi nhỏ thôi mà.Đến nơi hẹn nhỏ gọi cho cho mình một tách trà đào rồi đợi hân,mắt nhìn vô khoảng không.Một lát sau hân đến,ngồi đối diện trước mặt nhỏ,hân phải lấy hết can đảm mới nói được :

-Chia tay đi.

Yêu nhau bao lâu đơn giản với hân kết thúc bằng hai từ chia tay.Được thôi nhỏ cũng chẳng cần suy nghĩ như vậy nhỏ trả lời luôn:

-Tuỳ anh thôi.Cái gì không phải của em thì em cũng chẳng giữ làm gì.

Hắn cúi mặt, không dám nhìn nhỏ, không dám đối diện với nhỏ hay với chính tâm can của mình. Nhưng rồi hắn vẫn nói:

-Ừ. Anh xin lỗi-nói xong câu ấy hắn đứng dậy quay người thì bước đi thì nghe nhỏ nói:

-Thế mà em cứ ảo tưởng rằng em đã thay đổi được con người anh cơ đấy. Em ngốc quá đúng không anh?

Hắn không quay đầu lại, cũng dám trả lời câu hỏi của nhỏ. Hắn sợ rằng nếu như quay lại hắn sẽ chẳng thể nào giữ bình tĩnh được mà không ôm nhỏ vào lòng-người con gái đã khiến hắn thay đổi đã khiến hắn biết thế nào là tình yêu thật sự...sợ rằng nếu quay lại hắn sẽ không đủ can đảm buông tay nhỏ để không làm nhỏ đau lòng. Hắn đứng chôn chân ở đó, nhỏ cũng không còn lý do gì ở đây nữa nên đứng dậy, kẹp tiền nước dưới menu rồi bước qua người hắn không quên buông một câu như người đứng:

-Chào anh. Hạnh phúc nhé-giọng của nhỏ như muốn kìm nén để không bật thành tiếng khóc. Nói rồi nhỏ lao nhanh ra khỏi quán. Hắn rất muốn ôm chặt nhỏ vào lòng hay có thể chạy theo nhỏ nếu giữ nhỏ. Nhưng lý trí của hắn không cho phép hắn làm như vậy.

*****

-Cái gì? Chia tay là sao? Nói rõ cho tao xem nào-dù đã biết chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra nhưng nó không ngờ rằng lại nhanh như vậy.

-Thì tao hẹn ra nói chuyện rồi anh Minh nói chia tay rồi tao chấp nhận thôi.

-Ừ. Thế bây giờ mày muốn làm gì không? Đi ăn? Đi chơi? Gì cũng được hôm nay tao sẽ dành trọn nguyên ngày cho mày luôn.

-Tao không muốn làm gì cả. Mày cứ đi làm đi không phải lo cho tao.

Nó vừa lo lắng vừa tức giận lấy xe đi thẳng đến nhà hắn. Chào dì Hoa xong nói tức tốc lao lên phòng hắn ai ngờ cũng ở đó, mặt cũng có vẻ khác hình như cũng biết chuyện gì rồi. Nó nói luôn:

-Sao anh lại làm như vậy, Minh? Kỳ nó yêu anh thật mà.

Hắn không trả lời, cứ ngồi thừ ra đấy. Cậu vội kéo nó ra ngoài mặc cho nó vùng vẫy và nói:

-Anh có chuyện muốn nói. Ra ngoài trước đã.

Hai người xuống dưới lầu, dì Hoa tươi cười mời hai đứa ăn cơm:

-Lát ờ lại ăn cơm nhé!

-Vâng. Chúng con đi dạo đi nhé-nó xin phép

Nó và cậu đi dạo trong khu vườn của biệt thự. Cậu mở lời:

-Anh Minh sắp đi du học rồi

-Cái gì cơ? Sao không ai nói cho em biết vậy-nó ngạc nhiên.

-Cô gái mà đi cùng anh Minh chỉ là một người bạn không hơn không kém. Anh ấy làm vậy để kỳ chấp nhận chia tay vì không muốn bà ấy phải chờ đợi Minh, cũng không muốn Kỳ chịu tổn thương-cậu không trả lời câu hỏi của nó mà nói

-Vậy tức là anh Minh yêu Kỳ thật lòng hả?

-Anh cũng nghĩ vậy-cậu gật đầu.

Nó hiểu nhầm hắn rồi. Hai người không nói thêm gì nữa rồi, trở vào thì cũng đến bữa trưa. Ba nó bận nên không về được. Mọi người ngồi vào bàn ăn, hắn vẫn vậy, vẫn nói chuyện bình thường vui vẻ nhưng chắc hắn cũng đau lắm chứ khi mà đưa ra một quyết định như thế. Dì Hoa cũng có đề cập đến chuyện du học. Bữa cơm kết thúc nó cùng dì Hoa dọn dẹp xong thì nó lên phòng hắn nói chuyện:

-Có ổn không đấy?

-Em gái sao nói chuyện trông không thể hả tý mách ba bây giờ-hắn đáp

-Giờ mà còn đùa được nữa.

-Không đùa thì làm gì hả em? Tối mai đi ăn em mời cả Kỳ nhé anh cũng không tiện mời cho lắm coi như tiệc chia tay. Với lại em phải hứa với anh không được nói cho Kỳ biết về việc anh đi du học.

-Rồi. Rồi-nó gật đầu. Nó xem đồng hồ rồi bảo cậu đưa đến quán cà phê để làm thêm.

Đưa nó đến quán cà phê, cậu tháo mũ bảo hiểm ra giúp nó. Nó cười rồi nói:

- Bye. Làm đây.

Bỗng nhiên cậu gọi nó: “Bảo Anh”. Nó quay lại thì cậu chạy đến chỗ nó và ôm nó vào lòng làm nó rất bất ngờ.

- Đây đang ở chỗ đông người đó. Bỏ ra coi nó đây cậu ra vì đang có hàng chục con mắt đang dán vào nó và cậu và nó thấy ngượng

- Hứa đi. Cho dù sau này anh có nói chia tay thì em nhất định không được đồng ý đâu đấy. Hãy tiếp tục ở bên anh. Xin em đấy.

- Hứa mà. Không buông tay anh đâu- nó đáp- giờ thả ra người ta ra coi không thờ được nữa rồi.

Cậu mới dần buông nó ra rồi rồi rít xin lỗi còn hỏi xem nó có đau không vì hồi nãy cậu ôm hơi chặt. Nó lắc nhẹ đầu và bảo cậu về đi..

(Đến đoạn này thì tui cũng chả biết viết gì nữa nên để nó cụt vậy lun hi)

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Anh à, nếu sau này chúng mình chia tay. Anh không quay đầu thì em sẽ không níu kéo đâu. Thật đấy!...

- Haizz. Cái con này đã bảo đến rồi mà giờ này không thấy mặt mũi đâu- nó cần nhẫn vì đã nói với nhỏ phai đến bữa tiệc mà hấn tổ chức rồi nhưng tuyệt nhiên nó không nói đây là tiệc chia tay để hấn đi du học.

- Chắc đến ngay thôi. Mà này đến tiệc của anh trai mà ăn mặc thế này đây –hấn mặc dù cũng khá sốt ruột nhưng vẫn khá không hài lòng về cách ăn mặc của nó. Ai đòi đi ăn tiệc mà chơi nguyên một cây đen. Nó bận trên mình một chiếc áo thun trắng khoác ngoài là một chiếc áo Jacket, quần baggy đen rách gối và kết thúc là đôi giày sneaker cũng đen nốt.

- Sí. Anh nói như mẹ em ý. Đau đầu- nó cãi lại

- Em thấy đẹp mà- cậu bênh nó

Nói chuyện một lát thì bỗng từ xa xuất hiện một chiếc limo sang trọng. Khi xe dừng lại thì cả ba người đều vô cùng ngạc nhiên vì bước từ trong xe ra là nhỏ và đi bên cạnh là một chàng trai nào đó nhìn có vẻ thân mật. Nhỏ khoác tay chàng trai kia nói chuyện vui vẻ. Hấn cảm thấy rất khó chịu khi chứng kiến hình ảnh đó nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời từ nhỏ

- Xin giới thiệu với mọi người đây là bạn trai của mình- không đợi ai hỏi câu nào nhỏ đã nói

Ai cũng rất bất ngờ với câu nói này của nhỏ. Nó nhanh như cắt đi đến chỗ nhỏ nắm tay nhỏ kéo đi

- Bỏ tay tao ra. Đau cái con này- nhỏ gắt lên giằng tay ra

- Mày nói rõ đi xem nào. Sao cái thằng đó lại là người yêu mày. What ? Cái gì đang xảy ra vậy- nó nói khuôn mặt lộ rõ vẻ khó chịu

- Chia tay người cũ có người mới là điều đương nhiên thôi- nhỏ trả lời

- Mày cứ làm những gì mày muốn đi. Rồi sau này hối không kịp đâu –nó chẳng còn nói thêm câu nào được nữa

Lúc nó và nhỏ quay trở ra thì đã thấy ba người con trai đã ngồi vào bàn ăn. Thấy nhỏ đến chàng trai kia kéo ghế ra cho nhỏ ngồi. Trong bữa ăn chàng trai đó còn gấp thức ăn cho nhỏ nói chung là cực kỳ tình cảm. Nó nhìn mà chường mắt với mấy hành động đó bởi nó biết ý đồ không được trong sáng của chàng trai kia. Hấn từ nãy đến giờ chẳng nói gì cả làm không khí dường như trầm hẳn xuống. Người nào cũng ăn cho lấy lệ để thoát khỏi sự ngột ngạt khó chịu của nhỏ tạo ra. Nhỏ và chàng trai kia về trước. Nó thở dài vỗ vai hấn :

- Ổn không anh? Anh không ghen hay cảm thấy gì sao?

- Có chứ. Nhưng không sao vậy cũng tốt em ấy có người chăm sóc rồi- hấn trả lời

- Em mệt với anh chị quá rồi đấy- nó thờ dài –thôi em về trước đây –nó sau khi thấy cậu đã lấy xe đi ra

Hấn gạt đầu ý bảo về cẩn thận. Sau khi lên xe nó bảo cậu đưa đến nhà nhỏ. Điều mà nó không ngờ là khi vừa đến nơi nó thấy nhỏ bị người con trai vừa nãy đi ăn cùng đẩy vào tường để giờ trò đùa bại. Nhìn nhỏ với ánh mắt sợ sệt như sắp khóc nó sôi máu lên không cần chờ cậu ra tay nó lao đến cho một

cước vào người tên đó.Hắn ta bị tấn công bất ngờ thì hốt hoảng nhưng vẫn cố nói :

-Mày là đứa nào?

Tên đó định bước đến chỗ nó và nhỏ thì thấy cậu nên sợ hãi,chỉ thè một câu rồi bỏ ra xe.Khi tên kia đã đi nó quay lại chỗ nhỏ, trông nhỏ lúc này thật thảm hại,Áo đã bị kéo xuống quá vai,như khóc nấc lên ôm nó.

-Có tao đây rồi.Tao xin lỗi vì đã không báo về được mày-nó kéo áo nhỏ lên

-Hức ...T..ao biết tao sai rồi...-nhỏ vừa nói vừa khóc

Nó diu nhỏ vào trong nhà vì nhỏ muốn sống một mình nên ở riêng không sống chung với bố mẹ chứ bố mẹ nhỏ mà nhìn thấy bộ dạng này của nhỏ thì không biết thế nào nữa.Nó đưa nhỏ vào phòng ,nằm trên giường nhỏ nói :

-Tao cứ nghĩ là nếu như tao đi cùng người con trai khác thì anh Minh sẽ ghen cơ.Nhưng mà tao sai thật rồi mày ạ.Tao sai thật rồi.Anh ấy không có một chút nào là ghen tuông cả.Đúng là anh ấy không yêu tao rồi.Đúng rồi-nói đến đây nhỏ tự nhiên ứa nước mắt

- Mày không sai đâu-Nó thờ dài

-Là sao-nhỏ vọt bật dậy

- Anh Minh sắp đi du học rồi –nó chậm rãi nói –anh chia tay mày bởi vì không muốn bắt mày phải chờ đợi phải chịu tổn thương

Nhỏ như không tin vào tai mình cố gắng hỏi lại lần nữa:

-Tao không tin.Mày nói dối tao để che đậy cho Minh đúng không .Tao không tin

-Tin hay không thì tùy mày.Mai anh Minh đi rồi có đi tiễn anh ấy không thì ở mày.Nói cho mày biết là tao đã thất hứa với anh mMinh rồi.Mày suy nghĩ kỹ đi-nó nói xong rồi đi ra ngoài và nói vọng vào trong- Tao ngủ phòng bên cạnh có gì gọi tao .

Nhỏ nằm xuống giường suy nghĩ.Chuyện gì đang xảy ra vậy?Trong khi nhỏ đang lạc mình trong bao nhiêu suy nghĩ rồi ren thì nó đã ở phòng ngoài tiễn cậu về và nhắc cậu mai nhớ đến đón đi tiễn hắn.Đêm buông xuống người thì đã chìm vào giấc ngủ còn người thì vẫn đang thao thức ....

*****

Sáng hôm sau,nó thức dậy khá sớm nấu bữa sáng xong nó gõ cửa phòng nhỏ gọi:

-Dậy đi.Suy nghĩ như nào?Có đi không ?

-Không-nhỏ trong phòng trả lời mỗi câu ngắn ngủn

-Suy nghĩ kỹ chưa-Nó hỏi lại lần nữa

-Rồi-lại một câu cụt nữa

-Tùy mày.Đồ ăn tao làm sẵn rồi ra mà ăn.Tao đi đây-nó nói

Không thấy tiếng trả lời nó đi ra khỏi nhà nhỏ cậu đã đợi ở ngoài từ bao giờ

-Kỳ không đi à?-cậu hỏi sau khi cả hai đã yên vị trong taxi

Nó lắc đầu ngán ngẩm không hiểu trong đầu nhỏ đang suy nghĩ gì nữa.

Tại sân bay hắn di hoa và bố nó đã ở đó.Nó chạy đến ôm hắn rồi nói :

-Đi mạnh giỏi nhà ông anh giai.

Hắn cười rồi quay sang bảo cậu:

-Anh đi rồi ở lại chăm sóc con em gái nhây nhây này hộ anh nha.

Cậu gật đầu.Hắn quay sang phía di Hoa:

-Bố mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe.

-Biết rồi.Sang bên đó ăn uống tốt vào,vớ vẫn là mẹ sang lôi về đấy.Biết không?Còn nữa ngày nào cũng phải gọi cho mẹ-Di hoa nói

-Tuân lệnh mẹ yêu-hắn giơ tay lên cao như chào cờ

-Thôi con,anh đi đây-hắn nhìn đồng hồ rồi nói.

Hắn quay lưng lại định kéo chiếc vali đi thì bỗng có tiếng gọi gấp gấp mà quen thuộc

-Anh Minh ..Anh Minh. . .

Quay lại là một thân hình nhỏ nhắn của người hắn yêu đổ ập vào người.Tất cả mọi người đều rất bất ngờ đặc biệt là nó vì rõ ràng sáng nay nhỏ đã chắc như đinh đóng cột là sẽ không đến mà giờ đã có mặt ở đây.Giọng nói như nghẹn lại cộng với hơi thở gấp gấp :

-Em xin lỗi.Anh ,em yêu anh. Thật đấy anh ạ.Dù cho anh có đi xa cỡ nào thì em vẫn yêu anh.Cho nên là đừng chia tay anh nhé.

Hắn bất ngờ chưa bao giờ nhỏ nói những lời như thế.Hắn ôm chăm lấy nhỏ,bàn tay vuốt lên mái tóc của nhỏ :

-Anh biết rồi.Anh cũng yêu em nhưng mà 3 năm đó,anh không muốn làm bắt em phải chờ đợi.

-Em chờ được mà.Em chắc chắn sẽ chờ anh dù là 3 năm 5 năm hoặc hơn thế nữa.Em sẽ chờ được vì ..vì em yêu anh-nhỏ lắc đầu

Hắn càng ôm nhỏ chặt hơn rồi chợt nhận ra thời gian không cho phép hắn buông nhỏ ra.Mắt nhỏ đã ngấn nước,hắn nhẹ nhàng lau cho nhỏ rồi đeo vào cổ nhỏ một chiếc vòng có ghi chữ Gia Minh còn hắn thì nhắc ra một chiếc vòng có khắc chữ Bùi Kỳ.

-Hứa rồi .Chờ anh nhé.-hắn nói

Nhỏ gạt đầu những giọt nước mắt đã rơi xuống phần vì hạnh phúc phần vì buồn khi sắp phải rời xa người nhỏ yêu.Hắn vội lau nước mắt cho nhỏ rồi cầm tay nhỏ lên nắm chặt như không muốn rời xa.

-Thôi anh đi đi không trễ giờ bay bây giờ -Nó lên tiếng

Hắn giật mình buông tay nhỏ ra rồi nắm lấy vali kéo đi không quên quay lại vẫy tay chào mọi người.Hắn đi nó đỡ nhỏ ra taxi vì dường như nhỏ không còn đứng vững được nữa.Nó lại phải đưa nhỏ về nhà rồi mới về nhà mình được.Cậu đi cùng nó vào trong nhà.Đặt người xuống ghế nó để chân dài trên ghế rồi gọi cậu:

-Anh ơi.Em mỏi chân em khát nước nữa.

Thế là cậu lon ton đi lấy nước rồi ngồi xuống cạnh nó bóp chân cho nó

-Như này được chưa-Cậu hỏi

-Dạ rồi—nó gạt đầu tỏ vẻ rất thoải mái

Giả như mà tất cả sẽ như vậy,sẽ mãi như vậy không thay đổi .....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Hắn đi cũng đã được một tháng cậu,nó và nhỏ cũng phải quay trở lại trường học sau kì nghỉ hè.Những ngày đầu hắn đi không ngày nào là nhỏ không nhắc về hắn ngày nào cũng lải nhải với nó rằng nhớ hắn lắm,muốn gặp hắn làm nó nhức cả đầu đến phát cáu.Nhưng mà bây giờ hình như cũng đã quen rồi nên cũng ít nhắc hơn bởi vì thỉnh thoảng hắn cũng hay call video về nên cũng đỡ nhớ.Mặc dù mùi giờ khác nhau nên cũng nhỏ và hắn vẫn có thời gian để nói chuyện tâm sự cùng nhau.

-Nhớ trường quá-nhỏ hét lên khi vừa bước vào cổng trường theo sau là nó và cậu.Nó ấn nhẹ đầu nó rồi nói :

-Bây giờ thôi tí lại kêu chán mệt muốn về nhà không muốn ở trường.

-Không có chuyện đó đâu nhá.Chuyện sẽ thay đổi-nhỏ héch mui

*****

-Ồi giờ ôi bao giờ mới hết tiết đây hả trời.Tao nhớ nhà,nhớ mẹ nhớ ba cho tao về nhà.Ai cho tôi lối thoát- chính xác chủ nhân của lời than ấy không ai khác chính là nhỏ

-Chưa cả hết tiết một mẹ ơi.Đã kêu một rồi đòi về nhà rồi- nó lắc đầu

-Kệ mẹ nha con.Con tuổi gì sánh vai với mẹ - nhỏ phản dame

- Con này lão tao mách anh Minh bây giờ chứ-nó

Nhỏ lúc này mới thôi ,hậm hực quay lên viết bài một lúc sau hình như lại nghĩ ra câu gì để phản dame lại nó :

-Mày thử xem xét về vai về thì tao là chị dâu mày đó.

-Gớm Tự tin thế nhờ.Có hót được ông Minh về không mà nhận là chị dâu tao rồi –nó chề môi

-Hót được hết-Nhỏ tự tin đáp trả

-Ờ ờ biết rồi học đi-Nó đến phát chán với kiểu cãi nhau như thế với nhỏ

Trải qua tiết học đầu tiên của năm học mà mặt đứa nào đứa đấy phờ phạc.Nó chợt nhớ ra điều gì đó:

-À mà sắp đến sinh nhật mày rồi Kỳ nhỉ ?Muốn gì nói coi-Nó hỏi

-Muốn anh Minh muốn iphone 7plush muốn xe đẹp.....vân vân và mây mây-nhỏ thao thao bất tuyệt

-Thôi dẹp mẹ sinh nhật đi ha.Đòi hỏi thế em eiii-Nó lắc đầu ngán ngẩm với mong muốn của nó

-O ơ khoan nào.Quà gì của mày tao đều nhận hết á-Nhỏ nói-Mà hôm nay thấy ông Lâm ít nói nhì trầm hẳn đi đấy

-Bị đau họng từ sáng không nói được rồi-nó trả lời thay cho cậu.Khánh Lâm thấy có người nhắc đến mình thì quay người ra gạt đầu đồng tình

-Cái tội không bảo vệ sức khoẻ đấy-nó nói tiếp,cậu lắc đầu phản đối

-Thích lắc đầu không?Đúng thế rồi còn gì.Lại cãi đi-Nó nói giọng bắt đầu khó chịu. Thế là cậu chuyển từ lắc đầu sang gạt đầu lia lia không dám thể hiện thái độ gì nữa

*****

Tu đây I zờ Kỳ bớt đây (Sub:Hôm nay là sinh nhật của Kỳ)

Mặc dù là chủ nhật nhưng nhỏ dậy rất sớm chuẩn bị quần áo là lướt để đi chơi.Tiệc

Tối sẽ tổ chức còn bây giờ nhỏ muốn đi chơi với nó với cậu.Trước khi đi nhỏ có gọi cho hấn.Phải mất một lúc bên kia mới nhấc máy:

-Anh!Đó anh biết hôm nay là ngày gì –nhỏ sốt sáng

-Anh...anh bận rồi nhớ để lát anh gọi lại cho em có được không-đáp lại câu hỏi của nhỏ là câu trả lời ngắn gọn rồi cúp máy

Nhỏ còn chưa cả kịp nói câu tiếp theo hấn đã tắt máy.Mặt nhỏ như kiểu ăn trái bơ nhưng liền lấy lại bình tĩnh “Thôi không sao lát anh ấy gọi lại cũng được mình có thể chờ được mà”.Và để làm được điều ấy nhỏ đã phải huỷ bỏ cả buổi đi chơi để chờ điện thoại từ hấn.Cuối cùng kết quả của nhỏ nhận được là sự im lặng.Nhỏ bức mình nửa muốn gọi điện cho hấn vừa không muốn gọi bởi cũng sợ hấn đang có việc bận gì thì sao.Nghĩ đi nghĩ lại một hồi nhỏ vẫn quyết tâm gọi cho hấn:

-Kỳ à!Anh xin lỗi quên không gọi cho em-Bất máy là hấn lập tức xin lỗi

-Anh à!Em nhớ anh-giọng nhỏ nũng nịu

-Anh biết.Anh biết mà-hấn dỗ dành

-Anh này.anh có nhớ hôm nay là ngày gì không -nhỏ hỏi

-Hôm nay á thì chủ nhật.Sao hả em-Hấn trả lời thẳng thừng

-Anh thật sự không nhớ à-giọng nhỏ chột hạ xuống thấp nhất s có thể

-Anh...Anh không.Nhưng em nói đi bé yêu của anh nói cho anh nghe đi nào .

-Dạ không có gì đâu.Anh có việc bận thì làm đi ạ-nhỏ coosl ấy giọng vui vẻ để nói với hấn rồi cúp máy.Hấn thấy giọng nhỏ khá vui nên cũng suy nghĩ nhiều.Trong khi đó hấn đâu có biết rằng vừa buông chiếc điện thoại ra khỏi tay là nhỏ đã òa lên khóc tiếc từng gì chứ nhỏ không cần gì cả cần mỗi hấn thôi vậy mà đến ngày sinh nhật của nhỏ cũng không thêm nhớ nữa.Nước mắt cứ lăn dài trên má nhỏ gọi cho nó:

-Mày à.Tôi nay chắc không party gì đâu?

-Gi cơ.Mày làm sao đấy.Sao tự đứng lại thế -nó khá bất ngờ

-Không quan trọng nữa rồi mày ạ-Nhỏ trả lời cố kìm lại tiếng nấc

-Ừ thôi tùy mày.Hay là đi ăn thôi nhớ có tao có mày này có Lâm nhá-nó gợi ý

-Cũng được-Hạ máy xuống nhỏ đã khóc thật to vừa cảm thấy ghen tị với tình yêu của nó vừa cảm thấy mừng cho nó.

*****

Ngày hôm nay hần phải giải quyết rất nhiều thứ làm hần rất mệt mỏi .Hất rất nhớ nhỏ nhớ đôi mắt nhớ nụ cười.Mở facebook lên hần mới thấy có thông báo giật mình nhận ra dòng chữ “Hôm nay là ngày sinh nhật của Bùi Kỳ...”.

Giờ thì hần đã hiểu rồi hiểu tại sao mà hôm nay nhỏ lại gọi và nói như vậy rồi .Hần tệ quá đến cả ngày sinh nhật của người yêu mình còn không nhớ.Vội vàng đi tìm điện thoại hần gọi ngay cho nhỏ nhưng không có người nhắc máy.Giờ ở bên việt Nam mới là 8h tối mà.Hần gọi đi gọi lại đến chục cuộc mà không thấy ai trả lời.Chắc hần không biết rằng nhỏ đang ở cùng nó và cậu đề chúc mừng sinh nhật với cả gia đình nhỏ nữa.Tuy không to và sang trọng nhưng cũng rất ấm cúng và trong khoảng khắc ấy nhỏ bỗng quên nỗi buồn hồi sáng.Sau khi tiệc tàn ai về nhà nấy nhỏ cũng trở về căn hộ nhỏ thân thuộc của mình mở máy điện thoại thấy cuộc gọi nhớ của hần.Nhỏ bấm nút gọi lại bên kia nhắc máy liền:

-Anh xin lỗi.Anh xin lỗi em nhiều.Anh tệ quá em à.Đến ngày sinh nhật của em mà anh còn không nhớ.

-Không sao đâu anh.hôm nay em cũng rất vui mặc dù không có anh.Năm nay anh không nhớ thì năm sau cũng được mà –nhỏ trả lời giọng cố vui vẻ mà hần vẫn nhận a rằng nhỏ rất buồn.

-Anh xin lỗi em.Tại anh hết e cứ mắng anh đi đừng nói như vậy-hần nói

-Thôi không sao anh à.Bên đó cũng muộn rồi anh đi ngủ đi –nhỏ muốn kết thúc cuộc trò chuyện

-Em cũng nhớ ngủ đi nhé.Yêu em-hần trả lời xong cúp máy

Nhỏ thần thờ sao hần vô tâm vậy được mới nói vậy mà đã cúp máy rồi hần có lỗi mà.Nhỏ mệt mỏi nằm dài ra giường cố gắng ngủ.Trong khi nhỏ đang hậm hực thì hần đang chuẩn bị sắp xếp đồ đạc buff về máy bay sớm nhất để quay về Việt Nam....

Bạn đang đọc truyện *Một Rời! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Buông thôi anh à....

Trong lúc hần đang trên máy bay mong ngóng được trở về Việt Nam gặp nhỏ thì không ngờ rằng một hình ảnh từ bữa tiệc tối qua của hần với cô nàng nóng bỏng đã được đăng trên facebook kèm theo một dòng stt “love you so much” đã bị nhỏ nhìn thấy.Cảm giác đầu tiên của nhỏ là sụp đổ hoàn toàn cái gì mà love you cái gì mà so much quá quắt lắm rồi đã thế còn ôm ấp nhau uống rượu như thế kia nữa chứ.Người trước kia đã dặn nhỏ phải chờ nay lại đi gần gũi với người con gái khác sao quá đáng thật mà.Nó bực có giận có buồn có ghen có đã không về dự sinh nhật nhỏ thì chớ lại còn đi tiệc tùng ham vui với người khác.Nhỏ nghĩ một thôi một hồi rồi tự nhiên ngồi ngây ra đấy từng giọt nước mắt cứ tự nhiên rơi xuống không cần bảo.

-Ồ làm sao.Mày khóc đấy à.Này nín ngay đang ở giữa lớp đấy-Nó thì thầm với nhỏ

Nhỏ gạt đầu vội lau nhanh nước mắt rồi đưa cho nó điện thoại.Nó xem xong hình ảnh ấy mà sốc toàn tập. Thế đấy đàn ông con trai chỉ có giỏi làm chi em chúng tôi đau khổ là giới hứa chi cho cố vô giờ lại đi gần gũi với người khác.

-Cái chi thế -Cậu hóng hót theo

Nó không nói gì dăm dúi đưa cho cậu điện thoại sợ cô giám thị bên ngoài phát hiện dùng iphone trong giờ.Cậu không tin rằng hần có thể làm như thế nên bảo với nó:

-Chắc không phải vậy đâu Bảo Anh.A không tin anh Minh lại làm như thế.

-Chịu thôi chứ sao giờ.Mà thấy bảo gọi cũng thấy thuê bao không nghe cơ.Càng đáng nghi.

-Này em toàn nói trống không với anh thế nhì.Hư là phật đây biết chưa?-Cậu không hài lòng

-Không ờ.Bằng tuổi nhau cơ mà không tao mà là may rồi đấy.Biết onnn..Chụt..

Không để nó nói hết câu cậu đã đặt một nụ hôn nhẹ lên đôi môi nhỏ xinh đang chu chu lên giải thích.

-E hèm.Tôi nhìn thấy rồi đấy nhé.Tập trung vào đi-Thấy liếc xuống bàn nó và cậu rồi nói và tiếp tục giảng bài.Nó đỏ mặt cầu yêu cậu một cái.Cậu cười tí mắt không biết xấu hổ là gì xong còn ghé sát tai nó nói thầm:

-Hư là phạt đấy biết chưa?

Nó không nói gì mặt mũi đỏ ửng rồi cũng đành gật đầu.Đấy ai bảo yêu là khổ chỉ có những người chưa từng yêu thật lòng mà thôi.

*****

Năm tiết học nhàm chán rồi cũng qua đi để lại ...thôi thôi lại xàm rồi ^^..Nó mặc dù đã có cậu nhưng không quên nhỏ đang thất tình đi bên cạnh mình.Nhưng một điều bất ngờ với nhỏ là hấn đứng trước cổng trường với bó hoa hồng trên tay rồi có cả gấu bông và chocolate.THấy nhỏ là hấn chạy lại liền quỳ gối trước mặt nhỏ trước con mắt của hàng ngàn học sinh trong trường rồi nói:

-Anh xin lỗi em nhiều lắm.Đến cả sinh nhật của em anh còn không nhớ.Anh tệ quá.Anh xin lỗi.

Nhỏ không nói gì bước qua người hấn như chưa nghe thấy gì.Học sinh trong trường bàn tán xôn xao.Hấn đứng dậy kéo tay nhỏ lại rồi ôm nhỏ vào lòng vỗ về:

-Ngoan nào.Bảo bố của anh có gì không vừa lòng nói cho anh nghe đi.

-Không có gì cả,...hử hức...-Nhỏ chột khóc òa lên

-Nín nào!Nói anh nghe-hấn dịu dàng dỗ dành nhỏ

-Đây này.Bảo người ta đợi ..hức hức xong h lại thế này đây-Nhỏ đưa điện thoại có hình ảnh ấy cho hấn.Phi cười hấn lại ôm chặt nhỏ hơn

-Hiểu nhầm thôi mà.Anh sẽ giải thích cho em nghe-nói rồi hấn lấy điện thoại của mình gọi cho ai đấy rồi bật cả loa ngoài cho nhỏ nghe nữa.

-Hello May-hấn chào lịch sự sau khi người đầu dây bên kia trả lời (chào May)

-Oh!Hi.Minh.How are you? (Oh chào mình.Bạn khỏe không?)- Tiếng của một người con gái

-I'm fine.I need your help.Explain to me the picture that you posted on facebook with my girlfriend.Thank you. (Tôi ổn.Tôi cần sự giúp đỡ từ bạn.Giải thích giúp tôi chuyện bức ảnh mà bạn đăng lên facebook với bạn gái của tôi.Cảm ơn)

-Ok.Where is she? (Được thôi.Cô ấy đâu)-giọng người con gái vui vẻ đồng ý

-Hi ...May-Nhỏ lên tiếng

-Oh.Your name is Kỳ.Right? Minh's girlfriend.You do not have to worry about the picture.We just friend.(Oh.tên bạn là kỳ hả.bạn gái mình.Bạn không phải lo lắng về bức ảnh đâu.Chúng tôi chỉ là bạn)

-Really ? (thật chứ)

-It's true.(Thật mà)

-Oh.So thank you May.I believe you.Bye May(oh Vậy thì cảm ơn May nhé.Tôi tin bạn.tạm biệt May)

-Bye-Người con gái tên May cúp máy.

Lúc này nhỏ mới nhìn hấn có vẻ tội lỗi vì đã trách nhầm hấn

-Thôi nào.Ngoan đi anh thương.Anh biết anh có lỗi rồi mà,Vậy giờ anh mua quà tặng này mà em lại không nhận à?

Nhỏ cầm lấy hoa và gấu rồi nói:

-em nhận chứ.Em nhớ anh nhiều lắm-Nói nhỏ ôm hấn trước con mắt to tròn của học sinh rồi nó bỗng vỗ tay rồi hét lớn:

-Hôn đi!hôn đi ! Hôn đi ...

Từ nó mà kéo ra một đám học sinh cũng hò hét nhau “Hôn đi hôn đi hôn đi”

Thế là hấn ôm nhỏ thật chặt rồi ngự trị trên đôi môi nhỏ ngấu nghiến đến khi nhỏ không thể thở được nữa .Rồi hấn bế nhỏ lên xe oto trước con mắt của

mọi người.

-Rồi đây người ta có đôi có cặp về nhà rồi đây.Tôi đây haizz...-nó định nói nốt mà thấy cậu mặt không vui nên đổi ngay-đã có Lâm bên cạnh rồi.

Cậu lúc này mới vui vẻ trở lại mà nắm tay nó thật chặt rồi hỏi

-Em có thích như thế không?Được tỏ tình ở nơi công cộng như này này.

-Em sao cũng được.Nếu được thì chắc cũng hạnh phúc nhưng không được thì cũng không sao cả.Em là của a rồi mà anh cũng của em rồi đi đâu được nữa.

-Yêu thế nhờ.Nói ra lời nào là muốn hôn ngay luôn á-cậu cười

-Tránh xa em 5 mét -nó bước xa cậu ra

-Em mà bước xa ah thêm tẹo nữa là có chuyện đó nha.

Nó không nói gì lại như chú mèo con lại trở về vòng tay ấm áp của cậu.....

(Sấp ngược rồi nha mấy má...)

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Sau cái ngày hấn náo loạn làm tan vỡ biết bao trái tim nhỏ bé của hàng trăm nữ sinh tại trường đã đang và sắp theo đuổi hấn thì hấn bay về Úc để tiếp tục công việc của mình và yên tâm rằng ở Việt Nam vẫn có một thiên thần đang chờ hấn. Trong khi người ta muốn ở gần nhau trả được thì nó và cậu dạo gần đây rất hay cãi nhau rồi giận hờn vô cớ.

-Anh đi đâu mà giờ này mới tới-giọng của nó khi mới gặp cậu trước cửa nhà

-Anh xin lỗi mà. -cậu giải thích

-Bao nhiêu lần rồi hả-nó cũng không tha

-Sao em khó chịu thế nhỉ.Anh xin lỗi rồi giờ còn muốn gì nữa.Bộ muốn anh quỳ trước mặt xin lỗi hay sao.Em nói đi giờ em muốn gì nữa-cậu đáp lại bằng bộ mặt cáu kỉnh

-Thôi anh đi về đi.Hôm nay em không có hứng đi chơi nữa-nó quay lưng bước vào nhà

-Sao cũng được.Bao giờ hết giận thì nói anh-cậu nói

-Ừ-nó trả lời mà như thờ hất ra

Cậu đến lúc này không còn chịu được thái độ của nó.Cái người mà ngày nào còn dễ thương nũng nịu lo lắng cho cậu đi đâu rồi.Cậu nắm lấy tay nó rồi đẩy nó áp sát vào tường nói phải từng hơi thở ấm áp của mình vào tai nó:

-Nói cho anh nghe.Em có gì không vừa lòng với anh nào.

-Không có gì anh về đi-nó sẵn giọng

-Nói cho anh nghe đi mà-cậu tiếp tục nài nỉ

-Anh thôi đi.Đừng thì thầm vào tai em nữa.Em không thích vậy đâu-nó nói người cổ vùng vẩy khỏi người cậu.

-Em phải tha lỗi cho anh cơ-cậu không buông nó ra

-Rồi rồi em tha.Được chưa-nó thở dài.Lần này nó thoát ra khỏi người cậu chạy ngay ra phòng khách.Cậu đuổi theo ôm nó từ đằng sau rồi lại tiếp tục thì thầm vào tai nó:

-Em mà cứ giận dỗi vô cớ như này là anh ăn em thật đấy.

-Em chưa 18.Tha cho em đi-nó nói.nó vừa nói vừa đưa hai tay lên chấp tay vào thành khăn cầu xin.Cậu lúc này mới buông nó ra

-Đi chơi nhớ-cậu dễ thương nói

-Vâng vâng.Dạ ngoài đợi em thay quần áo-nó đẩy cậu ra ngoài

-Ồ.Không được đứng ở đây nhìn em thay đồ à-cậu hỏi về mặt ngây ngô nhưng trong lòng không hề vậy

-Một là ra ngoài còn tý còn đi chơi.Hai là ở đây thì ở nhà không có đi đâu hết.Nào chọn đi-nó tỏ vẻ không hài lòng

Thế là cậu đành đi ra ngoài để nó thay quần áo.Xong xuôi cậu và đi xem phim nhưng gần đến lúc phim bắt đầu chiếu thì cậu có chuyện phải về gấp.

-Bảo Anh.Hôm nay anh xin lỗi giờ anh có việc phải đi hay mình về nhà nhé.Hôm nào anh sẽ bù cho em-cậu nói thắm vào tai nó

-Không.Anh có việc thì đi .Được hôm đi chơi thì có việc.Em ở đây xem một mình cũng được.Anh mà có bạn đi với cô nào thì đi đi.-Nó khó chịu trả lời

-Sao cũng được.Tùy em-cậu có vẻ như chán chường thêm giải thích rồi đi luôn

Nó ức chế lắm tại mấy dạo gần đây rủ cậu đi chơi cậu cũng ít đồng ý.Nhắn tin thì trả lời câu trước câu sau là nặng nhẹ với nhau nó không hiểu có chuyện gì xảy ra với cậu không.Nó nói với cậu sẽ xem hết bộ phim một mình vậy thôi chứ cậu về nó cũng chẳng buồn xem Về nhà lại lủi thủi một mình với việc nhà trời thì nóng lắm xong nó nằm lẩn ra sofa vắt tay lên trán mà suy nghĩ .Chả hiểu vì lý do gì do nó hay do chuyện gia đình mà cậu bất ngờ thay đổi như thế.Từ một người ân cần ấm áp nay lại trở nên cộc cằn bất cần khó chịu.Nó tự ngẫm lại bản thân mình xem đã làm gì sai với cậu đã nói những câu khó nghe nào với cậu mà cậu lại như thế.Nó lấy điện thoại nhắn cho cậu vài dòng “Tôi nay anh có rảnh không.Em với anh đi uống nước.Em có chuyện muốn nói”.Đợi tin nhắn của cậu mà nó ngủ thiếp đi lúc nào không hay.Lúc tỉnh dậy thì cũng là tầm chiều tối, vừa lóc ngóc bò dậy là nó cảm thấy đau đầu vô cùng,những cơn đau cứ ập đến như búa bổ.Nó cố đứng lên nhưng không thể chân tay nó bủn rụn.Chân nó không thể đứng vững nổi nó bắt đầu loạng choạng mồ hôi đã lấm tẩm trên khuôn mặt đang đỏ lên.Rồi nó đổ ập về phía trước bàn tay chạm vào lọ hoa để trên bàn khiến nó rơi xuống vỡ tan tành làm những mảnh thủy tinh cứa vào.Tay bị chảy máu cơ thể không một chút sức lực,Nó vẫn còn ý thức cố gắng với lấy điện thoại.Nó gọi cho mẹ thều thào vài chữ rồi ngất lịm đi.Mẹ nó vội vàng từ cơ quan trở về nhà .Cảnh tượng trước mặt làm bà hết sức đau lòng.Thấy cơ thể bé bỏng của con gái mình nằm trên sàn nhà bà xót vô cùng.vội vàng gọi xe cứu thương rồi bà cầm máu cho nó một cách nhẹ nhàng và hết sức yêu thương .Xe cấp cứu đến kịp thời lúc mà hơi thở của nó rất gấp.Khi vào phòng cấp cứu người nó bỗng co giật mạnh rồi nó khóc trong đau đớn.Bác sĩ tiêm thuốc giảm đau cho nó một hồi sau khi khám xong rồi bảo nó bị sốt vi-rút và bảo mẹ nó nhập viện luôn trong tối hôm đó.Bà có lẽ vì quá mệt vì quá thương con nên khi nhìn thấy con mình co giật dựa trên giường bệnh bà không cảm lòng được.Nhanh chóng làm thủ tục nhập viện rồi bà lại đến với nó.Đưa con gái của bà mỏng manh yếu đuối hay bị bệnh là thế mà lúc nào cũng tỏ ra là mình mạnh mẽ lắm để giờ như thế này.Bà đau đớn giữ tay nó lại để bác sĩ tiêm thuốc.Sau một hồi nó mới hết co giật cơn sốt cũng bắt đầu giảm dần .Để nó ngủ mẹ nó tranh thủ chạy ra ngoài mua một chút đồ đặc cho nó.Sau khi quay về cũng là 9h tối.Mẹ nó ngồi thờ phào không biết có nên gọi cho bố nó không bởi vì từ trước đến giờ mỗi lần nó bị bệnh bị ốm bà đều không gọi bà không muốn làm phiền cuộc sống của bố nó có lẽ vì yêu nên mới vậy.

Trong khi nó trong viện mẹ nó không biết chuyện gì thì cậu đã theo tin nhắn của nó mà đợi ở quán nước từ tối đến 9h cậu khó chịu.Đã hẹn mà không ra trả thù mình chắc gọi thì không nghe máy.Quá đáng quá mà mai ra trường phải nói mới được.Cậu tức giận thanh toán rồi ra về.Cậu chưa hề biết rằng người mà cậu yêu đang nằm trên giường bệnh phải chịu đau đớn..... Và cậu chưa hề biết rằng người con gái mà cậu yêu năm xưa sắp quay về .....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Sáng ngày hôm sau,nó mới tỉnh.dường như nó còn không nhớ tại sao mình lại ở bệnh viện.Mẹ nó mới từ ngoài cửa bước vào đem theo quần áo và đồ ăn cho nó.Như sự nhớ ra điều gì nó hỏi mẹ điện thoại nó đâu.Mẹ đưa cho nó điện thoại rồi giục nó ăn cháo.Nó gật đầu rồi vội bật điện thoại lên 12 cuộc gọi nhớ, 1 tin nhắn tất cả là từ cậu. “Anh không hiểu em có việc gì bận mà đến đi với anh em còn bùng được nữa.Em quá đáng vừa thôi.Yêu được thì yêu không yêu thì chia tay.Hành hạ nhau vừa vừa thôi.Gọi điện không nhắc máy.Nhà thì không có.Em đùa tôi à”.Nó gọi lại cho cậu mà không thấy cậu trả lời,nó vừa bức vừa buồn.Tại sao cậu có thể nói những từ ngữ như vậy với nó.

-Mẹ đi làm đi.Con ốm mà.Giờ con cũng đỡ rồi-nó quay sang nói với mẹ

-Rồi.Tôi biết chị làm tôi lo lắng rồi giờ bắt tôi đi làm đây.Nhớ ăn cháo uống thuốc tý bác sĩ đến khám đấy-mẹ nó mắng yêu rồi đi làm

Nó thấy mẹ nó rời đi rồi ăn nhanh xong bát cháo rồi khoác bên ngoài áo dài tay .Nó không dám tháo kim chuyền ở tay vì sợ đau nên nó đành đem theo cả bịch nước chuyền bỏ vào balo và đi đến trường.

-Anh có thích nói như vậy không hả.Được muốn chia tay vậy thì giải thích đi thái độ khó chịu bắt cần mấy ngày qua là gì-đây là câu đầu tiên mà nó hỏi cậu khi vừa bước tới trường

-Chả sao.Anh học em thôi hồi trước mới yêu em cũng đối xử lạnh nhạt với anh vậy đấy-cậu trả lời

Cậu và nó cãi nhau ngay tại lớp nên không tránh được chuyện bị người khác dòm ngó

- Liệu anh có thấy được sự thay đổi của em à- nó đã sắp khóc

- Chưa đủ em à. Em thay đổi gì chứ thay đổi gì mà để tôi đứng đợi em mấy tiếng đồng hồ. Thay đổi gì mà lúc nào cũng tỏ vẻ chị đại với tôi hơn tôi thay đổi gì mà không nghe nổi tôi cuộc điện thoại. Đây mà là thay đổi à- cậu nói

- Anh không biết à. Ngày hôm qua em đã phải vào viện vì bị sốt- nó trả lời

- Giờ lại nói thể liệu ai tin. Em nói dối tôi bao nhiêu lần rồi- cậu vẫn khó chịu

- Anh không tin cũng được. Không sao. Em tệ quá anh nhi- nó cố gắng nói ra từng chữ kìm nén tiếng nấc trong cổ họng. Nó không muốn khóc trước mặt nhiều người. Nó quay lưng bỏ đi không ngoảnh lại. Khi nó đã đi đến cổng trường thì nhỏ mới đến lớp và nhìn cậu bảo:

- Tớ đi thăm Bảo Anh không hôm qua bị sốt vì rút phải nhíp viện kia kìa bác gái nhờ rồi đấy. Đi nhé.

- Cái gì cơ- cậu không tin vào những gì mình nghe. Cậu trách nhảm nó rồi tại sao tại sao cậu lại nói những lời cay độc như thế với nó. Cậu mới đúng thật là tệ. Cậu bật dậy lao nhanh ra ngoài cổng trường để đuổi theo dáng hình nhỏ bé ấy.

May quá nó mới đi đến ngã tư thôi, nó đang sang đường thì nghe tiếng cậu gọi. Nó quay lại thấy cậu đang hớt hải chạy đến cho nó mà không không hề để ý rằng đèn xanh đã hết từ lúc nào.

- Bảo Anh. Cẩn thận!

Chỉ trong một vài giây thôi sau khi cậu nói dứt câu một chiếc oto đã lao đến đâm vào người nó khiến cả cơ thể nhỏ bé nó ngã ra đường máu từ cơ thể bắt đầu tràn ra. Tim cậu như chết lặng. Cậu lao đến ôm lấy cơ thể nhỏ bé, hơi thở hỗn hển. Cậu nói trong tiếng khóc:

- Ai đó giúp tôi đi. Làm ơn. Ai đó giúp tôi. Bảo Anh ơi dậy đi mà đừng ngủ nữa. Dậy đi dậy nhìn anh này. Anh xin lỗi vì không tin tưởng em. Không chia tay. Anh xin em đừng nhắm mắt vậy nhìn anh đi nhìn anh đi mà. Làm ơn. Bảo bối của anh đừng ngủ mà. Ai đó giúp tôi đi....

Người đàn ông trên chiếc xe cũng nhanh chóng gọi cho cứu thương. Nó lại một lần nữa được chuyển đến phòng cấp cứu. Cậu nắm lấy tay nó cầu mong nó sẽ ổn.

- Mọi người nhà ở ngoài- tiếng bác sĩ cánh cửa cấp cứu đóng lại trước mắt cậu. Cậu ngồi xuống ghế gương mặt vô hồn tự trách bản thân mình sao quá ngu ngốc sao quá trẻ con. Cậu gọi cho bố mẹ nó đi Hoa và nhỏ. Mẹ nó đến gương mặt đầm lệ

- Con tôi sao lại ra nông nỗi này. Con tôi...

Cậu đỡ mẹ nó lên ghế ngồi rồi nói:

=Bác bình tĩnh đi. Cháu tin là Bảo Anh sẽ không sao đâu- cậu an ủi nhưng cũng không đủ để kìm lại nỗi đau trong lòng mẹ nó

Mọi người đã đến đông đủ rồi mà cánh cửa phòng cấp cứu vẫn im lìm không nhúc nhích. Bỗng cánh cửa bật mở

- Người nhà bệnh nhân là ai- bác sĩ sau khi tháo khẩu trang liền nói

- Tôi- mẹ nó bật dậy rồi trả lời

- Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, não không có thương tích. Nhưng chân phải đã bị gãy, tổn thương khá nặng. E rằng việc đi lại sẽ rất khó khăn. Bệnh nhân sẽ được chuyển tới phòng hồi sức để theo dõi thêm. Mọi thứ xung quanh mẹ nó dường như sụp đổ. Bà chỉ có mỗi nó đôi chân là thứ đem lại ước mơ của nó mà giờ đi lại còn khó khăn. Bà biết nói sao với nó đây, khi nó tỉnh dậy nhìn vào khuôn mặt của nó bà biết nói gì đây. Bà khụy xuống đau đến mức không thể khóc thành lời. Nhỏ và cậu đỡ mẹ nó lên ghế băng ngồi còn ba nó và đi Hoa đi theo Bác sĩ để xem tình hình như thế nào. Cậu cũng đi mua nước uống còn nhỏ thì ngồi an ủi mẹ nó.

- Giờ thăm được rồi đấy nhưng chỉ được một người thôi. Bà vào với con đi nhưng nhanh nhé bác sĩ không cho lâu đâu -ba nói với mẹ nó

Mẹ nó vội lau nhanh những giọt nước mắt rồi vào phòng bệnh thăm con. Nhìn đôi chân băng bó trắng xóa nhìn gương mặt đáng yêu thương ngày đang nhả nhố lại bà không kìm lòng được. Nhưng cũng chỉ biết sụt sịt chứ không khóc thành tiếng. Mắt nó vẫn nhắm nghiền mê man. Mẹ nó ngồi đó một lúc rồi đi ra ngoài.

- Bác với mọi người đi ăn đi cháu ở đây với Bảo Anh. Cũng muộn rồi mà- cậu nói

Mọi người đồng ý rồi để lại cậu ở bệnh viện. Tầm trưa nên bệnh viện cũng vắng khi nó đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt. Cậu đã lên vào khoảng 10 phút và ngồi cạnh giường trước khi bị ai bắt gặp. Đôi mắt nó nhắm lại, làn da nhợt nhạt nhưng bàn tay của nó thì vẫn thế vẫn ấm áp vẫn nhỏ bé nằm gọn trong bàn tay cậu và cậu chỉ ngồi đó ngắm nó và nghĩ rằng thế giới này khi mất nó đi sẽ vô giá trị nhường nào. Cậu yêu nó và cậu cũng biết rằng nó yêu. Vậy mà cậu đã làm gì thế này. Thế giới này chẳng là gì đối với anh nếu thiếu em.....

Chương 38

Nó đã hôn mê mấy ngày rồi và chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Mọi người trong gia đình thay phiên nhau chăm sóc cho nó. Vừa bay sang Úc xong thì giờ hẳn lại phải quay về Việt Nam. Thấy em gái mình nằm trên giường với những vết thương trên cơ thể lòng hần xót vô cùng. Bạn bè trong nhóm nhảy cũng đến nhưng chỉ được đứng từ ngoài chứ không được vào trong. Đau lòng nhưng không thể làm được gì chỉ biết đứng đó nhìn không thể làm nó tỉnh dậy. Nụ cười ấy của nó đâu, dáng người bé nhỏ ấy. Anh cũng đã biết chuyện. Anh đau lắm, anh hối hận khi đã để nó lại cho cậu. Anh muốn bay ra Hà Nội chăm sóc nó, chỉ cần nhìn mặt nó biết nó đã qua khỏi cơn nguy kịch thì anh cũng hạnh phúc lắm rồi. Khốn nỗi công việc của anh còn chưa sắp xếp xong anh không thể đi được. Nhưng sớm thôi anh sẽ ở bên nó che chở cho nó không phải với tư cách là đàn anh mà với tư cách là một người con trai muốn bảo vệ cho người con gái mà anh thương.

Cậu thì vẫn thể sáng thì đi học, chiều ra bệnh viện với nó rồi tối lại về xong khuya lại ra. Điều đặn như thế, không ngày nào là bác sĩ, y tá, bệnh nhân thấy thiếu bóng cậu. Nhưng hôm nay, cậu đã không đến bệnh viện vì một vị khách không mời “người lạ mà quen”. Không ai khác chính là người con gái cậu từng xem là tất cả - Hạ Vy. Vẫn là khuôn mặt xinh đẹp ấy mọi thứ về cô đều vẫn vậy nhưng lòng dạ thì vô cùng cay độc.

- Hạ Vy...Em....về có chuyện gì vậy? – Cậu không khỏi ngỡ ngàng hỏi cô. Vừa hỏi rồi ngồi xuống ghé đối diện cô.

- Em có hợp đồng quảng cáo bên đây nên về. Với lại em cũng muốn ở lại Việt Nam để còn làm con dâu mẹ anh chứ. À đặc biệt hơn em cũng sẽ học chung trường với anh. Từ giờ hai đứa có thể gặp nhau thường xuyên hơn rồi.

Thái độ và hành động của cô như thể cô đã quên những chuyện đã xảy ra. Quên rằng cô từng bỏ rơi cậu. Quên rằng chỉ vì một chút danh tiếng cô sẵn sàng chà đạp lên tình cảm của cậu. Khi nghe cô nói xong cậu đờ ra một vài phút rồi gật đầu đứng dậy bỏ lên phòng. Mẹ cậu không phản ứng gì quá với cậu con trai của mình bởi chỉ cần người con gái mà cậu chọn không là vật cản trong công việc của cậu là được. Hạ Vy trở về là người mẫu ảnh nổi tiếng bà cũng khá hài lòng. Cô thấy cậu phũ phàng thì rất hụt hẫng. Vì cái gì mà cậu bỗng thay đổi, cậu đã từng hi sinh tất cả vì cô vậy mà sao giờ lại lạnh nhạt. Nhưng tất cả những suy nghĩ đó không khiến cô từ bỏ ý định của mình. Cô gõ cửa rồi chờ đợi tiếng đáp trả.

- Hạ Vy. Nếu là em thì em hãy về đi. Tôi với em nếu còn tình cảm thì chỉ có thể là bạn bè, không hơn không kém. Mong em hiểu cho – cậu vừa mở cửa đã nói những câu như thế này lại cộng thêm sự cương quyết và lạnh lùng. Mọi thứ làm cô thấy có đôi chút sợ hãi. Cậu nói xong liền xuống lầu lấy xe đi ra bệnh viện. Cô vẫn đứng đó cái cảm giác ròn rợn vẫn còn nhưng cô biết mình không được mất bình tĩnh. Mục đích có về đây là chẳng có hợp đồng nào cả bởi cô có đôi chút tai tiếng không hay ở bên kia nên phải về đây. Cô bắt buộc phải trở thành con dâu họ Hoàng, lợi dụng sự giàu có để thăng tiến. Cô sẽ có được mọi thứ khi chiếm được cậu – người sẽ thừa kế gia tài nhà họ Hoàng.

Vội vã quay trở lại bệnh viện, cậu đã thấy mẹ nó ngồi ở hàng ghế chờ. Mắt bà đờ đẫn nhìn vào khoảng không vô định. Nhìn vậy lòng cậu ân hận vô cùng. Cậu run run đến trước mặt mẹ nó, không dám ngẩng đầu lên:

- Cháu .....Cháu.... Xin lỗi...Tai nạn ngày hôm đó là do cháu .....Là do cháu đã gọi Bảo Anh khi cô ấy qua đường...Là do cháu...Cháu xin lỗi.

Mẹ nó nhìn cậu con trai trước mặt mình. Thật nhẹ nhàng và từ tốn bà đỡ cậu dậy ngồi lên ghế:

- Thôi được rồi. Bác hiểu rồi, bác không trách cháu bởi vì bác tin Bảo Anh cũng không muốn bác như vậy. Cho nên đừng tự đổ lỗi cho mình nữa.

Mẹ nó ôm cậu vào lòng vỗ nhẹ vào lưng cậu. Cậu bỗng òa lên nước mắt như đứa trẻ. Cậu nợ nó. Nợ nó đôi chân lành lặn. Nợ nó cả những ước mơ hoài bão.....

Chương 39: Mở Đầu Bất Hạnh

Sự cố gắng của mọi người cuối cùng cũng được đền đáp. Nó đã tỉnh lại sau cơn mê man, nó rất mệt mỏi nhưng vẫn nhận ra người bên cạnh là mẹ. Cất tiếng gọi yếu ớt “Mẹ”. Mẹ nó giật mình, vui mừng khôn xiết, bà lắp bắp trả lời con:

-Ừ...Mẹ.... Mẹ đây....Bác sĩ con tôi tỉnh rồi..

Nó nhận ra cơ thể mình có gì đó bất thường, nhìn xuống dưới chân. Nó lập tức đưa đôi mắt rung rung như biết được điều gì đó....vô cùng tệ:

- Mẹ... chân con không cử động được. Mẹ ơi con phải làm sao đây.

Mẹ nó thật sự muốn khóc với nó nhưng lại cố nuốt nước mắt vào trong. Nhẹ nhàng lau nước mắt cho con, bà còn chưa biết giải thích với con như thế nào thì bác sĩ và y tá vào. Kiểm tra xong nó được đưa sang phòng khác. Mọi người có thể đến thăm bất cứ lúc nào. Cậu có lẽ là người vui nhất khi nó đang dần bình phục nhưng cũng không khi nào cậu không tự dằn vặt mình vì vụ tai nạn hôm ấy. Trong lòng mọi người bây giờ thực sự mới nhẹ nhõm. Sau vài ngày về nhà nghỉ ngơi thì nó được bác sĩ sắp xếp lịch trị liệu. Nó vô cùng sung sướng vì điều này. Nhưng tuyệt nhiên chuyện không thể tiếp tục nhảy được nữa thì nó không hề hay biết. Cũng trong lúc ấy nó không hề biết rằng Hạ Vy đang tìm hiểu về thông tin của mình. Nằm được trong tay thông tin “không thể đi được của nó” khiến cô mừng thầm trong bụng. Bởi hơn ai hết cô hiểu mẹ của cậu sẽ sẵn sàng loại bỏ thứ tình cảm mà không đem lại điều tốt lành cho cậu mà chỉ làm cậu không thể thăng tiến trong việc. Cô lập tức nói với mẹ cậu, Hạ Vy có lẽ vui mừng hơn ai hết vì cô biết mình đang nắm chắc trong tay phần thắng. Đúng như dự đoán mẹ của Khánh Lâm liền gọi cậu về để nói chuyện:

- Không được phép qua lại với con bé Bảo Anh nữa, rõ chưa? Mẹ đã biết hết rồi nên con không cần phải giải thích. Mẹ không muốn bất kỳ một ai làm ảnh hưởng đến công việc của con. Đàng này con cũng sắp tốt nghiệp và sang nước ngoài rồi. Chấm dứt sớm bớt đau khổ.

Chưa gì đã bị đánh phủ khiến ban đầu cậu ban đầu còn hơi lúng túng nhưng vẫn trả lời mẹ:

- Nhưng về vụ tai nạn hôm đó là do con gây ra con phải có trách nhiệm. Với lại con thực sự yêu cô ấy mà mẹ.

- Không nói nhiều. Mẹ cấm con định theo nó hầu hạ suốt đời à. Chỉ cần đáp cho nhà họ chút tiền là được chứ gì- Mẹ cậu đứng phắt dậy gắt lên như muốn cậu nhớ từng chữ một rồi đi vào phòng

Cậu bối rối thực sự, cậu không muốn chia tay nó. Cái cảm giác lo lắng bủa vây tâm trí cậu. Cậu phải làm gì đây.....

*****

Hôm nay là ngày cô nhận lớp, vì chỉ là học tạm thời chờ ngày cậu tốt nghiệp nên cô không mặn mà lắm. Sự nổi tiếng của mình khiến cô nổi bật lên trong lớp và được mọi người chú ý. Nhân cơ hội này cô ngụy biện rằng chính nó là người ve vãn cướp cậu khỏi tay cô, nói nó cố tình bị tai nạn để níu kéo cậu. Những giọt nước mắt giả tại càng khiến mọi người tin lời cô càng tin cô là người bị hại là người đáng thương. Vì vậy dù có đang trên xe lăn và tới lớp nó vẫn luôn bị những ánh mắt ghen ghét nhìn về phía mình. Rồi trên bàn học luôn bị làm bẩn và bị khắc chữ trừ nó chết. Nó thực sự rất buồn và tủi thân nhưng lại chẳng bao giờ để lộ ra ngoài. Nó biết ai làm chuyện này nhưng chẳng buồn giải thích, thực ra sau khi đi học lại nó đã được cô. Cái dáng vẻ dễ thương ấy, cái khoát tay thân mật với cậu khiến nó đủ hiểu rằng cô là ai và ý định của cô là gì. Ngoài giờ học ra thì lúc nào cô cũng kề kề bên cậu khiến cậu cực không vui đã cố tình lảng tránh mà cũng không thoát khỏi cô

- Con nhỏ kia. Mày có cút về lớp không. Hoa đã có chủ mà thích động thì động à.- Nhỏ ngửa mắt lên tiếng

- Sao chị lại mắng em. Em... Em có làm gì đâu..... Cô bắt đầu giờ trò mít ướt. Mọi người nhìn thấy liền trách nhỏ nào là ác mồm ác miệng nào là tại nó là kẻ thứ ba tro trên..... Lúc ấy nó chột để ý rằng môi cô chột nhếch lên rồi lại giả vờ bấu víu vai cậu tiếp tục nũng nịu. Cậu tức giận đứng dậy chỉ vào mặt mấy người họ rồi nói:

- Mọi người không hiểu chuyện đừng có xăng bậy.

Nhanh chóng cậu đẩy xe lăn của nó đi bỏ lại cô và hàng người với ánh mắt căm ghét nó và thương cô.

- Em đừng để ý chúng nó nói gì nha. Vớ vẩn ấy mà- cậu an ủi nó

Nó nhẹ nhàng gật đầu. Vì nó bây giờ đang có rất nhiều suy nghĩ vì nhớ lại cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa mẹ cậu và nó...

- Cô muốn cháu lập tức chia tay với Khánh Lâm. Với đôi chân như thế này cô không thể để lúc nào Lâm cũng dính lấy cháu được. Nó còn cả sự nghiệp phía trước. Mong cháu hiểu cho lòng người mẹ này.

- Cháu....Cháu thật sự yêu Lâm mà bác. Với lại cháu đang cố gắng trị liệu để đi lại cháu xin bác cho cháu một cơ hội.

- Bác đã quyết rồi. Không muốn làm to chuyện nên bác mới đến đây. Bác gửi cháu số tiền này coi như là lời xin lỗi về đôi chân của cháu. Bác sẽ trả cho cháu tiền trị liệu

- Cháu.... không cần số tiền này đâu

- Cháu cứ cảm lấy, dù như thế nào gia đình bác vẫn phải có trách nhiệm trong chuyện này. Bác nghĩ cháu hãy suy nghĩ vì Lâm mà làm điều này. Bác về

Cuộc trò chuyện tuy ngắn ngủi mà khiến nó đến tận bây giờ vẫn còn buồn rầu. Nó không muốn làm vật cản trở của cậu. Nhưng buông tay với nó bây giờ là điều không dễ dàng gì. Liệu có còn con đường nào khác cho cả hai.....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đau

Cái cảm giác khó chịu bứt rứt vẫn đè nặng trong người nó hằng đêm, bật khóc nghẹn ngào đến mức không thể thở nổi. Cũng sắp đến kì thi tốt nghiệp rồi, các buổi trị liệu vẫn diễn ra đều đặn vậy mà nó vẫn không thể đi lại được. Cứ chập chững vài bước là ngã, là lại đau buốt tận xương tủy. Nhưng nó chắc chắn sẽ không bỏ cuộc vì nó còn có gia đình còn bạn bè, còn cả ước mơ phía trước, hơn nữa nó vẫn còn cậu. Ngờ rằng chỉ cần cố gắng sẽ được đền đáp xứng đáng vậy mà trong một phút chốc lại vội tan biến vì cô.

- Chào chị. Chắc chị cũng biết tôi là ai rồi phải không? – Hết mẹ cậu đến tìm giờ lại đến cô

- Chị biết. Em tìm chị là để.....- nó hỏi dò

- Còn để gì nữa. Tất nhiên là kêu chị tránh xa Khánh Lâm ra rồi. Đừng có ở đó mà lôi thôi chân ra để níu kéo anh ấy. Một tháng nữa là anh ấy sẽ sang nước ngoài nhưng chỉ vì chị mà anh ấy lại không muốn làm điều đó nữa. Chị không thấy mình quá ích kỷ à? – không ý tứ hay nề nang gì cô liền nói một tràng

- Chị nghĩ em hiểu lầm rồi. Chị đang trong thời gian trị liệu và chị nghĩ là chỉ không trở thành gánh nặng của Lâm- nó vẫn lịch sự

- Tôi không giải thích nhiều với chị. Nếu nghĩ cho Lâm thì chị nên chia tay anh ấy đừng để tôi hành động quá đáng- cô mất kiên nhẫn

Lại nữa đúng là ông trời không có mắt mà. Nó như thế này vẫn chưa đủ đau khổ hay sao.

- Chưa đến tháng 7 mà sao cô hồn cứ lảng vảng thế nhở- sự xuất hiện của nhỏ như làm nó cảm thấy như được giải thoát

- Chị.... Chị muốn nói móc ai hả?

- Ở hay ai nói mày đâu mà lên tiếng vậy? Sao ở trường còn tỏ ra cái vẻ là bị ức hiếp cơ mà.- Nhỏ cũng chẳng vừa

Cô biết không thể đấu võ mồm với nhỏ nên lấy ví cái túi và ra về. Nhỏ thích thú trước dáng vẻ của cô. Chuyện đến nước này nó cũng không thể giấu nổi nhỏ. Nó bèn nói hết với nhỏ. Thấy rõ được sự khó xử của nó nhỏ cũng không thể làm gì hơn bởi không trong hoàn cảnh của nó.

*****

Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, chuyện nó không thể tiếp tục ước mơ nữa đã bị nó phát hiện. Tình cờ nghe lén được cuộc trò chuyện giữa mẹ và bác sĩ trị liệu đau đớn hơn nửa thời gian trị liệu sẽ rất còn dài và gặp rất nhiều khó khăn, kể cả vậy thì khả năng nó không thể đi lại vẫn rất cao. Nó khóc không thành tiếng, nhưng lại vẫn cố nén tất cả vào trong lòng. Lúc rồi bởi ấy những lời nói của mẹ cậu và cô lại hiện lên trong đầu nó từng lời từng lời một như cửa vào ruột gan cô. Trong lúc đau khổ nhất người ta thường đưa ra những quyết định sai lầm. Nó chấp nhận từ bỏ ước mơ của mình, chấp nhận buông tay với người mình yêu. Việc làm đầu tiên của nó hẹn gặp mọi người trong nhóm The King.- Mình gọi mọi người đến là có chuyện muốn thông báo. Mình sẽ không tiếp tục làm trưởng nhóm nữa. Mình không muốn nhóm tan rã nhưng mình không còn cách nào khác. Đôi chân này dù có đi lại được bình thường thì cũng không thể nhảy được nữa. Xin lỗi các bạn- Lời nói của nó không chút ngập ngừng dù rất đau đớn

Cái tin này chột đến khiến mọi người vô cùng sốc. Nhưng ai cũng thông cảm và thương nó nên dù không muốn như ng ai cũng tôn trọng quyết định của nó. Vì mọi người hiểu rằng để đưa ra điều này nó chắc chắn đã rất đau khổ.

- Chị yên tâm nhé. Chúng em nhất định sẽ không để nhóm tan rã đâu. Dù gì nhóm cũng là tâm huyết của chị. Mọi người sẽ cố gắng giữ hoạt động của nhóm- cô bé nhỏ tuổi nhất team lên tiếng. Mọi người ai cũng đồng tình. Nó cũng rất vui

- Cảm ơn tất cả mọi người. Sau này mình đến thăm nhóm đừng ai đuổi mình đi nhé- Nó đùa. Không khí u buồn chợt tan vỡ trước nụ cười của nó.

Chuyện của nhóm vậy là xong. Nó nhìn mình trong gương rồi cười nhạt, chải lại tóc gọn gàng rồi gọi cậu sang nói là có chuyện quan trọng.

Mời cậu ngồi rồi nó vào thẳng vấn đề

- Chúng ta chia tay đi.

- Tại.... tại sao?- cậu bất ngờ nhưng đã ngờ vực đoán được lý do- là do mẹ anh và Hạ Vy đúng không? Em yên tâm anh sẽ bảo vệ em nên em đừng lo và cũng đừng nói lời chia tay

- Không liên quan gì đến họ cả. Tôi hận anh đến tận xương tủy. Chính vì anh mà đôi chân tôi không thể đi lại, vì anh mà ước mơ của tôi cũng tan biến- Nó nói trong nước mắt

- Anh.... Anh xin lỗi... Anh sẽ làm đôi chân cho em suốt cuộc đời... Em cho anh cơ hội, anh sẽ chăm sóc cho em- Cậu nắm lấy bàn tay và cầu xin nó

- Không. Tôi không thể chịu nổi được những lời xia xói của mọi người nữa rồi. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Anh rút đi cho khuất mắt tôi. Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Rút đi- Nó gào lên trong tuyệt vọng và đau đớn. Từ bao giờ mà nó lại có thể nói ra những lời cay nghiệt đến vậy. Nhưng không sao tất cả là vì tương lai của cậu thì chuyện gì nó cũng có thể làm

Cậu cố gắng lau nước mắt cho nó nhưng nó lại đẩy ra. Giống như chuyện của hai người vậy cậu cứ cố gắng bù đắp cho nó bao nhiêu thì nó lại muốn phủ

nhận hết. Lỗi làm cậu gây ra nó sẽ không bao giờ tha thứ. Có lẽ chia tay sẽ là giải pháp tốt nhất. Nuốt nước mắt vào trong cậu chấp nhận lời chia tay của nó rồi lao ra ngoài để chắc chắn rằng những giọt nước mắt nó sẽ không nhìn thấy. Còn nó thẫn thờ nhìn bóng lưng cậu. Bối lể từ nay về sau nó sẽ không bao giờ được nhìn thấy cậu nữa. Trong một khoảnh khắc nó dường như mất tất cả. Dù đang vùng vẫy trông nỗi đau khổ nhưng trước mặt mẹ và mọi người nó vẫn rất vui vẻ và thẳng thắn nói chuyện với mẹ về chuyện rời nhóm nhảy và chia tay cậu. Nhưng làm sao có thể giấu nổi, mẹ nó thấu hiểu hết nỗi đau mà con bà phải chịu. Biết nơi đâu là bình yên cho con mình.....

Bạn đang đọc truyện *Một Rồi! Em Buông Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.